

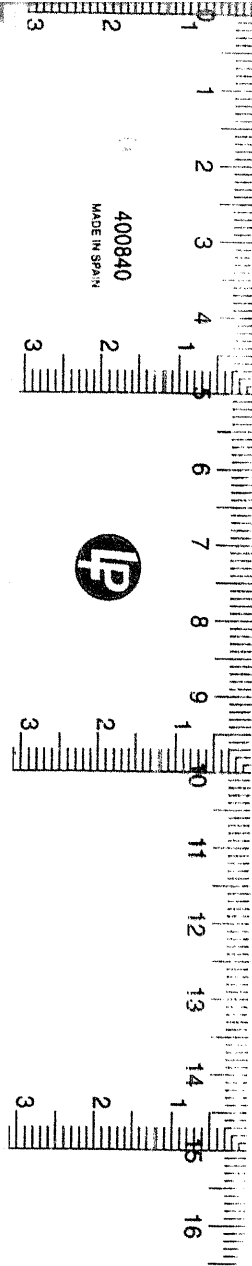
λῆς θέματος. οἱ ἢ λεγόμενοι τερμάχαι, εἰς ὑπεργίαν τῆς ἀρχαίας ἐβίβησαν. σημαίνει ἢ τὸ ποιεῖν ἀξίωμα, ἢ ἔχοντα ἑαυτὸν ἀρχαίως τοξοφόρος πεντακοσίς, καὶ πελταστὴς τετρακοσίς, ἢ δεξιολόγος ἑκατὸν. ἕτως γὰρ καὶ ἐν τῇ βίβλῳ Ἰωάννου Φιλαδέλφειος ἔστι καλεμύς Λυδοῦ.

matis. Qui verò dicti sunt τερμάχαι, ad ministerium praefectorū instituti sunt. Significat autem eiusmodi dignitas eum qui praestititarius quingentis, scutatis trecentis, stipulatoribus centum. Ita enim habetur in libro Iohannis Philadelphensis, qui dictus est Lydus.

ΘΕΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ, Τὸ καλέμνον Ἀρμενιανόν. THEMA SECVNDVM, DICTVM ARMENIACVM.

Τὸ θέμα τὸ καλέμνον Ἀρμενιανόν, ἔχει τὸ ὄνομα, ἃ δὲ ἀρχαία τίς ἐστὶν ἢ τίς τε προσήγορα. ἀλλὰ ἀπὸ τῶν ὁμορέντων καὶ σωμαίων Ἀρμενίων τῆς προσήγορίας ἐκτίσθη. Δοκίμῳ ἢ εἰπεῖν ἐστὶν ἢ πρὸς Ἡρακλεῖς βασιλέως καὶ τῶν κατωτέρων τῶν τοιαύτων προσήγορίαν ἐκληρονόμησεν. Οὐτε γὰρ Στραβῶν ὁ γεωγράφος τῆς τοιαύτης ὀνομασίας ἐμνήσθη, καὶ τοὶ Καππαδόκες ὡν τὸ γένος, ἐξ Ἀμασείας τῆς Πίλιος, ἔστι Μενίππος ὁ σὺν

ARMENIACVM quod dicitur Thema, propriam appellationem non habet. Neque enim vetusta est haec appellatio; sed eam à vicinis atque finitimis Armenijs est adeptum. Imò verò dixerim sub Heraclio imp. & posterioribus temporibus huiusmodi appellationem accepisse. Nam neque Strabo Geographus eius vocis meminit, Cappadox alioqui genere, ex Amascea urbe: neque Menippus, qui totius orbis terrarum per

λῆς θέματος. οἱ ἢ λεγόμενοι
 Τερμάχαι, εἰς ὑπεργίαν τ̄
 ἐραληγῶν ἐλάχθησαν. σημαίνῃ
 ἢ τὸ πῖτον ἀζίωμα, τ̄ ἔχον-
 ται ὑφ' ἐαυτὸν ἐραλιώτες τοξο-
 φόρους πεντακοσίους, καὶ πελτα-
 σῶς τετρακοσίους, ἔδεξιοτά-
 τος ἑκατὸν. ἕτως γὰρ καὶ ἐν
 τῇ βίβλῳ Ἰωάννης Φιλαδέλ-
 φεύς ἔκαλε μὲν Λυδοῦ.

matis. Qui verò dicti sunt
 τερμάχαι, ad ministerium
 præfectorū instituti sunt.
 Significat autem eiusce-
 modi dignitas eum qui
 præest sagittarijs quingen-
 tis, scutatis trecentis, sti-
 patoribus centum. Ita e-
 nim habetur in libro Io-
 annis Philadelphensis, qui
 dictus est Lydus.

ΘΕΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ,

THEMA SECUNDVM,

Τὸ καλέμενον Ἀρμενια-
 κόν.

DICTVM ARMENIA-
 CVM.

ΤΟ θέμα τὸ καλέμενον
 Ἀρμενιακόν, ἔκλυτον
 ἔχει τὸ ὄνομα, ἔδὲ ἀρχαῖα τίς
 ἐστὶν ἢ τέτρα περσηγορία· ἀλλ-
 λά ἀπὸ τῶ ὁμορέντων καὶ σιυ-
 οίκων Ἀρμενίων τ̄ περσηγο-
 ρίαν ἐκτήσατο. Δοκῶ ἢ εἰπεῖν
 εἶναι ὅτι Ἡρακλείδης βασιλέως
 καὶ τῶ κάτω χρόνων τ̄ τοιαύτῳ
 περσηγορίαν ἐκλήρονόμησεν.
 Οὔτε γὰρ Στραβῶν ὁ γεωγρά-
 φος τ̄ τοιαύτης ὀνομασίας ἐ-
 μνήσθη, καὶ τοὶ Καππαδόκης
 ὡν τὸ γένος, ἐξ Ἀμασειας τῆς
 πόλεως, ἔπει μὲν Ἰππῶς ὁ σῆν

ARMENIACVM quod
 dicitur Thema, pro-
 priam appellationem non
 habet. Neque enim vetu-
 sta est hæc appellatio; sed
 eam à vicinis atque finiti-
 mis Armenijs est adeptum.
 Imò verò dixerim sub He-
 racleio imp. & posteriori-
 bus temporibus huiusce-
 modi appellationem ac-
 cepisse. Nam neque Strabo
 Geographus eius vocis
 meminit, Cappadox alio-
 qui genere, ex Amasea vr-
 be: neque Menippus, qui
 totius orbis terrarum per

stadia dimensionem conscripfit: neq; Scylax Caryandenus; neque alius quifquam eorum qui historiam scripserūt. Sed ne ipse quidē Pausanias Damascenus. Atqui recentiorē esse hanc appellationem ex eo colligi potest, quod neq; Procopius, neq; Agathias, neq; Menander, neque Hefychius Illustris, ullam huius nominis mentionem faciat; qui historiam ad imperium vsq; Iustiniani conscripserunt. Cappadociam enim veteres in tres partes secuerunt: In Cataoniam, quae à Melitenâ initium accipit, & in eam quae à Tauro monte Taurica vocatur. ac tertio in regionem ipsam mediterraneā, in qua & Caesarea vrbs est, Cappadociae metropolis. Veteres autem maiorem & minorem Cappadociam vocant. Ac maiorem quidem à Caesarea & Tauro, ad Ponticum mare vsque, quam terminat Halys quidem fluius ab Occasū, Melitene ab Oriente. At-

σασιασ μὲς τ' ὅλης οἰκισμένης ἀπογραφῆ ἀμφοῶς, ἔτε μὲν Σκύλαξ ὁ Καρυανδέως, ἔτε ἄλλος τις τ' ἱστορίας γεγραφότων, ἔτ' αὐτὸς Πανουσίας ὁ Δαμασκένος. Ἐ φαίνετο νεωτέρως ἢ τοιαύτη ὀνομασία. ἔτε γὰρ Προκόπιος, ἔτε μὲν Ἀγαθίας, ἔτε Μένανδρος, ἔτε Ἡσύχιος ὁ ἰλιεστῆρος ἐμνημόνευσε τὸ ποιεῖται ὀνόματος, οἱ τὸ χρονικὰ συντάξαντες ἐπὶ τῇ Ἰστυριανῇ βασιλείᾳ. Πλὴν γὰρ Καππαδοκίαν οἱ παλαιοὶ εἰς τρεῖς τέμνουσι μέρη. εἰς τε Καταωνίαν, τὸ δὸτὸ Μελιτηνῆς ἀρχομένῃ, ἔτ' δὸτὸ τῇ Ταύροις Ταυρικῶν ὀνομασμένῃ, καὶ αὐτὴν πάλιν μέσογονον, ἐν ἣ Καισάρεια ἡ πόλις τῶν Καππαδοκῶν μητροπόλις ἵδρυται. Καλεῖται δὲ οἱ παλαιοὶ μεγάλην τε καὶ μικρὰν Καππαδοκίαν. μεγάλην μὲν πάλιν δὸτὸ Καισαρείας τε καὶ τῇ Ταύροις, ἔως τῇ Ποντικῆς θαλάσσης, καὶ διορίζεται, Ἄλις μὲν ποταμὸς ἐκ δυσμῶν, Μελιτινή δὲ ἐξ ἀνατολῶν.

καὶ

καὶ αὐτὴ μὲν ἡ μεγάλη Καππαδοκία. καὶ τῶν μέρους Πολύβιος, ὁ τ' Ῥωμαϊκῶν Ἰστορίων γεγραφώς. ὅς διορίζει τὴν Καππαδοκίαν, δὸτὸ τε Ταύροις ἔως Λυκαονίας, ἔως τῆς Ποντικῆς θαλάσσης. καὶ αὐτὴ γὰρ ἡ Νεοκαπάρεια, ἢ τε Κολώνεια καὶ ἡ Μελιτηνὴ σύμπεσαι, Καππαδοκία λέγονται. ἐστὶ δὲ τὸ ὄνομα Περσικόν. Πέρσης γὰρ τις ἀνὴρ ἐν κυνηγίῳ Ἀρίας ἐρεξῆ τῷ βασιλεῖ, ἢ ὅς οἶδα ἄλλωτινί, λέων προσεπαυπητήσας, ἔπιπας τῇ βασιλείῳς ἐδράξατο καὶ τῇ τοχίῳ ἀπρεθείς ὁ Πέρσης ἐν τῷ τῇ θηρῶς συωαντήματι, τὸ ἀκινάκλιω ἀπασσόμενος, ἐρρύσατο τὴν βασιλέα παρὰ μικρὸν κινδυνώοντα, ἔτ' ἡ λέοντι ἐθανάτωσεν. ἔτος ἐν ὁ Πέρσης ἐπὶ τῆς ὄρης ὕψηλοτάτης ἀναβῆς, καὶ πᾶσαν πάλιν γὰρ πεισοπήσας, ὅσῳ ὀφθαλμὸς ἀθροπνὸς περὶ βλέπη καὶ ἀνατολῆς ἔδυσμας, ἀρκίον τε καὶ μεσημερίαν, δωρεὰν αὐτῷ τῇ βασιλείῳς πᾶσαν εἴληφε.

que hæc quidem est maior Cappadocia quod testatur Polybius, qui Romanam historiam scripsit, qui terminat Cappadociā à Tauro & Lycaonia, ad Ponticum mare vsq;. Ipsa etiam Neocæsaria & Colonea & Melitene vniuersa, Cappadocia vocantur. Est verò nomen Persicum. Nam quum Artaxerxi regi, aut nescio an alteri cuidā, leo inter venandum occurrisset, eiusq; equum inuasisset, oblatu casu Persa quidam in hoc leonis occursum, stricto acinace, regem de vita periclitantem liberavit, & leonem interfecit. Hic itaque Persa quum altissimum quedam montem conscendisset, vniuersamque regionem, quoad longissimè humani oculi acies pertingere posset, circumspiciens, tam Orientem & Occidentem, quam Meridiem & Septentrionem versus, omnem eam dono à rege accepit. Hæc porro narrat Polybius. Atque habitatur quidē Co-

B 3

loneam

loncam versus ab Armenijs. ad mediterranea verò, ubi est Amasea, & Dasymon qui dicitur, à Leucofyris. Omnes tamen Cappadoces, etiam vsque ad mare Ponticum habitantes, Herodotus vocat Leucofyros. ad discrimè Syrorum qui ultra Taurum & Ciliciam habitant, qui Melanosfyri dicuntur; Minor autem Cappadocia, quæ nunc inter themata censetur, finitima Lycæoniæ, & Cæsaream vsque pertingit, extenditur vsq; ad initium thematis Buccelliariorum. Desinit autem & terminatur ad Orientem, Rodentum vsque ad propugnaculum quod vocatur Lulli, & vsque ad ipsam Spodédum. Vltiora sunt partes Ciliciæ, initio facto à Tarso, & Mopsi domo, & Adana. Atque ita quidem se habet minor Cappadocia, quæ non ita pridem Thematis nomen accepit. Superioribus verò temporibus, siue Iustiniani,

ταῦτα ἢ ἰσορεῖ Πολύβιος. Καὶ κατωικεῖ) πρὸς μὲν Κολώναν, ὡς δὲ Ἀρμενίων. πρὸς ἢ τὸ μεσόζαμον, ὅπερ ἐστὶν ἡ Ἀμασία, καὶ ὁ λεγομένης Δαζυμάν, πρὸς τὴν καλεσμένων Λευκωσίων ἢ ὁμοῦ πάντας τῶν Καππαδοκίας, ἕως μέχρι θαλάττης τὴν Ποντικῆς κατωικεῖται, Ἡρόδοτος Λευκωσίων καλεῖ, πρὸς ἀντικειμένη τὴν Σύρον τὴν ἐπέκθησεν τὴν Ταύρον καὶ Κιλικίας οἰκόντων, Μελασίων περισηρομενίων. Μικρὰ δὲ Καππαδοκία, ἡ νῦν χρηματίζουσα εἰς θέματα, ἢ πρὸς ὁμορὸς ἐστὶ Λυκαονίας, καὶ Διαβαίνῃ μέχρις αὐτῆς Καισαρείας. ὡς πλατυῖται ἢ ἕως ἀρχῆς τῆς Βυκελλαρίων. κατωικεῖται δὲ πρὸς ἀνατολὰς, μέχρις αὐτῆς Ροδενθῆ καὶ τῆς Φρυγίας καὶ καλεσμένης Λέλης, καὶ αὐτῆς ποδενθῆ. Τὰ ἢ ἐπέκθησεν, τὴν Κιλικίας εἰς μέρη, ὧν ἀπάρχει ἡ Ταρσὸς, καὶ ἡ Μόμφος ἐστὶν, καὶ Ἀδανα. Καὶ ὡς δὲ μὲν ἡ μικρὰ Καππαδοκία, ἡ ἀρτίως εἰς ὄνομα θέματος χρηματίζουσα. ἢ τὴν τὴν

αὐτῶ

ὄνομα χρόνων εἴτε Ἰστυριανῶν, εἴτε ἄλλων πινῶν τῶν βασιλέων Ἰμπερίας τὴν Καππαδοκίας εἰς τρία μέρη, τὰ μὲν μεσόζαμον ἐκλήθη Χαρσιανόν, διὰ τὸ Χαρσίς τινὸς ἀρχόντος τῶν τότε κληρῶν παρδοκιμήσαντος ἐν τῷ πρὸς Πέρσας πολέμῳ: καὶ διὰ τὸ εἰς θέματος τάξιν καὶ στρατηγία μέχρι τῆς νῦν ἐχρημάτισε. Τὸ ἢ κάτω καὶ πρὸς θαλάσσαν, ἐκλήθη Ἀρμενιανὸν, διὰ τὸ εἶναι τὸ πλησιόχωρον τῆς Ἀρμενίων. τὸ ἢ ἀνωθεν, καὶ ὁμορῶν τοῖς Λυκαόσι, καὶ τῶν Ταύρων, Καππαδοκία μικρὰ νῦν, ὡς ἐφάρμυ, εἰς ὄνομα θέματος χρηματίζουσα. Ἐβασιλεύετο δὲ μέχρις Αυγύστου Καίσαρος. καὶ ἢ ἰσὸς τὴν Περσικῶν ἐξέστια, πρὶν ἢ τὸ Ρώμης αὐξήθῃ βασιλεῖον ἐγένετο ἢ καὶ αὐτόνομος ὅτε Ἀριαράθης ἤρχεν αὐτῆς ὁ βασιλεύσας, ἐξ ἢ καὶ ἡ λίμνη, ἡ ἄλας πικρὰ, καὶ ἀρτίως Βαρβαρίζοντες Καρσίναν καλεῖται, Ἀριαράθης ἐπωνόμαστο. Μετὰ ἢ Ἀριαράθην, βασιλεύσας αὐτῆς

siue aliorum quorundam Imperatorū, Cappadocia in tres partes secta, mediterranea pars Charisianum vocabatur; à Charisio quodā præfide, qui tum temporis in bello aduersus Persas prosperè gesto celebris erat, atque idcirco in thematis & præfecturæ ordinem in hunc vsque diem relatum est. Inferior verò pars, ad mare vergens, Armeniacum vocata est, quòd sit regio Armenijs vicina. Superior autem pars, finitima Lycæoniæ, & Tauro, Cappadocia minor: nunc, ut diximus, Thematis appellationem nacta, sub Regum dominatu fuit vsque ad Augustum Cæsarem. Ante verò Romani imperij incrementum, sub Persica potestate erat. Sui verò iuris facta est Ariaratha rege ibidem regnante, ex quo etiam lacus sales gignens, quem modò Barbari Caratæam vocant, Ariaratha dicta fuit. Post Ariaratham regnavit in ea Archelaus ge-

ner Herodis regis Iudæorum. Post hunc verò quum iam desisset gubernatio Regia, in præfecturam à Romanis forma administrationis est immutata, & Proconsul eis leges atque instituta præscripsit. Sunt autem in prima præfectura celebres vrbes; Cæsarea metropolis, à magno illo Cæsare Iulio ita appellata, quæ antea vocabatur Mazaca, à Mousoch primo Cappadocum auctore. Altera vrbs Nyssa: tertia, Therma: quarta Rhegedautus. Secunda verò Cappadociæ præfectura vrbes habet octo: Thyana, Faustinopolin, Cybistram, Nazianzum; Erylima, Parnasum, Rhegedora, Mocissium, & propugnaculum quod Conus dicitur. Tertia verò Cappadociæ, quæ nunc vocatur Armeniacum, vrbes sunt septem. Amasea. Iborra, Zalichus, Antrapa, Aminfus, Neocæsarea, Sinope. Famosa autem apud omnes est Cappadocum

Ἀρχέλαος ὁ κηδεύτης Ἡρώδης
 ἔβασιλεύσας τῆς Ἰσθαίας. καὶ ἦ
 τῶτον παυσιμδρῆς τῆς βασι-
 λείας, εἰς ἐπαρχίας τῶν τῶν
 Ρωμαίων τὸ ἄξιμα μετέτα-
 λε, ἔ' Ανθύπαυτῶν πύτων ἐ-
 θεσμολόγη τε ἔ' διετάττειτο.
 Εἰσι δὲ πόλεις ἑπτῆσμοι καὶ τῶ
 πρώτων ἐπαρχίαν, πένταρες.
 Καισάρεια μητρόπολις, ἡ δὲ
 ἔ' μεγάλη καὶ σαρτῶν Ἰσθίς
 ὠνομασμένη. ἡ τις πρῶτον
 ἔ' καλεῖτο Μάζακα, δὲ τὸ Μά-
 σῶχ ἔ' τῶν Καππαδοκίων δι-
 χειρόν. Δύτῃρα δὲ πόλεις,
 Νύσσα. τρίτη τὰ Θέρμα. τε-
 τάρτη Ρεγεποδαυτός. Τῆς δὲ
 δεύτερης Καππαδοκίας εἰσι
 πόλεις ἑπτὰ ἡγεμόνα, ἐκλή.
 Τύανα, Φαυσινεπολις, Κύβι-
 στρο, Ναζιανζός, Ερύσιμα,
 Παρνασός, Ρεγέδορα, Μωκισ-
 σός, ἔ' Φρερόν τὸ καλεῖται
 Κόνον. Τῆς ἔ' Καππαδοκίας ἡ
 νῦν ὀνομάζεται Ἀρμενιακός,
 εἰσι πόλεις ἑπτὰ, Ἀμᾶσεια, Ἰ-
 βωρα, Ζάλικος, Ἀντραπα, Ἀ-
 μινφός, Νεοκαισάρεια, Σινώπη.
 Διαβεβήθη ἡ τῶν πάντων ἑπτὰ
 κακῶτα-

κακῶτα πὸ τῶν Καππαδο-
 κων γένος, ὡς καὶ παροιμίαν τῶν
 αἰσίων ἐξενεχθῆναι τοιαύτων.
 Τετὰ καππὰ καίσιτα. Καπ-
 παδοκία, Κρήτη, Κιλικία. ἔ'
 ἐν ἑπτὰ γέμμασι.

gens ob nequitiam; aded
 vt proverbium eiuscemo-
 di de illis feratur: Tria
 cappa pessima, Cappado-
 cia, Cilicia, & Creta. Et
 in Epigrammatibus:

Καππαδοκία Φαυλοὶ μὲν
 αἰεὶ, ζώνης ἡ τυχόντες
 Φαυλοτέρου, κέρδους δ' ἐ-
 νεκα Φαυλοτέρου.

Cappadocum mala gens sem-
 per, sed peior vbi viger
 Zona amor. as lucri pessima
 vbi afflat odor.

Ἦν δ' ἄρα δις ἔ' τῆς μεγά-
 λης δεξιῶν) ἐπὶ λέγει,
 Δὴ τότε γίνονται Φαυλο-
 τῶν Φαυλοτέρου.

At rufam bis ter qui barbaram
 vellicat, ille

Καὶ ἄλλως,
 Καππαδοκίῳ ποτ' ἐχθρὰ
 κακῆ δόκειν, ἀλλὰ καὶ αὐτῆ
 Κατθανε γλώσσι μὲν αἰ-
 μάτῳ ἰοβέλει.

Pra reliquis omnem nequitiam
 superat.

Et aliud,
 Vipera Cappadocis gustato
 sanguine, vicit
 Memiseram, dixit, virus,
 ἔ' interijt.

Ἐκ τῆς πρώτης τῆς τὰ τοιαύτοι
 ἑλασφημιμένης, ἐβλάστησαν
 εἰσὶν ἄλλοι, μᾶλλον ἢ εἰπεῖν, ἐξ-
 ἐπὶ τῶν ὡσπερ ἄσπερες πολύ-
 φωτοι, ὅτι σφίσι διαβόηται,
 ζήλωται τῆς ἑλληνικῶν πί-
 σεως, Γρηγόριος ὁ θαυματουργός,
 ὁ Νεοκαισάρειας ἑπίσκοπος,
 καὶ βασιλεὺς ὁ αἰσίδιμος ὁ ἑπὶ

Ex hac autem aded in-
 fami gente pullularunt,
 imò verò veluti fulgidæ
 quædam stellæ emicue-
 runt, verò sapientie laude
 celeberrimi, & Christianæ
 fidei propugnatores acer-
 rimi, Gregorius ille, mira-
 culis edius clarus, Neocæ-
 sariensis Episcopus, & Phæ-
 ditus Amaseus, & rex ce-
 leberrimus, qui sub Lici-
 nio

nio martyrium pro fide Christiana subiit, & Basiliscus Comanensiu archiepiscopus; qui etiam ipse martyrio obiit. cum quo etiam conditæ sunt reliquæ Ioannis Chrysostomi. præterea Basiliscus Magnus Cæsariensis Episcopus, & Theologus Gregorius, Nazianzenum Episcopatum nactus; nunc verò in æde Apostolorum, vna cum patriarchis huius vrbis à pio, & Christianæ fidei studiosissimo, imp. Constantino conditus, & fratres Basilij Magni, Petrus & Gregorius, & Pancratius, & Cæsarius, frater Gregorij Theologi. Atque hæc quidem de Cappadocia veluti compendio dicta sint.

THEMA TERTIVM
DICTVM THRACESI-
ORVM.

QVOD verò nunc Thracesium thema vocatur, olim quidem & ab initio Asia minor dicebatur. & qui tunc præerat

Δικινίε μαρτυρήσας ὑπὲρ τοῦ Χριστιανῶν πίστεως. Ἐὸ βασιλίσκῳ, ὁ Κομάνων ἀρχιεπίσκοπος. ὃς καὶ αὐτὸς μαρτυρήσας ἐτελεύτησεν. μετ' αὐτοῦ κατετίθη τὸ λείψανον Ἰωάννης ἔξ Χρυσόστομος. Βασίλειος τε ὁ μέγας, ὁ Καισαρείας ἀρχιεπίσκοπος. καὶ ὁ θεολόγος Γρηγόριος, ὁ Ναζιανζῆν τ' ἐπισκοπῶν κληρωσάμενος, νυνὶ ἢ τῶν Ἀποστόλων ναφὶ καθεθεῖς μετ' τῶν πατριαρχῶν ταύτης τῆς πόλεως ὑπὸ τοῦ Ὀσβεῶς καὶ Φιλοχρίστου βασιλέως Κωνσταντίνου. οἵ τε ἀδελφοὶ ἔξ μεγάλου βασιλείου, Πέτρος τε καὶ Γρηγόριος, καὶ Παγκράτιος, καὶ Καισαρείας τε ὁ ἀδελφὸς Γρηγόριος ἔξ θεολόγου. Ἐ ταῦτα μὲν τὰ τῆς Αἰαππαδοκίας ὡς ἐν ἐπιτομῇ.

ΘΕΜΑ ΤΡΙΤΟΝ.
Τὸ τ' Ἐρακησίων.

Τὸ δὲ νυνὶ καλέμενον τ' Ἐρακησίων θῆμα, πάλαι μὲν, καὶ κατὰ δόξαν Ἀσία μικρὰ ὠνομάζετο, καὶ ὁ ταύτης κρατῶν

κρατῶν ἀνθύπαλος, Ἀσιάρχης ἐλέγετο. Ἐ ἵνα μὴ λέγω σὺν ἕξωθεν, αὐτὸς ὁ μάρτυς τ' ἀληθείας Λεκάς ὁ διαγγελιστὴς Ἐδοσόσολος ἐν τ' ἐπέξει τ' δοσόλων τὸ αὐτὸ λέγει. μεμνημένος Ἀλεξάνδρου ἔξ τότε πρώτου Ὀνίου τῶν Ἐφεσίων, Ἀσιάρχην αὐτὸν δοσκαλῶν. Ἐρακησίοι δὲ ἐπεκλήθησαν ἀπὸ τ' τοιαύτης αἰτίας. Ἐ πρὸ τ' ἡμερῶν Ἀλυάτης ἔξ τ' Λυδῶν βασιλέως, ἀνὴρ τις μετ' ἑαυτῆς τέκνων καὶ Μυσίας τ' τ' Θράκων χώρας ὀρμάμενος, ἦς καὶ Ὀμηρος μνημονεύει λέγων ἔτως,

Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων καὶ ἄρουῶν ἰππημόλων.
διεπέρασεν εἰς τὰ μέρη τ' Ἀσίας εἰς χώραν τ' λεγομένην Λυδίαν, Ἐ κατήκησε πλησίον τ' πόλεως Σάρδεων. Τῆ ἔν βασιλέως πρὸς τὸ πόλεως τεῖχος καθεζόμενος, διήρχετο ἡ γυνὴ ἔξ Ἐρακῆς, ὅτι μὲν τ' κεφαλῆς βασιλεύσει σέμενον. ὅτι ἢ τῶν χερῶν, ἡ λακάτιον καὶ ἔρακην. ὅπιδεν ἢ πρὸς τὴν

Procos. Præfectus Asiae vocabatur. Ac ne externos afferam, ipsemet testis est veritatis Lucas Evangelista & Apostolus, qui in Actibus Apostolorum idem dicit, vbi mentionem faciens Alexandri, qui tum temporis apud Ephesios primatum obtinebat, eum appellat præfectum Asiae. Thracesium verò appellatio hanc originem habet. Temporibus Alyatti, Lydorum regis, vir quidam cum vxore & liberis ex Mysia, Thraciae regione, cuius etiam meminit Homerus, ita dicens:

Insignes ἐξ equis, certare & comminus hosti Mysi.
in eam Asiae regionem venit, quæ Lydia dicitur, & prope Sardorum urbem habitauit. Rege itaque ad murum vrbs confidente, præterijt Thracis vxor, vnam capite gestans, manibus verò colum, & fufum; à tergo autem equus zonæ alligatus erat. atque vna quidem, quam vertice gerebat,

rebat, referta erat aqua; manibus verò nens colum & fufum exercebat. ponē autem equus, quem adaquarat, cingulo annexus fequebarur: Quā confpectā, rex vehementer admiratus est, & vnde, quānā, ex quā vrbe eſſet, rogauit. quā reſpōdit, Myſiā ſe natione eſſe; eſt verò id Thraciæ oppidum. Rex itaque arreptā ex hac muliere occasione, miſſa ad imperatorē Thracū Cotyn nomine legatione, colonos inde cū vxoribus, & liberis, accepit: turbam ſatis numeroſam. Ex hac natione vocati ſunt Aſiæ minoris incolæ Thraceſij: quòd ſit oportofa, ac laborioſa, & opere manuario victum ſibi quaritās. Vniuerſum verò Thraceſiorū thema hiſce gentibus cōſtat: Lydis, Mæonibus, Caribus, Ioniſus. Atque Iones quidem vocantur; qui Melitum & Ephēſum incolunt. qui verò mediterranea habitant, Sardiāni, Lydi, Mæones, Κάρων, Ιώνων, & Ιώνες μὲν καλοῦνται

ἀτρεκλιον. ὅπιθεν ἢ πρὸς τὸ ζώνην, ἵππος τις περὶ δεδεπτι. Ἐπὶ μὲν τὸ κερυφῆς, ὁ σέμενος λέγεται μεσὸς ὕδατος. ἐν δὲ πᾶσι χερσὶν εἰργάζετο νήθεσσι ἐκ τῆς ἡλακάτης τῆς ἀτρεκλιον. ὅπιθεν ἢ πρὸς τὸ ζώνην, ἢ κελεύθῳ ὁ ἵππος δὸπὸ τῆς πηγῆς πεπολισμένος. Ταύτῃ ἰδὼν ὁ βασιλεὺς, μεγάλως ἐθαύμασε. Ἐρώτησε πόθεν, καὶ τίς, καὶ πόσις ἐστὶ πόλεως. ἢ ἀπεκρίνατο, Μυσοὶ μὲν εἶναι τὸ γένος· Θράκης δ' ἐστὶν αὐτῆ πόλις χινον. Λαβὼν οὖν βασιλεὺς δὸπὸ τῆς γυναικὸς οἰφορμῆν, πρὸς εἰσείαν πρὸς τὸ τῆς Θράκης βασιλεία ποιησάμενος, Κότυν ὀνομαζόμενον, ἐπέειπεν ἔλαβεν ἄνδρας μετόικους μὲν γυναικῶν, Ἐτέκων, ὄχλον ἱκανόν. ἐκ τῆς δὲ γῆς ὀνομαζήσαν οἱ τῆς μικρῆς Αἰτίας οἰκιστῆς, Θρακήσιοι. Διὰ τὸ εἶναι αὐτὰς ἐργασίους, ἐργασίους τε, καὶ χερσὶν εἰργάζεσθαι, ὅλον ἢ τῆς Θρακισίων θέρμα ἐκ τῶν σιωίσεως τούτων, Λυδῶν, Μαιόνων, Κάρων, Ιώνων, καὶ Ιώνες μὲν καλοῦνται οἱ καταπιπνύσας Μήλι-

τον τῆς Εφεσον. οἱ δὲ τῆς μεσσηνιακῆς, Σαρδανῶν, Λυδοῦ τε καὶ Μαιόνων, καὶ Κάρων, καὶ οἱ τῆς μικρῆς Φρυγίας οἰκιστῆς. Καὶ ἔτι μὲν οἱ Θρακήσιοι. Ταύτῃ ἢ ἱστορίαν Νικόλαος ὁ Δαμασκηνὸς γράφει ἐν τῷ ὀκτωκαιδεκάτῳ αὐτῶν βιβλίῳ, ὁ γεροντὸς ὑπογράφως Ἡρώδης ἢ βασιλέως. ὀνομαζήσαν ἢ οἱ Θρακήσιοι, Διὰ τὸ εἶναι αὐτὰς ἐκ τῶν Θρακῶν γῆς, ὡς περὶ εἴπομεν. Εἰσὶ ἢ πόλεις πρὸς τῶν Αἰσίων, εἴκοσι. πρώτη μὲν, Εφεσσος, δευτέρα δὲ, Σμύρνα. τρίτη, Σάρδεις. τετάρτη, Μήλιτος. πέμπτη, Περγήνη. ἕκτη, Κολοφών. ἑβδόμη, Θυάτις. ὄγδοη, τὸ Πέργαμον. ἐνάτη, Μαγνησία. δέκατη, Τράλλη. ἑνδεκάτη, Ἰερέα πόλις. δωδεκάτη, Κολοσσαί, αἰνῶ λεγομένη Κῶνα. ἔτι ναὸς διακόσιος ἔδραγγέλις Μιχαήλ. ιγ', Λαοδίκεια. ιδ' Νύσσα. ιε', Σιρακονίκεια. ις', Αλάβανδα. ιζ', Αλίνδα. ιη', Μύρινα. δεκάτη, Τεός. κ'. Λέβεδος. καὶ ἄλλαι ἕτεραι. καὶ ταῦτα μὲν πρὸς τῶν.

& Cares, & minoris Phrygiæ incolæ. Atque ita quidem se habent Thraceſij. Hanc verò historiam scribit Nicolaus Damascenus decimo Historiæ suæ libro, qui quidem scriba Herodis regis. Thraceſij autem vocati sunt, quòd ex Thracum regione, vti diximus, orti eſſent. Sūt verò in Asia vrbes viginti; Prima quidē Ephesus, altera Smyrna, tertia Sardi, quarta Melitus, quinta Priene, sexta Colophon, septima Thyatara, octaua Pergamum, nona Magnesia, decima Tralle, vndecima Hierapolis, duodecima Colosse, quæ nunc Chonæ dicuntur, vbi visitur celeberrimū templū Michaëlis Archangeli, decimatertia Laodicea, decimaquarta Nyssa, decimaquinta Stratonicea, decimasexta Alabanda, decimasextima Alinda, decima octaua Myrina, decimanona Teos, vigesima Lebedos; & aliæ nonnullæ. Atque hæc quidem de his.

QUARTVM THEMA, ΤΕΤΑΡΤΟΝ ΘΕΜΑ,
DICTVM OBSE-
QVIYM.

THEMA, verò quod Obsequium dicitur, omnibus appellatione ipsa notum est. Obsequium verò Latine dicitur, id quod Græcorū linguā vocantur ij, qui imperatori, ordinis tuendi, & honoris causa, præeunt. Unde fit vt, qui obsequio præest, Prætor nō vocetur, sed Comes & nomine & cognomine dicatur. Obsequij verò ambitus his ferè populis, atque gentibus, circumscribitur. A mari enim initium sumens, hoc est à sinu Astaceno, & à promontorio Dascylio ad Tritonem vsque, & montes Sigrianae, atque ipsam Præconesum, ad ipsam quoque Abydum, Cyzicum & Parium, se porrigit. Et maritimam quidem oram ab Astaceno sinu incipientem, & à Pylis, quæ vocantur, vsque ad Meditærranea Olympi, qui

ΤΟ δὲ θέμα τὸ καλέμενον Οψίκιον, πᾶσιν ἐχθρῶν ἐπιπέσειον τὴν προσσηροίαν. Οψίκιον γὰρ Ῥωμαῖσι λέγεται, ὅπερ σημαίνει τῆς Ἑλλήνων Φωνῆς, τὰς προσσηρομένους ἐμπεσόντων ἑ βασιλέως ἐπὶ εὐτυχίᾳ καὶ τιμῇ. ὅθεν εἰς στρατηγὸς χρηματίζεται ὁ ἑψικίος ἡγεμόνος, ἀλλὰ κόμης ἐστὶν ὀνομασίαν καὶ τὴν προσσηροίαν προσσηροῦν. Ἡ δὲ περὶ τὴν Οψικίαν, ἵππο τοσάτων Φυλῶν τε καὶ ἐθνῶν κατοικεῖται. Διὸ μὲν θαλάσσης ἀρχόμενον, τὰς τέστιν ἑ Ασκηνῶν κόλπον, καὶ ἑ Δασκυλίαν ἀκρωτηρίαν, καὶ μέγιστον ἑ Τρίτωνος, καὶ τὴν ὄρεάν Σιγριανῆς, καὶ αὐτὴν Προικονήσας, καὶ ἕως αὐτῆς ἑ Αἰδύνας, Κυζικίας τε ἑ Παρίαν. Καὶ πᾶσι μὲν ἑ παραθαλάσσια διὸ ἑ Ασκηνῶν κόλπον ἀρχόμενα, καὶ τὴν καλέμενων Πυλῶν, καὶ ἕως τῆς μεσογείας ἑ Μυσιῶν Ολύμπια προσσηροῦν.

σηρομένους, ἑ τῆς χώρας τῶν καλέμενων Γοθηνῶν, καὶ αὐτῆς Πρῆσιάδος κατοικεῖται Βιθυνῶσι. Τὰ δὲ πρὸς νότον ἑ Ολύμπια, καὶ ἕως ἑ Παρῶν Ρωδικῶν, κατοικεῖται Μυσιῶσι. Τὰ δὲ πρὸς θαλάσσαν, ἑ τὴν Κυζικίαν, κατοικεῖται Φρυγίας τε καὶ Γραικῶν, διὸ ἑ Παρῶν Γραικῶν τὴν ὀνομασίαν παραλήθησαν. ἐν ᾧ γέγονεν ἡ πρώτη μάχη πρὸς αὐτῶν στρατηγὸς τῶν Περσῶν Ἀλεξάνδρου ἑ Μακεδόνα. Ἀνωτὴν παρεκλείεται μέχρι ἑ Δορυλαίας ἑ αὐτῆς Κοτυαίας, ἐξ ἧς περὶ ἐστὶν ὀνομασίαν τῆς καὶ παλαιῶς ὀνομαζομένης Αἰσωπίας, ὁ μὲν μυθητικῶν πρῶτος εἰς τὸν βίον εἰσαγαγῶν. ἑ ἕως τῆς Κομοπόλεως Μιθρῶν, καὶ ἀνατολάς. Πρὸς τὴν ἑ δυσμαῶν, κατὰ τὴν εἰς Αἰδύον. πρὸς δὲ τὴν πλάγιν, διὸ ἑ Ρωδικῶν Παρῶν καὶ μέχρι τῆς Κομοπόλεως τῆς καλέμενης Δομαπερῶν. καὶ ἕτω μὲν τὸ Οψίκιον. καὶ τὴν ὀνομασίαν αὐτῆς εἰπομένην, διὰ τὸ προσσηροῦν ἑ βασιλέως, ἑ κατοικεῖται, καὶ διευθύνεται, ἑ

Myfius dicitur, & ad regionem Gotthenorum dictam, & ad ipsam Prusiam usque Bithynij habitant. Australem verò Olympi partem, ad fluium Rhyncacum vsque incolunt Myfij. Maritima autem & Cyzicum inhabitant Phryges & Græci, à Granico fluuio ita dicti, vbi Alexander Macedo primum præliū cum Persarum exercitu commisit. Vltcrius verò ad Dorylaeum, & ipsum Cotuaeum vsque, extenditur. ex qua vrbe prodijt celeberrimus ac vetustus ille Aesopus, qui fabularum vsum in vitam humanam inuexit. & vsque ad Comopolim Meri Orientem versus. Ad occasum verò definit in Abydum. In latitudine autem à Rhyncato fluuio, vsq; ad Comopolim Domateri. Atq; hæc quidem est ratio Obsequij, quam quidem appellationem ei inditam esse diximus, quod præerent Imperatorem, vt vias, & domicilia, ei præ-

ei præpararent atque concinnarent. Gentes verò, ac populi, qui Obsequium constituunt, sunt hi, Bithynij, Mysij, Phryges, Dardanes, qui & Troiani dicuntur. Habet etiam thema Obsequij vrbes celebres: Primam quidem Nicæam, quæ & metropolis dicitur, alteram Cotyæum, tertiam Dorylaeum, quartam Medaïum, quintam Apameam, sextam Myrælam, septimam Lampfacum, octauam Parium nonam Cyzicum, decimam Abydum.

THEMA QVINTVM,
DICTVM OPTIMATVM.

ID quod nescio quo pacto vocatum est thema Optimatum, nihil habet commune cum thematibus. Seruitij enim tantum causa est assumtum, utpote miserrimum, neque turmis, neque drongis cohonestatum, & qui his præest Domesticus tantum ap-

ὁδὲς αὐτῶν κῆ μοναῖς. εἰσὶ δὲ ἔθνη ἃ συμπληροῦνται τὸ Οψίκιον, ποσῶντα. Βιθιωτοί, Μυσοί, Φρύγες, Δάρδανες, οἱ κῆ Τρῶες λεγομένοι. ἐχρῆ ἢ πόλεις ὀπισθίμους τὸ θέμα τὸ καλέμενον Οψίκιον, τοσούτους. πρῶτον μὲν Νίσημαν, ἢ Ἐμπερόπολιν λεγόμενα. Διδύμωρον ἢ Κοτυάειον. τρίτον, Δορύλαιον. τέταρτον, Μηδάειον. πέμπτον, Απάμειον. ἕκτον, Μύρλειον. ἑβδόμωρον, Λάμψακον. ὀγδόμωρον, Πάρειον. ἕννατον, Κύζικον. δεκάτον, Αβυδον.

HEMPTON ΘΕΜΑ,
Τὸ καλέμενον Οψιμάτων.

Τὸ καλέμενον ἔκ οὐδ' ὅπως θέμα Οψιμάτων, ἑδεμίαν ἔχει κοινωνίαν πρὸς θέματα; εἰς γὰρ δευτέραν μόνω προσείληπτο, διὰ τὸ εἶναι αὐτὸ οὐκ ἐκτετακτόν, κῆ μήτε τέρμας, μήτε ἀργύριον περιεμμένον. ἀλλ' ἢ τὴν τέρμας κρατῆρα, δομέστικον μόνον ἀπορροδομένον.

ρροδομένον. εἰς γὰρ ὑπερησίου ἐπέτακτο ἢ στρατιωτῶν, ὅτε οἱ βασιλεῖς πῶς ἔθνεσιν ἐπεστράτευον. στρατιωτῶν δὲ ἐκείνων τῶν ἐν πῶς βασιλικῆς τάγμασι πεπομένων. ὅσοι γὰρ ἐν πῶς χολαῖς, κῆ πῶς ἰκανάτοις, κῆ πῶς λοιπῆς τάγμασι ἐστράτευον, εἰς ὑπερησίου, εἰς ἕκαστος αὐτῶν Οψιμάτας ἐκέκρητο. ἔστι δὲ ὀνομασία τῶν ἀλμῶν ἰστωῦ ἕρην Φέρουσα, τῶν πρὸς Ρωμαίους λεγομένων Κορτελίων. διὸ εἰς θέμα τῶν τάξων λελογίσθη, εἰ δὲ ὁ στρατηγὸς ὁ τῶν ἀρχῶν καλονομάζεται. ἀλλὰ δομέστικον, ὁ ὑπὸ χεῖρα ὦν στρατηγῶν, κῆ τὴν ἀσίαν κατὰ δέεσιν. εἰσὶ ἢ ἔθνη πῶς συμπληροῦνται, μάλλον δὲ ὑπεργενῆ, εἰς ἢ τοιαύτην δευτέραν τῶν στρατιωτῶν, κῆ αὐτῶν ἢ βασιλέως, ποσῶντα. Βιθιωτοί, Θωοί, Ταρσιᾶται. προσάπληται δὲ κῆ Φρυγῶν. ἔχει δὲ πόλεις ὀπισθίμους ποσῶντας. πρῶτον μὲν Νικημήδειον τὴν Ἐμπερό-

pellatur. Siquidem ad ministeria militibus, quum imperatores expeditione aliquam facerent, præstandum, instituti fuerunt: iis inquam, qui in imperatorij agminibus versabantur. Quotquot enim in Scholis, & hicanatis, reliquisq; agminibus militabant, eorum singulis vnus optimatum, cuius ministerio vteretur, erat designatus. Porro appellatio ipsa tantum ferè in se contumelia habet, atque vilium hominum, qui apud Romanos Cortelini vocantur; ideoque nec inter themata censetur. nec qui eis præest, Prætor siue strategus appellatur, sed Domesticus, Prætori subditus, & dignitate longè inferior. Gentes verò, quæ adimplent, vel potius ministrando feruilia hæc officia militibus, atque ipsi imp. præstant, sunt hæ, Bithyni; Thyni, Tharsiatæ: sed & Phryges attingunt. Habet verò vrbes celebres hæc: Pri-

mam quidem Nicomediam metropolim . alteram Helenopolim . tertiam , Pranetum . quartam , Aftacum . quintam , Parthenopolim . Fluit autem per Optimatum thema Sangaris fluuius , qui ponte est visu dignissimo , quem struxit Iustinianus Imp . nunquam satis celebratus . In eo talis inscriptio est , in tabularum ynâscripta , istis verbis .

Τη quoque post tumidam Hesperiam , Medosque feroces .

Barbaricumq; gregē , quantus erat , domitum :

Sangari prauulidâ fluctus modò fornice vinete

Induperatoris seruitio premeris .

Iniue namque olim ratibus , nulliq; subacte ,

Iam rigidâ saxi compede vinete iaces .

atq; hæc quidem de Themate Optimatum .

λιν . δὲ πέραν δὲ , Ελενῶπολιν . τριτῶν , Πραίνετον . τετάρτων , Αστᾶκον . πέμπτων , Παρθενῶπολιν . ῥέει δὲ ἐν τῷ θέματι τῶν Οπιμάτων , ποταμὸς ὁ καλεῖται Σάγγαρις . ἐν ᾧ ἐστὶν ἀξιοθέατον γέφυρα , ἣν ἐποίησεν Ἰουστινιανὸς ὁ βασιλεὺς ἑκείνῳ ὁ πολυύμνητον , Ἰππυραφῶν ἔχουσα πιαύτων . ἢ τις γέγραπται ἐν μιᾷ τῶν πλακῶν , ἔτσι λέγεται :

Καὶ σὺ μεθ' Εσπερίην ὑψαυχένα , καὶ μὲν Μήδων

Εθνεα , καὶ πᾶσαν βαρβαρικῶν ἀγέλλω ,

Σαγγαρίε με κρατερᾷσι ποσσὶ ἀψίσι πεδηθεὶς

Αυτὸς ἐδελώθησιν κερκινὴ καὶ παλάμη .

Ὁ περὶν γὰρ σκαφεέασιν ἀνέμβαλος , ὁ περὶν ἀτήρης ,

Κεῖσσι λαϊνὴν σφικλὸς ἀλυκίλοπέδη .

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τοῦ καλεῖται θέματος τῶν Οπιμάτων .

EKTON

EKTON ΘΕΜΑ , THEMA SEXTVM ,
Τὸ καλεῖται Βυκελλάρων .
DICTVM BYCELLARIORVM .

Ομοίως δὲ ἐπὶ τὸ θέμα τῶν Βυκελλάρων , ὡς ἀπὸ τῆς πινῆς τῆς περὶ τὴν ἑσπερίαν ἐκλήσειο . ἔτι μὲν ἀπὸ ἐθνους , ἔτσι καλεῖται ἀλλὰ διὰ τὸ ἔπακτοθῆναι τῆς στρατιώτης , ἐπὶ τῆς προφασὸς αὐτῶν Ἰππυραφῶν . Βυκελλάριος γὰρ καὶ Ῥωμαίων διάλεκτον , ὁ φύλαξ ἔστι ἀρτῆς καλεῖται . ὡς εἶναι ὅσον στρατιώτης ἐλαφρὸς , ἐπὶ τῆς ἀερεῖς πρὸς τὸν πόλεμον . Βυκελλος γὰρ τὸ κεκελοειδὲς ψωμίον καλεῖται . κελλάριος ἢ ὁ φύλαξ ἔστι ἀρτῆς . Τὸ γὰρ οἰκείον ὄνομα ἔστι ἐθνους , καὶ Ἑλληνικὸν , Μαρυανδῆνοι ὄνομα (ον) . ἐπεκλήθησαν ἢ Γαλάται . ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ θέματος ἀπὸ μὲν τῆς Καμοπόλεως Μοδρηνῆς ἀρχόμενον , ἤρουν τὸ συμπληρώσεως ἔστι Οπιμάτων . ἀναβαῖνον ἢ πρὸς τὴν μετὰ τὴν ἑσπερίαν Ἀγκύραν , καὶ παρεκκλίνον μέρη τῶν ὄρων Καππαδοκίας , καὶ αὐτῆς ἔστι Φρερίας τὸ καλεῖται Σανίανα .

SIMILITER & thema Buccellariorum non à loco aliquo appellationem accepit, neque à gente aliquâ, quæ ita vocaretur, sed quod militum assecta essent, & commearum eis veherent. Buccellarius enim Latina lingua vocaturis, qui rei panariæ custodiam gerit. ut milites expediti, & ab omni onere liberi, ad bellum essent. Buccellus enim vocatur cibarium, circulare figuram præ se ferens; Cellarius autē, custos panis. Proprio autem, & Græcanico, nomine Maryandeni vocantur. Cognominati etiam Galatae. Est verò initium huius Thematis à Comopolimodrena: siue à complemento Optimatū, atq; ita ascendēs ad metropolim Ancyra; & protendens se vsq; ad montes Cappadociae, & vsq; ad propugnaculum Samiana dictum,

C 2 in qua

in quæ extenditur Galatarum natio. Sunt verò Galatæ, coloni Francorū. Deducta autē fuit hæc colonia temporibus Attali Pergameni, & Nicomedis Zepæti filij. Quæ verò ad mare, & Aquilonem, ad Pontum ipsū usq; extenduntur. & ad urbem, quæ Heraclea dicitur, & usq; ad Parthenium fluuium, atq; ipsam Tium. Comprehendit verò etiam ipsam Claudiopolim, & Cratiā, atque ipsū Basilæum, ad montes Paphlagoniæ usque, & usque ad Halyn fluuium. Atque hic quidem est terminus Buccelliariorum. Sunt verò vrbes, quæ thema Buccelliariorum implent, hæc: Prima Ancyra, metropolis Galatarum. altera, Claudiopolis, etiam ipsa metropolis Maryandendorum. tertia, Heraclea, quarta, Prusias. quinta, Teium. Gentes verò, quæ sigillatim nominantur, hæc: Galatæ, Maryandeni, Bithynij.

ἐν οἷς παρεκλήνε) τὸ τ̄ Γαλατῶν ἔθνος. Οἱ δὲ Γαλάται, ἄποικί εἰσι τ̄ Φρυγῶν. Ἐγένετο δὲ ἡ τέτων διακία ἐν τ̄ ἡμέραις, ἐν αἷς λῶ Αττάλῳ ὁ Περραμιεύς, ἔ Νικομήδης ὁ ἔ Ζειπίτης υἱός. Τὰ δὲ πρὸς Γαλασσαν, καὶ τ̄ Βερρεῶν, πλατυέται πρὸς αὐτὸν τ̄ πόντον, καὶ τῶν καλεσθῆναι πόλιν Ηρακλείαν, καὶ μέχρι ἔ Παρθενίως ποταμῶ, ἔ αὐτῶν Τίον. συμπεριλαμβάνει δὲ καὶ αὐτῶν Κλαυδίωπολιν, Κρατιάν τε, ἔ αὐτὸ τὸ Βασίλειον, καὶ ἕως τ̄ ὀρέων Παφλαγονίας, ἔ μέχρι Ἀλυος ποταμῶ. Καὶ ἄλλο μὲν καλεσθῆναι ὁ Βυκελλάριος. Εἰσὶ ἣ πόλεις αἱ συμπεληρέσαι τὸ θέμα τ̄ Βυκελλαρῶν, ποταμῶ). πρῶτη μὲν Ἀγκύρα, μητροπόλις ἡ τῶν Γαλατῶν. δευτέρα ἣ Κλαυδίωπολις, καὶ αὐτὴ μητροπόλις τ̄ Μαρυανδωνῶν. τρίτη, Ηρακλεία, τετάρτη, Πρυσιας, πέμπτη, τὸ Τεῖον. ἔθνη δὲ ἐστὶ μέρῳ ὀνομαζόμενα ποταμῶν, Γαλάται, Μαρυανδωνοὶ, Βιθυνοὶ.

ΕΒΔΟ-

ΕΒΔΟΜΟΝ ΘΕΜΑ, THEMA SEPTIMUM,
Τὸ καλεσθῆναι Παφλαγῶν.
DICTVM PAPHLAGONVM.

Τὸ δὲ θέμα τὸ καλεσθῆναι Παφλαγῶν, ἀρχαῖοτατον ἔθνος ἐστὶ, καὶ ὀπίφορον ὅτι ἀναισχυτῆα τε καὶ κακροπῆα διασελλόμενον. καὶ Ομήρος αὐτὸ μνημονοῦει ἐν τῶ τ̄ νεῶν καταλόγῳ, ὅτι κέρως ἐλθόντες Περίωμ πρὸς τὴν πόλιν Ἰλιον. λέγεται ἕτως, Παφλαγῶν δ' ἠγεῖτο Πυλαιμῆος λάσιον κῆρ Ἐξ Ενετῶν, ὅθεν ἡμιόνων γένος ἀγροπερίων, Οἱ ῥα Κυτωρον ἔχον, ἔ Σήσσιμον ἀμφενέμονιο, Ἀμφί τε Παρθένιον ποταμῶν κλυτὰ δάματ' ἔναϊον, Κράνναν τ', Αἰγιαλόν τε, καὶ ὑψηλὰς Ἐρυθίνες.

Διὸ ἐ τὸ τ̄ ἡμιόνων γένος ἐπεῖθεν πρῶτον ἐκφύναι λέξι. τεκμήριον τῆτο τ̄ αὐτῶν ποιησίας, καὶ μοχθηρίας, δηκνύς. Καὶ πάντα μὲν Ομήρος περὶ Παφλαγῶν. αἱ ἣ πρὸς Γαλασ-

QVOD verò Paphlagonum Thema dicitur, stolidissima, & contemptissima gens est; impudentiâ, & nequitia, famosa. cuius etiâ Homerus in Catalogo nauium meminit, quòd auxiliares copias ad Ilium Priami urbem duxerint, ita scribens:

Paphlagonēs duxit pectus
Pylamēnis hirtum
Ex Enētis, aruū aptum gēnis
vnde mularum.

Quisq; Cytorum habitant.
vicinam ἔ Sesamon, ἔ
quī

Parthenium circa fluuium
tecti alta tenebant,
Cromnamq; Aegialumq; ἔ
sublimes Erythinos.

Quocirca & mulorum genus inde primum ortum dicit, manifestum prauitatis eorum, atque nequitiae, argumentum. Atque hæc quidem Homerus de Paphlagonibus. Maritimæ verò vrbes, Sinope, & Amastra

C 3

Amastra

Amastra, & Teiú, & quæ dicitur Aminus, Græcæ nixæ sunt vrbes; & Græcorum colonix. Distinguitur autem Paphlagoniam Halys quidem fluius ab Oriente, ad Occasum verò Billaus fluius. Atq; hæc quidem est Paphlagonia. Sunt autem Paphlagonæ Ægyptij generis, à Phineo, qui primus Paphlagoniam habitauit, qui quidem filium habuit Paphlagonem; à quo etiam regio appellationem accepit. Habet verò vrbes illustres Paphlagonia has. primam quidem metropolim Gangram, alteram Amastram, tertiam Soram, quartam Dadubram, quintam Ionopolim, sextam Pompeiopolim. Sunt enim πομπή, id est ludibrium, probrum, ac reiectaculum, generis humani,

στοι πόλεις ἤτε Σινώπη, καὶ Ἀμάστρα, ἔτι τὸ Τήιον, καὶ ἡ λεγομένη Ἀμνος, Ἑλληίδες εἰσι πόλεις, ἔτι Ἑλλεύων Ἄπικαι. Διορίξτε δὲ τὴν Παφλαγονίαν, Ἄλυσ μὲν ποταμὸς, ἐξ ἀνατολῶν· πρὸς δὲ Διυσιμαίς ὁ καλέμενος Βίλλαιος, καὶ αὐτὴ μὲν ἡ Παφλαγονία. εἰσι δὲ οἱ Παφλαγονέες ἢ Αἰγύπτιον, ὑπὸ Φινέως, ἔπειτα τὴν Παφλαγονίαν οἰκήσαντες. ὃς ἔχεν υἱὸν Παφλαγόνα, ἐξ ἧς καὶ ἡ χώρα τὴν παροσηγορίαν ἐκλήρονησεν. ἐχὼς δὲ πόλεις Ἰπιοσίμους ἡ Παφλαγονία, πομπή, Γάγγραν. δευτέραν δὲ Ἀμαστραν. τρίτην, Σώραν. τέταρτην, Δάδουβραν. πέμπτην, Ἰωνόπολιν· ἕκτην, Πομπηϊόπολιν. πομπή γάρ εἰσι, καὶ ὀνειδος, καὶ ἐξέθνημα, ἔτι ἀνθρώποις ἄνευ.

ΟΓΔΟΟΝ

ΟΓΔΟΟΝ ΘΕΜΑ, THEMA OCTAVVM,

Τὸ καλέμενον Χαλδίας.

DICTVM CHALDIÆ.

Τὸ δὲ καλέμενον θέμα Χαλδία, ἔτι μητροπολις λεγομένη Τραπεζῆς, Ἑλλεύων εἰσιν ὀποικίαι. καθὼς καὶ Ξενοφῶν ἐν τῇ ἀναβάσει Κύρου λέγει. Τὰ δὲ ἄνω, καὶ μεσόγεια, τὸ μικρῆς Ἀρμενίας εἰσι προόμια. τῶν δὲ περὶ ταύτων τῶν ὀνομάτων. ἡ γὰρ Κελτζηνή, * καὶ ὁ Σαυαρέτης, ἔτι τὸ Γοζιάνον. μαρτυρεῖ δὲ καὶ περὶ ταύτων ἡ θεία γραφή ἐν τῇ τετάρτῃ τῶν βασιλειῶν. Τῆς γὰρ καποκρούσας Σαμαρείαν ἀιχμαλώτους λαβόντες Ἀσσύριοι, κατώκισαν αὐτοὺς ἐν τῷ ποταμῷ Γοζιανῶ. ἔλαβε ἡ τὴν παροσηγορίαν ἔτι καλεῖσθαι Χαλδία, ὅτι τῶν Περσῶν παροσηγορίας, ἔτι αὐτὸν ἔρχομενος πατρίδος Χαλδίας. ὅθεν καὶ Χαλδαῖοι παροσηγομαζοῦν.

THEMA verò, quod Chaldia vocatur, & metropolis Trapezus dicta, Græcorum sunt colonix. quemadmodum etiam Xenophon in expeditione Cyri dicit. Vtteriora verò, ac mediterranea, sunt minoris Armeniæ primordia. Cuius rei fidem faciunt ipsa nomina. Celzene scilicet, & Syserites, & Gæsanum. de quibus etiam sacra Scriptura testatur, quarto Regum libro. Assyriz enim, cum Samariæ incolas captiuos abduxissent, ad fluuium Gozianum eos transfulerunt. Quod verò Chaldia dicta sit, à Persarum appellatione fluxit, & à patriâ Chaldiâ, vnde primam originem ducunt. Vnde & Chaldæi cognominati sunt.

C 4 THEMA

THEMA NONUM, ENATON ΘΕΜΑ,
 DICTVM MESOPOTAMIAE.

THEMA verò Mesopotamiae, vetustum non est, neque vel magnum, vel celebre quippiam erat, seu obscurum quoddam, nominis atque appellationis expers clastrum. Temporibus verò beatæ mem. Patris mei Leonis profugit Pancratucas ille Armenius, & Pucricas, & Tautucas, eius fratres, & castella, quæ iis in locis erant, tradiderunt; & dilatata regio prætura nomen accepit.

THEMA DECIMVM,
 DICTVM COLONEA.

COLONEA verò est castrum munitissimum, ac præceps, atque ex hoc oppidulo regio appellatione accepit, ut vocetur Colonea. Κολωνία enim ardua, editissimaque, iuga montium Græci

Τὸ καλέμνον Μεσοποταμίας.

Τὸ δὲ θέμα τῆς Μεσοποταμίας, ἢ πολυτρόπιον ἐστίν. ἔδὲ μέγα τι λῶν, ἔπεισθητὸν ἀλλὰ κλειστέον ἀνώνυμος, ἔ ἀκατονόμασθαι. Ἰπὶ δὲ τῆς ἡμερῶν ἔ μακαρίων, ἔ ἀγίων, πατέρων με Λέοντος, προσέφυγε Παγκρατίου ἔ κείνου ὁ Ἀρμένιος, ἔ Πικρικός, ἔ Ταυτικός, οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ. ἔ παρέδωκαν τὰ ἔκεισε καστῆλια, καὶ ἐπαλιώθη ὁ τόπος, καὶ ἐγένετο εἰς ὄνομα στρατηγίου.

ΔΕΚΑΤΟΝ ΘΕΜΑ,
 Τὸ καλέμνον Κολωνείας.

Ἡ δὲ κολωνία, κάστρον ἐστὶν ὀχυρώτατον, ἔ κρημνώδες. ἔ ἐκ τῆς δὲ ἔ πολιτισμῶς ἔλαβεν ἢ χώρα τῆς ἔπωνυμίαν, ἔ καλεῖσθαι Κολωνία. κολωνία ἢ ὄσον ὑψηλὰς, ἔ ἐπηρμύνας, λόφος καλεῖσθαι ἔλληνες.

νεε.

νεε. ἀπαρχὴ δὲ ἐστὶ τῆς μικρῆς Ἀρμενίας. δὲ χορομῆ μὲν ἀπὸ Νεοκαισαρείας τῆς ἔ θυματέρου Γρηγορίου πατρίδος, καὶ ἔ καλεμνὸς φαλακρῆ ἔρας. παλιωμένη δὲ πρὸς τὴν Ἀραβρακηνῶν πλιν, πλὴν ἔ περὶ φανεστάτη καὶ μεγαλομάρτυρος Εὐστρατίου πατρίδα, καὶ δῆκασου μέχρη Νικοπόλεως, καὶ τῆς καλεμνῆς Τεφρικής, ἢ ἔρχε Χρυσόχειρ, ἔ κείν ὁ τῆς Μανιχαίων περὶ βόητος στρατηγός, καὶ Καρβέας, ὁ τῆς ἀνοσιώτερος ἔς ἐξωλόθροσε, καὶ πρὸς ὄσον ἔδσ κῶθμῶνας ἀπέπεμψεν, ὁ ἐμὸς πάππῶ, κύριος Βασίλφος, ὁ τῶν καθ' ἡμᾶς βασιλέων ὀτυχῆς τε καὶ ὀσεβέστατος. Καὶ ὡδε μὲν ἢ Κολωνεία. ὡς δὲ περὶ ἔπιμνον, ἢ δὲ χαμογονία ἔ θέμα ἔκ τῆς πρώτης τῶν Ἀρμενίων δὲ χῆς κατὰ γῆται.

vocant. Initium autem est minoris Armeniæ. incipiens quidem à Neocæsareâ, Gregorij Thaumaturgi patriâ, & à monte Phalacro dicto. Extenditur verò ad Arabracenorum urbem, clarissimi illius, celeberrimique, martyris Eustratij patriam, pertingens Nicopolim usque, & oppidum quod Tephrice vocatur, cui dominatus est Chrysocher, ille famosus Manichæorum dux; & Carbeas, qui hunc ipsum impietate superabat. quos quidem disperdidit, & ad infernales lacus detruxit, meus avus D. Basilius, imperatorum nostrorum felicissimus pariter & pijsissimus. Atq; ita quidem se habet Colonea. Prima verò, ut iam diximus, Thematis origo à primo Armeniorum initio deducitur.

THEMA

THEMA VNDECI-

MVM, DICTVM SE-
BASTEÆ.

SIMILITER & Seba-
steæ Thema ex mino-
re Armeniâ initium habet.
Vrbs enim nomen suum
ἐκ Ἐσθασῆ, id est, Au-
gusto Cæsare Iulio accep-
sit. qui Cæsar cum do-
minatum, ac principatum,
primus occupauit, & mo-
narchiam ex *πολυαρχία*,
id est, multorum domina-
tione, constituit. Cæsar
autem dictus est, non ex
eâ dignitate; sed ab inci-
sione matris suæ. Cæso e-
nim utero matris, erupit
fremens instar catuli leo-
nis. Incisionem verò Ro-
mani Cæsuram vocant.
Vnde & Cæsar appellatus
est, ob illam sectionem, ut
diximus. Atque hæc qui-
dem de Sebasteâ. Omnes
itaque vrbes, quæ Cæsa-
reæ dicuntur, ab hoc cha-
rissimo Cæsare appella-
tionem sumserunt.

ισ. ΘΕΜΑ,

Τὸ καλέμενον Σεβα-
στίας.

ΟΜΟΙΩΣ δὲ ἔ τὸ θέμα
τῆ Σεβαστίας, ἢ αὐτὸ
ἐκ τῆς ὀδύτης Ἀριωτίας
κατ' ἀρχήν. τὸ δὲ τὸ πόλεως ὀ-
νομα ἐκ Ἐσθασῆ Καίσαρος
Ἰωλίου προσέβηκε, ἔ τ' Καί-
σαρ ἄρχην πρώτη κατα-
τυναμύς, ἔ μοναρχίαν τὴν
πολυαρχίαν κατὰ σπουδασίαν
Ἰ. Καίσαρ ἢ ἐκλήθη, ἐκ ἐκ
τῆ ἀξίας, ἀλλὰ ἐκ τῆ ἀνατο-
μῆς τῆ μητέρας αὐτῆς. Τελου-
τώσης γὰρ αὐτῆς, ἔσπαιρε τὸ
βρέφος, ἔ ἀπελάληξε. ἔ δι-
ατημείσης τῆ γαστρός αὐτῆς,
ἐξῆλθε βρυχάμενος, ὡσπερ
πῆ σκύμνος λέοντος, τῆ ἀνα-
τομῆ, * τζαίση καλῶσιν οἱ
Ρωμαῖοι. Ὄθεν ἔ Καίσαρ ἐπω-
νομάσθη, διὰ τῆ ἀνατομῆς, ὡς
περ εἶπομεν. Καὶ ταῦτα μὲν πε-
ρ Σεβαστίας. πῶσιν ἔν αἱ πό-
λεις, αἱ καλέμεναι Καίσαρσαι,
ἐκ τῆ δὲ Ἐ Φιλίππου Καίσαρος
τὴν ἐπωνυμίαν ἐσχίκασιν.

ιβ' ΘΕΜΑ,

THEMA DVODECI-

MVM, DICTVM LY-
CANDI.

ιβ' ΘΕΜΑ,

Τὸ καλέμενον Λυ-
κανδῆ.

Ο δὲ Λυκανδὸς χθῆς, καὶ
περ μικρῆ, εἰς τζαίν θε-
μαίος ἐσηματίζεν, ἀλλὰ καὶ
πόλεως, ὅτι τῆ χθῶν ἔ μα-
καρίτη καὶ ἀγία μη πατρός.
ἔρημος γὰρ ἐν τῷ πεῶν, καὶ
ἀοικήτος, καὶ κείνη, ἔ ἡ Τζα-
μανδῆς, ἢ τὸ συμπαράκειμε-
να μέρη τῆ Ἀρμενίων. ἢ ἐκ τῆ ὀ-
νομα αὐτῆ, ἔπε ἐν λόγῳ, ἔπε ἐν
δείθμῳ. Ὅτε ἢ ὁ μέγας ἐκείνος,
ἢ γιγαντοειδής, Ἀρμένιος, τῆς
Αγγυρῆνης τῆς Λακαστρίας
γαμβρός, ὁ μακρόχρη ἐκείνος,
ἢ πειδέξιος, ὃν καὶ τῆ Ἀρ-
μενίων διάλειπον Ἀζάτον ἐκά-
λουν, ἐκείνος γὰρ ἐλθὼν περὶ τῆ
μακαρίτην ἢ ἀγον μη πατέ-
ρα, εἴτε ὡς προσφύξῃ τε ὡς
Φίλος, ὅτι οἶδα, ἐκείν ἔ εἶ-
χε θεράποντα, τὸν χθῆς καὶ
περ μικρῆ τελουτήσωντα,
Μελίαν λέγω τὸν πειδέξιον,
ὃς καὶ σινεσεράτῳσεν αὐτῷ
περὶ τῆ δυσχεροῦσιν πόλεμον
τὸν ἔ Βυλγάρων λέγω. Τζα

LYCANDVS non ita
pridem inter thema-
ta, atque adeò inter vrbes,
censeri cœpit. temporibus
nimirum beata mem-
patris mei. Antea enim
vacua ab incolis, & inha-
bitata erat, tam ipsa quàm
Tzamandus; & vniuer-
sa Armeniæ finitima re-
gio. neque nomen ipsum
villo in precio, aut nume-
ro, erat. Magnus verò ille,
& giganti similis, Arme-
nius, Angurines Lacas-
trix gener, longimanus
ille, & ambidexter, quem
Armeniorum linguâ Azat-
um vocarunt: Ille, in-
quam, quùm ad paren-
tem meum venisset, siue
ut profugus, siue ut ami-
cus, non satis scio, famu-
lum habuit celebrem il-
lum Meliam, qui non ita
pridè viuis deceffit, qui
cum parente meo expedi-
tione fecit infelici illo bel-
lo, Bulgari in quâ. Quum
itaque

itaque in prædicto bello Armenius ab impijissimo illo Simeone Bulgaro cæsus esset (erat enim præfectus regij agminis, quod Excubitorum dicitur) in quo etiam Theodosius Protovestiarius be. mem. patris mei desideratus, neque inter cadavera repertus est. Melias, de quo modò diximus, ex hac clade saluus, quùm ad Armenios se contulisset, industrius alioqui, & ad barbaricam prædationem peridoneus, manu Armeniorum collectâ, quùm arcem etiam huius vrbis, quàm poterat optimè muniuisset, paulatim procedens, totius propemodum vrbis ruinas instauravit. atque ita regio vniuersa in veterem statum restituta, Armenijs paulatim fuit referta. quippe quæ fertilis admodum, & pascendis equis, ac pecori, peraccommodata esset. Quocirca & Thematis appellationem accepit, atque inter celebriores

γοῦν Ἀρμενίαις πεσόντος ἐν τῷ πολεχθέντι πολέμῳ πρὸς Συμεῶν ἔσθλωπῆτος Βυλγάρου (ὡς γὰρ ἐξάρχων ἔβασιλικῆς πόλεως) ἔτι καλεσμένων ἐξ κριτίων.) ὅτι καὶ Θεοδοσίῳ ὁ πρῶτος ἐσιάρεται ἔμοικαίς με πατρός, ἐν αὐτῷ τῷ πολέμῳ ἠφανάθη, καὶ γέρονεν ἀδήλος. Ὁ γὰρ πολεχθείς Μελίας ἐν τετραῖς ἔτη Ἀρμενίων χώρην ἀπέρασε, ἀφύης ἂν, καὶ πρὸς ληστειὰν βαρβαρικὴν ἑπιτηδότης, συμμορίαν τίνα τῶν Ἀρμενίων ἀναλεξάμενος, καὶ πεντησὶ τῆς πόλεως τὴν ἀκρὴν καλοχυρῶρας ὡς ἠδυνάσο, καὶ μικρὸν περὶ ὧν, ὅλλω, ὡς εἰπεῖν, τὴν πόλιν ἔπιώματος ἠγάρε, καὶ πολεμῶσαι ἵπτι τὸ πολεμῶσαι ἢ ἡχώρα, μετὴ γέρονε τῶν Ἀρμενίων, κερροτρόφος ἔσται ἀροθῆ, καὶ ἰπποδοτος, καὶ παντοίων βοσκημάτων εἰς τρεφὴν ἑπιτηδότης. Διὸ ἔθηκε κατανομάσθη, καὶ εἰς στρατηγίδα πείδοξον ἀνήχθη ἀπὸ τῆς τετραῖς ἔμοικαίς με-

ἔμοικαίς με. ἔμοικαίς με φρονέου. ἢ ἡ ὀνομασία τῆς πόλεως, ἀρχαία τις, ἔπαλαιά, ἀπὸ τῶν Ἀρμενίων ἠνεῖς τε καὶ γλώττης ὀνόμασε. ἐστὶ ἡ λέξις πρὸς πρὸ αὐτῆς, χαρίζεαι, καὶ πρὸς μυθοποιίας σὺν ἀμύσσοις. γράφη γὰρ ἐν τῷ πείδοξῳ τῆς πόλεως ἐν τετύτωται, ἔτωσι Δισγορδύσσαι,

ΤΙ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ-
ΠΟΛΙΣ; ΤΙ ΛΥΚΑΝ-
ΔΟΣ; ΤΙ ΘΩΜΑΣ Ο
ΠΡΟΟΙΚΟΣ; ΤΙ ΒΑ-
ΣΙΛΕΥΣ;

Ἐστὶ δὲ αἰτία τῆς ἐπιγραφῆς, αὐτῆ. Ὁ μέγας ἐκείνου καὶ πείδοξος βασιλεὺς Ἰουστιανὸς, ὅτε τῶν σιληρίων ἐκράτη τῆς Ρωμαϊκῆς βασιλείας, ὁ τέτταρτος Ἰουστίνος, μονοστράτηγος τῶν Ρωμαϊκῶν ἔργων Καίσαρ ἂν ἐξηγημάτις. καὶ διερχόμενος τὰ μέρη τῆς μικρῆς Ἀρμενίας, κατέτυπτε ἐν τῇ Λυκανδῶ. Ὁ γοῦν Θωμαῶς ἐκείνος, ὁ πείδοξος τῆς αὐτῆς πόλεως, τηλικῆς τῶν ἵπτι βοσκήμασι πείδοξοι, οἷον τὸν μακάριον

præturas est relata. Vrbis verò appellatio vetusta admodum est, ab ipsa Armeniorum gente, & linguâ ita dicta. Porro elegans quidam sermo de hac circumfertur, fabulæ propemodum affinis. Inscriptio verò in ambitu vrbis expressa est ita habens.

QVID CONSTAN-
TINOPOLIS?

QVID LYCANDVS?

QVID THOMAS
PROOICVS?

QVID IMPERATOR?

Causa verò huius inscriptionis hæc est. Magnus ille & celebratissimus imp. Iustinianus, quùm Romano imperio potitus esset; patruus eius Iustinus, vnicus prætor Romanorum agminum Cæsar existens appellatus est. Quùm itaque omnes Asia minoris partes obiret, tandem Lycandû peruenit. Thomas igitur ille, præcæcus eius vrbis, aded diues pecoris, atque sacra historia beatum Iobum fuisse te-

statatur,

statur, obtulit Iustiniano donum instar sportulae, summoperè admirandum, & memorabile: decem videlicet millia onium, coloribus inter se discrepantia. Mille nigras, alias albo villo mille, aliasque mille cineritij coloris: alias mille mustellini coloris. totidem flavas, totidem variegatas, siue maculis distinctas. totidem rubras, totidem auri speciem referentes, vt & rutilanti vellere totidem, cuiusmodi ferunt fuisse celeberrimum illud aureum vellus. & simpliciter, decem chiliades, diuerso omnes inter se colore erant distinctae. Quod quidem miratus Imp. accepto Thomae dono, iocans iussit inscribi portae urbis inscriptionem, cuius supra meminimus. Hæc vrbs est à be. me. parente meo, ob fortitudinem Meliæ, de quo modò diximus, ac potius à parente meo, rem prudenter æstimante, & confidente virtutè eius viri, in

ὡς ἡ θεία περίησιν ἰστορία·
 προσέειπε ἢ τῷ Ἰουστινιανῷ
 δῶρον ἐν ἑξήκονταίσι θω-
 μασιτάλαιον, καὶ ἑξαφῆς ἄξιον.
 μυριάδα προσέτασαν ἑξήκονταί-
 διαλλάττεισαν. χίλια προσέτα-
 ἑ μέλανα, καὶ ἑτέρα λευκότερι-
 χα χίλια, καὶ ἑτέρα ποδοσειδῆ
 χίλια, καὶ ἑτέρα Φαιάκων ὡσούτως·
 καὶ ἑτέρα ξανθὰς ἔχοντα τρί-
 χας, τὸ αὐτὸ ποσότητα φέροντα,
 καὶ ἑτέρα περικνήματα αὐτῶν ἰ-
 σότητος, καὶ ἑτέρα φοινικότεριχα
 χίλια. καὶ ἑτέρα χρυσοῖοντα, ἔ-
 χοντα τὰς μαλὰς οἰονεὶ πιν-
 νότριχα, χίλια. ὁποῖον φημί-
 ζισι τὸ χρυσοῖον δέρας ἐκείνο τὸ
 πείσοητον Ἕλληνας καὶ ἀπὸ τῶν
 αἰ δέκα χιλιάδες ἑπρόχρησαι,
 καὶ παρελλαγμέναί τις χρω-
 μασι. τῶν θωμάσις ὁ καί-
 σαρ, καὶ τὸ δῶρον ἑξ ὠμῶν περ-
 δεξάμενος, πάξων ἐκέλευσε
 ἑξαφῆσαι ἐν τῇ πόλει τῆς πό-
 λεως, τὰ τῶν ὀπίσθαιμα, ὅ-
 περ ἐν τοῖς ἀνωθεν ἐφημεν αὐ-
 τη ἡ πόλις ὅτι ἑξ μακαρίων με-
 πατρὸς, διὰ τὸ δρεπῶν ἑξ περ-
 λεχθέντος Μελίας, μάλλον ἢ ἑξ
 ἐμῶν

ἐμῶ πατρὸς, ἑξ περὶ θῶς τὰ
 πράγματα διακρίνομενος, καὶ σκο-
 πούητος ἀνδρὸς δρεπῶν, εἰς ὄνομα
 θέματος ἐξημέτισσε. καὶ το-
 σῶντα μὲν περὶ Λυκανδῆ, ἑξ τῶ
 ὀνόματι αὐτῶ τζαμανδῆ.

ἢ ΘΕΜΑ,

τὸ καλέμενον Σελεύκεια.
 Ἡ δὲ Σελεύκεια, μέρος ἐστὶν
 Ἰσσυρίας. πρὸς μὲν δυσ-
 μαίς ὀριζομένη ὑπὸ ἑξ Ταύρων, ἐν
 ᾧ καλοῦνται Ἰσσυροὶ, πρὸς ἑξ τῶν
 ἀνατολῶν ὀδοκίλησται πρὸς
 τὴν Κιλικίαν ὀρέων, ἐν οἷς εἰσι πό-
 λεις παραθαλάσσιοι, πρώτη μὲν
 αὐτῇ Σελεύκεια, ἑπὶ τῶν κώρυ-
 κος, καὶ τὸ κωρύκον ἀντὸν, καὶ
 λέμεται ὁ καλέμενος Κροκόφο-
 ρος, Σόλοι τε καὶ Αἰγαῖα, καὶ Πομ-
 πηία πόλις, καὶ Ἀφροδισία, ἡ τε
 Ἰσός, ἑξ ἑλπὸς ὀμώνυμος, ἐν ᾧ
 Μακεδῶν ἐκείνος ὁ γυνάδας τε
 καὶ πείκλιος, Ἀλέξανδρον λέ-
 γω τὸ Φιλίππου, τὸ πρὸς Δαρειῶν
 τὸν Πέρσην ἡγνούσαιο πόλεμον.
 Σύνεγγυς ἢ τῶν καὶ Ταρσός, ἡ
 Παύλα πατρίς, καθίδρυται. Ἡ
 πόλις Σελεύκεια, ἑξ θέμα το-
 σῶν ἐξημέτισεν, εἰδὲ στρα-
 τηγίδος ἐκεκλήρωτο ὄνομα,

Thematum ordinem rela-
 ta. Atque hæc quidem de
 Lycando, & finitimâ ei
 Tzamando.

THEMA DECIMUM-

TERTIVM, DICTVM

SELEUCIÆ.

Seleucia verò pars est I-
 ssauriæ, quæ ad occasum
 terminatur Tauro monte,
 quem incolunt Issaurij. Ad
 Oriëntem verò circumscri-
 bitur montibus Ciliciæ, in
 quibus sunt vrbes mariti-
 mæ. Prima quidè ipsa Se-
 leucia, deinde Corycus, &
 Coryceum antrû, & pra-
 tum crociferum dictum.
 Præterea Soli, & Agea, &
 Pompeiopolis, & Aphro-
 diasia, & Illus, sinusque eius-
 dem appellationis, vbi stre-
 nuus ille ac celeberrimus
 Macedo, Alexander in quâ
 Philippi filius, præliû cum
 Dario Persarum rege com-
 misit. His vicina est Tarsus
 Pauli patria. Seleucia igitur
 primum neque Thematis
 appellatione, neque præ-
 fecturæ nomen habuit; sed

claustrum quoddam erat, & specula ob Sarraceno-
rum è Tarso excursions, quod nimirum arduo, &
difficilè aditū habente, lo-
co sita esset. Optimus verò
imp. D. Romanus, qui
latitudinem, quodammo-
do, & longitudinè, mag-
nitudinèque, Imperio
Romano adiecit, prætu-
ram ex ea fecit. Nomen
verò vrbis, & quòd voca-
ta sit Seleucia, à Seleuco
conditore, qui vocatus est
Nicanor, fluxit. Vltiora
autem Seleuciæ, & me-
diterranea, vocantur Dec-
apolis, id est, decem vr-
bes: quarum quidem pri-
ma est Germanicopolis,
altera Titiopoli, tertia
Dometiopoli, quarta
Zenopoli, quinta Nea-
poli, sexta Claudiopoli,
septima Irenopoli, octa-
ua Diocæsarea, nona Lau-
zadus, decima Dalifan-
dus, in quâ scutum magni
illius martyris Theodori
in fornice templi ipsius
pendet. Atq; hæc quidem
de themate Seleuciæ.

ἀλλὰ κλησέσθαι πρὸς τὴν Φυ-
λακὴν, διὰ τῆς ἐκδρομίας τῆς ἐκ
Ταρσοῦ περιούτων Σαρρακη-
νῶν, διὰ τὸ εἶναι τὴν πόλιν δυσ-
πρόσδοτον. Ὁ δὲ κύριος Ρώμα-
νός, ὁ καλὸς πρὸς ἀρχὸς βα-
σιλεὺς, ὡς περ πλάτος, μήκος
τε, ἔχει μέγεθος ἑπταπενήδε-
κα τῶν Ρωμαίων δρχῶν, ἑξατηρίδα
αὐτὴν ἀπέτελεσε. τὸ δὲ τὴν πόλε-
ως ὄνομα, ἔστι τὸ καλεῖσθαι Σε-
λεύκηα, διὰ τὸ Σελεύκηα εἶ κή-
σθαι, ἔχει καλεσθῆναι Νικάνορα Θ,
τὸν προσωνυμίαν ἐπέστησε. τὸ
δὲ ἄνω Σελευκείας, καὶ μεσο-
γείας, καλεῖται Δεκάπολις. ἔ-
στι πρώτη μὲν Γερμανικέπο-
λις. δεύτερα δὲ Τισπιέπολις.
τρίτη Δομελίςπολις. τετάρτη
Ζεωέπολις. πέμπτη Νεάπο-
λις. ἕκτη Κλαυδίςπολις. ἑβ-
δόμη Εἰρηνήςπολις. ὄγδοη Διο-
καισάρηα. ἐνάτη Λαύζα-
δος. δεκάτη Δαλιανδός. ἐν
ἣ τὸ σκεπτικόν εἶ μεγαλομάρ-
τυρος Θεοδώρος ἐν τῷ τρεῖς-
λῶ εἶνα εἶ αὐτὸς διποκρέμα-
ται. Καὶ περὶ τὴν μὲν περὶ Σε-
λευκείας.

ιδ'. ΘΕΜΑ,

ιδ' ΘΕΜΑ,

τὸ καλεσθῆναι Κιβυρ-
ρασιωτῶν.

THEMA DECIMUM-

QUARTVM, DICTVM
CYBYRRÆO-
TICVM,

τὸ δὲ θέμα τῆς Κιβυρρασιω-
τῶν, ἀπάρχει μὲν ἀπὸ
αὐτῆς τῆς Σελευκείας τὴν πρὸς
θάλασσαν τὴν ἀνατολῆς κει-
μένης. καλεσθῆναι δὲ πρὸς
μήκος ὡς δυσμας ἕως αὐτῆς
Μηλίτης τῆς πόλεως, ἔστι Ἰασ-
σος, ἔστι Βαργυλιακὴ κόλπος,
ἣ γούνη τῶν καλεσθῆναι Αντανίων,
ἐν ᾧ καὶ ἦτε Μύλασσα, πόλις
Διόφημος, ἔστι αὐτὴ τὴν Μαρ-
γύλια, ἣτε Μένδος, ἔστι καλε-
σθῆναι Στρόβηλος, ἣτε Αλικαρ-
νασός, ἣ Ἡροδότος πατρὶς, ἣ τῆς
Αρτεμισίας πόλις ἣ πολυθύλ-
λητος. ἐν ἣ ὁ Μαυσώλης πέ-
φος ἵδρυ). ἀνερχόμενος τῶν
πρὸς ἀνατολὴν, ἔστι ῥήσος τῆς Κε-
ραμικῆς κόλπος καλεσθῆναι, καὶ
πόλιν ἴσως κόλπος ὀρμάνουμον. ἐπὶ
αὐτῶν δὲ εἶ κόλπος ἣτε πόλις
Κνιδίων κατὰ φύσιν, ἔστι τὸ τῆς Α-
φροδίτης τέμενος περὶ βόητον,
ἐν ᾧ περὶ τὸ τῆς Αφροδίτης
ἄγαλμα, μνημεῖον τῆς Πραξι-

THEMA verò Cybyr-
ræotarum, ab ipsâ
Seleuciâ initium sumit,
quæ ad mare Orientis sita
est. Definit autem in lon-
gitudine Occasum vrbis,
ad ipsam vsque vrbem
Melitum, & Iassum; & ad
sinum Baryliacum, siue
eos qui Antanij vocantur,
in quo sinu sita est Mulas-
sa, vrbis celebris, & ipsa
Margylia, & Mendus, &
quæ dicitur Stobelus, &
Halicarnassus, Herodoti
patria, & Artemisia vrbis
celeberrima, in quâ Mau-
soli sepulchrum existat. Si
verò Orientem versus ten-
das, comperies sinum, qui
Ceramiceus dicitur, & vr-
bem eiusdem cum sinu
appellationis. In extremâ
autem sinus orâ Cnido-
rum vrbis habitatur. & ce-
lebre templum Veneris,
in quo & eius simula-
chrum, Praxirelis moni-
men-

D

men-

mentum, omnium citra
controversiam præstantis-
simum. Eunti verò rursus
Orientem versus, sinus
est Oedimus nomine; &
portus, qui Laryma dicitur,
cui ex aduerso sita est
insula Syme. & versus ma-
re, è regione translittoralis
Rhodiorum oræ, & arma-
mentarij, insula Rhodus
obliquè extenditur, Bore-
am & Austrum versus res-
piciens. Vltterius verò
mare trajiciens, celebrem
illam urbem Telmisum
reperies. deinde Patara,
hinc Xanthum, Proto-
genis illius pictoris patriam;
qui Bacchi adem apud
Rhodios pictorijs tabulis
illustravit; deinde Lycio-
rum urbem, vnguenta spi-
rantem, & valde beatam,
in quâ magnus ille Nico-
laus, dei seruus, vnguenta
illa scaturit iuxta urbis no-
men. Hinc Phœnix fluui-
us, & vrbs eiusdem no-
minis; mox regia celeberrima,
deinde Attali Perga-
meni vrbs, eiusdè cum
eo nominis; Inde Sylau,

πέλας τέχνης ἀποδραμίσθητον.
ἀπαναβαίνοντι ἢ αὐτὸς πρὸς
ἀναπλάς, κέλευρος ἐστὶν Οἰδι-
μος ὄνομα, κὲν λιμὴν καλέμε-
νος Λάρυμα. ἔσκαπὸν νῆ-
σος ἡ Σύμη. κὲν πρὸς τὸ πέλα-
γος, κατὰ νῆκρον τὸ Ρόδων πε-
ραίας, κὲν ὁ πλοθῆκης, νῆσος ἡ
Ρόδος αὐτὴ πάλαια ἐξ ἡ πάλαι-
ται, πρὸς Βορρῶν τε καὶ νότον
ἐναποπέλασαι. διαβαίνων τε
τὸ ἐφεξῆς θαλάσσαν, ὄρησας
πόλιν Τελμισὸν ἐκείνῳ πλὴν
περιώνυμον ἐπέτα Πατάρρα. εἶ-
τα Ξάνθον, τὸ Πρωιοθόβος ἐκεί-
νη ἔσκαπὸν πατρίδα, ὅς τὸ
Διονύσιον τὸ ἐν Ρόδῳ ποῖς ζω-
γραφοῖς καλέμενος πί-
ναξιν. εἶτα τὸ Λυκίων πόλιν, τὸ
μυρίπυρον τε, κὲν τρισόλβιον. ἐν
ἧπερ ὁ μέγας Νικόλαος, ὁ ἔ-
σκαπὸν ἑρτάπων, ἀναβλύζει τὰ
μύρα κτ' τὸ τὸ πόλεως ὄνομα.
εἶτα Φοῖνιξ ὁ ποταμὸς, καὶ πό-
λις ὁμώνυμος. εἶτα βασιλὶς
ἡ περικλυτὸς. εἶτα ἡ Ἀττά-
λα ἔσκαπὸν Περγαμῆος πόλις ἐ-
πώνυμος. εἶτα τὸ Σύλαιον.
ἐπὶ ταῦτα Πέργη ἡ περιώνυμος.
εἶτα

εἶτα Σίδη, τὸ τὸ περαίων ἔργα-
στήριον. εἶτα Σέληνη, ἡ τὸ Λα-
κεδαίμωνιαν ἀπικησ. εἶτα τὸ
Κάλλισον ὄρος καλέμενον εἶτα
τὸ καλέμενον Ἀνεμόχρον. εἶτα
Ἀντιόχεια ἡ μικρὰ. ἐπέτα Κι-
βύρρα, πόλις ἐκείνη, ἐξ ἧς κὲν τὸ
θέμα τὸ ἐφ' ἑβρίσεν, κὲν πονηραῖν,
ὄνομασίαν ἐκλήρονησεν. εἶ-
τα Σελινὸς, μικρὸν πολισμά-
τιον. εἶτα λιμὴν, ὁ καλέμενος
παλαιός. εἶτα αὐτὴ ἡ Σελεύ-
κη. καὶ αὐτὴ μὲν αἰ τὸ ἔσκα-
πὸν θαλάσσιοι πόλις, ὅς ὁ τὸ Κι-
βύρρα αὐτὸν στρατηγὸς Διανέμε-
ται. Ἀνω ἢ πρὸς τὸ ἡπείρον, καὶ
αὐτὸ τὸ μεσόγειον, ἐν ἧ κατὰ
λήρῃ τὸ τὸ Θρακησίαν καλέ-
μενον θέμα, ἀπὸρχεῖ μὲν ἀπὸ
αὐτὸ Μιλήτη. εἶτα Διεβαίνει
τὸ Στρατονικήαν, ἐπὶ καλέ-
μενα Μόγολα, ἐπὶ τὸ πόλιν Πι-
σίης. διεκτρέχει δὲ τὸ καλέ-
μένον Ἀγίαν, κὲν παρέρχεῖ τὸ
Ταυρόπολιν. σιναίη τὸ πρὸς
τὸν Γλω, κὲν Οἰνιάδα. εἶτα πα-
βέρχεται Φίληται, καὶ αὐτὴν
τὴν Ποδάλειαν. διεκτρέχει ἢ
τὸ καλέμενον Ἀνεμότιχ.
εἶτα

deinde Pergè, celeberrima
vrbs. mox Side, pirata-
rum officina. exinde Selga
vrbs, Lacedæmoniorum
colonia. Inde mons Cal-
listos dictus, hinc Anemurium,
exinde Antiochia
minor, vltterius Cybrra,
vrbs illa, à quâ & Thema
ignominiosam, ac vilem,
appellationem accepit. In-
de Selinus, paruum oppi-
dulum. hinc portus, dictus
antiquus. Inde Seleucia
ipsa. Atque hæc quidem
sunt maritimæ vrbes, quas
Cybrræotarum prætor
administrat. superius autè
continentem & mediter-
ranea versus, vbi desinit
thema, Thracefiurum di-
ctum, incipit quidem ab
ipsa Mileto, transit dein-
de Stratoniceam, & quæ
vocantur Mogola, & vr-
hem Pisyam. percurrit et-
iam eâ quæ Hagia dicitur,
& Tauropolim: pertingit
verò etiâ Tlon, & Oenia-
dè vique. Transfit deinde
Phileta, & ipsam Podaleiā.
pertransiensque id, quod
Anemotichos dicitur, per-

tingit ad urbem Sagalafum. Hinc definit in partes Tauri, quas Iſaurij inhabitarunt. Atque hic quidem est Thematis Cybiraetotici ambitus. Cybiraetotæ autem appellatio à Cyberrâ, vili, & obscuri nominis, oppidulo, ut diximus, fluxit: eaque appellatio ad ignominiam, non ad laudem, indita est; quod frequenter res no- uas moliti, & refractarios sese aduersus imperato- rum mandata præbuerint. Rhodos autem insula in mediterraneo huius Themat- is sita est, ad Boream par- iter & Austrum respici- ens. Litteræ enim Δ speciem præ se fert, trianguli videlicet figurâ. Do- riciensium verò colonia est, qui ex Peloponneso, Ar- givis, & Lacedæmonijs, ab Hercule genus ducunt. quemadmodum & Ho- merus in Catalogo nau- um de ea scribit:

*Quin & Tlepolemus satius
Hercule, fortis & in-
gens,*

κὲ σιβάπῃ πρὸς τὸ πλίον Σα-
γαλασσόν. εἶτα καλαλήρη
πρὸς τὰ μέρη τῆς Ταύρας, ἐν ᾗ τῆς
Ἰσῶρων γένος καλώικισται. Καὶ
ποσαύτη μὲν ἡ τῆς Κιβυρραίωντα
περιοχή. Ἐλαβε δὲ τὴν προσω-
νυμίαν, ὡς περὶ ἔφαμεν, τῆς κα-
λεῖσθαι Κιβυρραίωντης, ἀπὸ Κι-
βύρρας, ὡς τελέεις τε, καὶ ἀκατο-
νομάστους, πολισίματος, πρὸς ὕ-
βριν, & πρὸς ἐπαίμων. Διὰ τὸ
πλάκεις ἀνθάδεις τε, καὶ ὕβρι-
στὰς γένεσθαι πρὸς τὰς τῆς βασι-
λείων ὀπίσθας. ἡ δὲ Ρόδος ἡ
νήσος μέση καὶ τῆς θήματος.
ἀπὸ ἐλέπῃ τῆς πρὸς Ἐορρῶν τε καὶ
νότον, δελτωτὴ τὸ σχῆμα. τὴν δὲ
γραμμικὴν, τριγώνου. Δωριέων
δὲ ἐστὶν ἀποικίος, τῶν οἰκιστῶν Πε-
λοποννήσου Ἀργείων τε, καὶ
Λακεδαιμονίων, τῶν ἀπὸ τῆς
Ἡρακλείδους γένεσθαι καταγο-
μένων. καθὼς καὶ αὐτὸς
Ὀμηρὸς ἐν τῷ τῶν νεῶν κα-
τάλογῳ περὶ αὐτῆς τάδε
φησί,

*Τληπόλεμος δ' Ἡρακλείδης
ἡὺς τε μέγας τε*

Ἔκ.

Ἐκ Ρόδου ἐνέει νῆας ἄγχι
Ροδίων ἀγερῶων,
Οἱ Ρόδον ἀμφεμένοντο Διὰ-
τρυχὰ κροσηθέντες
Λίνδον, Ἰηλυσσὸν τε, καὶ δὲ-
ζινόντα Κάμφρον.
καὶ ὡς μὲν ταῦτα.

Ἱ Ε Μ Α,

Τὸ καλέμενον Ἐπαρχία
Κύπρου.

Επαρχία Κύπρου τῆς νήσου
ὑπὸ Κομισλαριον, τὰς τέτι
βυλάτιν, πλάτος δεκαεπτεῖς.
* Κωνσταντῖν μνηστὸς πόλις. Κίτιον.
Ἀμαθῆς. Κυρηνάει. Πάφῳ.
Ἀρσινόη. Σόλοι. Λάπηθος. Κέρ-
εθα. Κυθέρεια. Ταμασία. Τρί-
μυθος, ὅθεν ὁ ἄγιος Σπυρίδων.
Κάρπασος. Ἡ μὲν Κύπρος νῆ-
σος ἐστὶ μεγάλη, καὶ ὀπίσθινος
ἐστὶ, καὶ μὲν ἐν τῷ Παμφυ-
λίῳ κέλεται, καθὼς φησὶν ὁ
περιηγητὴς Διονύσιος.

Κύπρος δ' εἰς αὐτὰς Παμ-
φυλίαι ἐνδοθι πόντος.

ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Κύπρου τῆς Ἰου-
ρατῆος Κινύρας, ἡ τῆς * βί- καὶ

*Ipse Rhodo naues ter trinas
duxit, onustas*

*Magnanimis Rhodius, Rhodum
enim triquetra
ordine cingunt*

*Lindus, Ialyssisque, atque
argillosa Camirus*

Atque hæc quidem ita se
habent:

P R Æ F E C T V R A
C Y P R I.

PRÆFECTURA Cypri
intulæ à Consiliario
administrata fuit. vrbes in
ea sunt tredecim; Con-
stant. metropolis, Citium,
Amathus, Cyrenea, Pa-
phus, Arsinoë, Soli, Lapi-
thus, Cerbea, Cytherca,
Tamafia, Trimythus, ex
qua sanctus Spiridon, Car-
patus. Porro Cyprus in-
sula est, magna, & illustis,
quemadmodum scribit
Dionysius Periegetes:

*Pamphylia in ponto Cyprus
se tendit ad ortum.*

Appellationem verò
suam accepit à Cyprio, filiâ
Cyniri, vel & Vene-

D 3

ris, vt

ris, vt Philostephanus libro De insulis, & Istrus de Colonijs Egyptiorum, scriptum reliquerūt. Multi autem, ac diuersi, reges antea in eā regnarunt. Dissipata verò est regia eius administratio sub Macedonibus, hoc est, Prolemaeis. Nam ad Alexandrum Macedonem usque regibus, siue Tyrannis, paruit, à quibus Tyrannis Anaxarchus philosophus sublati est, post obitum Alexandri. Idcirco & Isocrates Rhetor varias orationes ad Demonicum, in ea regnatum, conscripsit. Postquam verò Romani eam occuparunt, in praefecturam redacta, & in tredecim, vt diximus, in vrbes fuit diuisa. Ac successu temporis, encruatis per negligentiam armis Romanorum, in Sarracenorum potestatem venit, regnante Heraclio. Ac primus quidem in eam quum irrupisset Abubacharus, (cuius pariter & filiae sepulchrum ibi existat) in suā potesta-

σίφροδότης, ὡς Φιλοστέφανος ἐν τῷ περὶ νήσων, καὶ Ἴστρου, ἐν δαιτοιμαίαις Αἰγυπτίων, ἐστὶρησαν. ἐβασίλευε τὸ ἦ πρότερον ὑπὸ πολλῶν καὶ διαφόρων, βασιλείων καλεῦσθαι ἢ αὐτὸ βασιλεία ὑπὸ τῶν Μακεδόνων, τρεῖς τῶν Πτολεμαίων. ἕως γὰρ Ἀλεξάνδρου τῆς Μακεδόνης ἐβασίλευε, ἠγουν ἐτυραννεῖτο. ὕφ' ὧν τυράννων Ἀνάξαρχος ὁ Φιλόσοφος ἀναρρεῖ) μὲν τὸ θάνατον Ἀλεξάνδρου. Διὸ ἔισακράτης ὁ ῥήτωρ πρὸς Δημόνικον, τὸ αὐτὸ βασιλεύοντα, λόγους διαφόρους πεποίηκε. κρατησάντων ἢ Ρωμαίων ἐπαρχία γέγονε, ἔδιδρθη, ὡς περιέλεκε), εἰς πόλεις γ'. Τῶν χρόνων ἢ τῶν δραμόνιος, καὶ τῶν Ρωμαίων ὁ πάλιν κακωθέντων ἐξ ἀμελείας, ἐκράτησαν αὐτῆς οἱ Σαρρακλωοὶ, ἀπὸ τῆς βασιλείας Ἡρακλείου, ἔπειτα ἐν αὐτῇ περιήσας Ἀβυβαχάρου (ἔδιδρθη τῶν τυράννων ἐν αὐτῇ πόλιος φαίνεται) πάντως ἐκράτησεν. ὁ ἦ μακάρου, καὶ περὶ ἡνυμος ἐν βασιλεύσειν, ὁ ἐμὸς

πάππ

πάππος βασιλείου, εἰς θέματος πάλιν πάντων κατέστησε. Ἐδιεπέρασεν ἐν αὐτῇ Ἀλέξανδρον στρατηγὸν ἐκείνον τὸ περὶ Βόητον, τὸ γένος Ἀρμένιον. ὅς καὶ ἐπεκράτησεν αὐτῆς χρόνος ἐπὶ αὐτῶν. πάλιν ἢ ἀφῆρθη ὑπὸ τῶν Σαρρακλωίων, καὶ πάντων φορολογεῖσιν, ὡς περὶ τὸ πρότερον.

15 Θ Ε Μ Α,

Τὸ καλέμενον Σάμος νῆσος.

Ἡ νῆσος αὐτῇ ὀνομασία ἔχει καλεῖσθαι Σάμος, ἀπὸ Αἰγαίου καὶ Σαμίας τῆς Μακάρου τῆς ποταμῶν τυράννου. ἢ ἀπὸ τὸ ὑψηλὸν τῆς νήσου, καὶ ἀπόκρημνον. Οἱ γὰρ πελαγοὶ Ἕλληνας σάμον τὸ ὑψηλὸν ἐκάλεσαν τόπον. Ταύτης ἐκράτησε τῆς νήσου Πολυκράτης, ἐκείνος ὁ εὐτυχεστάτος. ἔπειτα Ἡρόδοτος μνείαν ἔχει μιν ἐπιήσασθαι. Σοφοὶ ἢ γεγονόσιν ἐξ αὐτῆς ἐξοχώτατοι, ὅτε Πυθαγόρας ὁ Σάμιος, ὁ Μνησάρχης υἱός, Ἐπίκουρος τε ὁ Νεόκλεις, καὶ Μελισσός, καὶ ἄλλοι πολλοί. Οἱ γὰρ ἐγγίθητο ὁ μερῶν τῶν θεμάτων,

tem redegit. Bearus verò, ac celebratissimus, Imperator, auus meus, Basilius, eam in numerum Thematū redegit; misitq; in eam praefectum Alexandrum, magni nominis virum, Armeniū genere, qui & annos septem ei imperauit. Rursus autem à Sarracenis erepta est, quibus & tributum pendit, vt antea.

S A M V S I N S V L A.

SAMVS insula appellationem suā accepit ab Aegæo, & Samiā, Mæandri fluminis filiā, vel quòd sublimi, ac prarupto, loco sita sit. Veteres enim Graeci Σάμον sublimem locum vocarunt. Huic insula imperauit Polycrates, ille felicissimus, cuius & Herodotus non exiguam mentionem facit. Ex hac prodierunt viri sapientiae laude insignes, Pythagoras Samius, Mnearchi filius, & Epicurus Neoclis, & Melissus, alijque non pauci. Quum igitur Thematum partitiō instituta est,

D 4

hanc

hanc, quod illustrissima insula effer, metropolin, & caput Thematis naualis constituerunt. Penitior, ac mediterranea, eius regio, & promontorium, quod è regione Sami est, ipsaque Ephesus, & Magnesia, & Tralli, & Myrina, & Teus, & Lebedus, & Atramyttium vsque; vltiora, ac contigua, Thraciorum praefecto, siue questris agminis duci, attributa sunt. Diuisum autem est thema Sami in turmas duas. vnam quidem, Ephesiam; alteram, Atramyttinensem. Praefectus verò Thematis ipsam urbem Smyrniam praetorium habuit. Atque haec quidem de Themate Sami.

AEGÆVM PELAGVS.

AEGÆVM verò pelagus etiam ipsum inter Themata relatum, ab Aegeo, Neptuni filio, appellationem suam accepit: vt volunt ij, qui scholia in

Διὰ τὸ εἶναι Ἰππιφανεσάτην ἢ νῆσον, μητρόπολιν αὐτῆς, ἔστι χλῆς ἔθνεματ' ἢ παλαιζομένων τεθείκασιν. ἢ γὰρ μεσσηγος, ἢ ἡ κατανακρὺ ἀκρὰ τῆς Σάμου, αὐτῆ τε ἡ Εφεσος, ἢ Μαγνησία, ἢ Τραλλίς, ἢ τε Μύρινα, ἢ Τεὸς, ἢ Λέβεδος, ἢ ἕως ἔστ' Ατράμυτις τὰ ἀνω, ἢ πρὸς τὰ τῶν Ἰθρακισίων στρατηγῶν, ἢ γοιω τῶν ἡγεμένων ἔπιπτικῶν πύγματ', ἢ κείνη ὁκληροδότησαν. Διήρη) ἢ τὸ θέμα τῆς Σάμου εἰς τέρας δύο. μίαν μὲν Εφεσίον, ἢ δὲ τέραν δὲ τὴν Ατράμυτινὴν. Ὁ δὲ στρατηγὸς ἔθνεματ' αὐτῶν ἔλαχε Σμύρνην τὴν πόλιν περιώρων, καὶ ταῦτα μὲν πρὸς ἔθνεματ' Σάμου.

ιζ ΘΕΜΑ,

Τὸ καλέμερον Αἰγαῖον
Πέλαγ'.

Τὸ ἢ καλέμερον Αἰγαῖον πέλαγος, καὶ αὐτὸ χρηματίζον εἰς θέμα διὰ Αἰγέως ἔστι Ποσηδώνος ἢ ἔστι πρὸς ὠνυμίων ἔλαχε, καθὼς φασι οἱ πρὸν

τὸν Ὀμηρον χολιάσαντες. ἔστι δὲ νῦν χρεία τῆς Ἑλληνικῆς ἰστορίας, διὰ τὸ εἶναι αὐτὴν ὑπόθεσις μεμεσῶμενον. Στραβὼν ἢ ὁ γεωγράφος ἄλλως αὐτῆς ἢ ὀνομασίαν ἀντέθηκεν. διὰ γὰρ τῆς ἀκρῆς Αἰολίδ', ἢ Αἶγα οἱ Ἰππικῶροι ὀνοματίζον, ἢ ἐν ὀνομασίᾳ ἀπείρητος, ἢ ὀνομασίαν ἔληφεν, ὀμονύμως τῶν ζώων. Ὀμοίως ἢ καὶ Ἀρτεμίδωρος τὰ αὐτὰ Φησί τῶν Στραβωνι. ἀκρὰ τίς ἐστιν Αἰολίδος, ἢ Αἶγα οἱ Ἰππικῶροι ὀνοματίζον. ἀφ' ἧς, ἢ τὸ πέλαγος τῆς τῶν Αἰολίδος ἢ λέγω, ἐκ ἔθνους ὀνομασίαν, ἀλλὰ γλώττης ἰδωμα. ἢ γὰρ τῆς Ἑλλήνων γλώττης εἰς πέντε διαλέκτους διήρη). πρῶτῶν μὲν, τὴν τῆς Ἀττικῆς. δευτέραν, τὴν τῆς Ἰωνίων. τρίτῶν δὲ, τὴν Αἰολέων. τετάρτῶν δὲ, τὴν Δωρίων. πέμπτην δὲ, τὴν ἰωνικὴν, ἢ πάντες χρωματίζον. καὶ διὰ μὲν τῆς Μηλιτικῆς μέγρη, τῆς Εφεσίαν πόλεως, ἢ αὐτῆς Σμύρνης, ἢ Κολοφώνων

Homerum scripserunt. Nullus autem nunc vsus est historiae Graecae, quod mendacijs sit referta. At Strabo Geographus eius appellationem aliter deriuat. Siquidem à promontorio Aelidis, quod incolae Aega appellant, vnde Aegeaticus sinus initium sumit, ita dictum est, communi cum animali appellatione. Eiusdem est cum Strabone sententiae etiam Artemidorus. Promontorium quoddam est Aelidis, quod Aega incolae appellant, à quo & Pelagus eiusmodi appellationem accepit. Aelidis autem dico, non gentis appellationem, sed linguae proprietatem. Graecorum enim lingua in quinque dialectos diuisa est. Primam quidem Atticam, alteram Ionicam, tertiam Aelicam, quartam Doricam, quintam communem, qua omnes vtimur. Atqui à Melito quidem Ephesum vsque, & Smyrniam, & Colophonem,

nem, Ionum est sedes, & colonia, qui quidem Ionum dialecto vtuntur. A Colophone autem, vsque ad Clazomenum, & trans Chium, atque ipsam Mitylenen, & Pergamum, Æolum est colonia, qui quidem Æolum dialecto vtuntur. Vtteriora his à Lecto, & vsque Abydum, & ipsam Propontidem, & Cyzicum, & flumen Granicum, omnes vocantur Græci. & communi vtuntur dialecto, exceptis Byzantijs: quandoquidem Dorum est colonia. Porro ad Ægæi maris præfecturâ pertinet insulæ, Cyclades dictæ, & ex Sporadibus, quæ reliquas excellût, Mitylene, & Chius, & ipsa Lemnus. Neq; enim sunt hæ ex Cycladibus, sed ex iis, quæ Sporades dicuntur: Cyclades enim Delum insulam in orbẽ cingunt, vt ait Dionysius.

Delum cinxerunt, & Cyclades appellantur.
Varijs autem hæ, ac diuersis, nominibus appellantur.

νος, Ιώνων ἐστὶ καταικία. οἱ πάντες τῆ τῶν Ἰώνων Διαλέκτῳ (ἔστω δὲ τὸ Κολοφώνος μέγεθος Κλαζομένων, ἔστι δὲ ἀντιπέθεσθαι τὸ Χίος γῆς, καὶ αὐτῆς τὸ Μιτυλήνης, καὶ τὸ Περράμης, Αἰολέων ἐστὶν Ἰστοικία. οἱ πάντες διαλέκτῳ ἔστω δὲ τὸ Αἰολέων. τὰ δὲ ἐπέκεινα τῆστων, ἀπὸ τὸ Ἐλεζομένων * Σησῆ, ἔστι ἕως Ἀβύδος, καὶ αὐτῆ Προποντίδος, καὶ μέγεθος Κυζίκης, ἔστι τὸ Πάριος, ἔστι Ἐλεζομένων Γεωργίας, πάντες Γεωργίας ὀνομαζόμενοι, ἔστι κενὴ Διαλέκτῳ ἔστω δὲ τὸ Βυζαντίων, ὅτι Δωριέων ἐστὶν Ἰστοικία. Προσωκεία) τὸ τῶν στρατηγῶν τὸ Αἰγῆος πελάγους, αἵ τε Κυκλάδες νῆσοι καλεῖσθαι, ἔστι τὸ Σποράδων ὧν προσέχουσιν ἢ τε Μιτυλήνη, ἔστι Χίος, καὶ αὐτῆ ἢ Ἀἴμος. ἔκ ἐστὶ δὲ τὸ Κυκλάδων, ἀλλὰ τὸ Σποράδων καλεῖσθαι. αἵ γὰρ Κυκλάδες νῆσοι τὸ Δῆλον ἐκυκλώσασθαι, ὡς Φησὶν ὁ Περικλητής, Δῆλον ἐκυκλώσασθαι, ἔστι ἕνωμα Κυκλάδες εἰσὶν. Καλὸν δὲ τὸ Διαφόροις ὀνομασθαι Ἀἴμος.

Ἀἴμος. Σκύρος. Μῆλος. Ἀμοργός. Θήρα. Θηρασία, καὶ Ρίμφα. ἔκ ἐστὶ δὲ τὸ Κυκλάδων ἐστὶ πῖσαι, Διὰ τὸ εἶναι αὐτὰς προσγέρας, ἔστι τῆ Ἐλλάδι στωμορῆσας. Τὸ δὲ Αἰγῆος πελάγος βαρὺ πλῆθον ἐστὶ, ἔστι δὲ δυαῖρατον, ἔστι κύματα μακρὰ, καὶ ὄρεσιν εὐκίετα, ἀνεγείρονται τοῖς πλέεσιν. εἴτε Διὰ τὸ πυκνὸν τὸ νήσων, εἴτε ἔστι Διὰ τὸ ρεῦμα τὸ πόντος, τὸ κατὰ Βαῖνον εἰς Ἀβύδον, ἔστι προσερασιασθῆναι πᾶσι νήσοις μὲν μεγάλῃ ροιζήματος. ἀπὸ δὲ τῆ * Σησῆ καὶ ἕως τὸ Προποντίδος, τὸ τε Κυζίκης, ἔστι τὸ Πάριος, καὶ αὐτὸς ὁ καλὸν ἔστι Ἐλλήσποντος, ἢ τε Προικόνησος, καὶ μέγεθος τὸ Ρυδακῆς ποταμοῦ, ἔστι ἕως αὐτῆ τὸ Δασκυλίας, καὶ τὸ Κιανῆς κόλπος, τὸ δὲ τὸ Αἰγῆος πελάγος κρατῆντι προσεκεκρύβητο. Ταῦτα δὲ πᾶσι τὸ θεματὸς τὸ Αἰγῆος πελάγους.

FINIS.

Lemnus, Scyrus, Melus, Amorgus, Thera, Therasia, & Rinea: Neque tamen scio an omnes Cycladum sint: quod continenter attingant, atque Hælladi cōtiguæ sint. Est verò Ægeum mare nauigatum, & traiectu, perquam difficile. Ingentes enim, ac decumanos, fluctus voluit, qui nauigantibus montium instar assurgunt, vel ob densitatē, ac frequentiam, insularum. vel propter Ponti in Abydum defluxum, qui magno impetu in has insulas fertur, eisque illiditur. A Lecto autem ad Propontidem vsq; & Cyzicum, & Parium, atque adeo ipse Hellepontus, & Præconesus, ad Rhyndacum flumen vsque, & ipsum Dascylium, & Cianum sinum, Ægæi maris præfecto adscribuntur. Atque hæc quidem de Themate Ægæi maris.

BONA-

BONAVENTURÆ
VULCANII. *Auctoris Aduersus*

MULTA sunt benigne Lector, in hoc Constantino Porphyrogenetâ Officiorum, rerumque militarium, nomina, quæ, vt nouitia, & posterioris æui, partim à Latinis mutuata, partim corrupta, multum negotij non mihi tantum, sed doctissimis etiam nostri æui viris, quorum ego me admiratorem libens profiteor, faceissent. Quibus certè lucem non exiguam adferre potuisset codex manuscriptus De officiis Palatij, siue aula Constantinopolitane, cuius quum ego ante annos circiter viginti, CL. V. Ioachimo Hoppero Belgico in Hispaniis Præsidi, copiam fecissem, periit mihi, vnâ cum optimo illo doctissimoque viro. Cum tamen ἀντίγραφον eiusdē Libelli in Bibliothecâ Christianiβ. Gallorum Regis asseruari intelligam, & aliud in Bibliothecâ Augustanâ exstare sciam; bona spes me habet, fore aliquando, vt aut meâ, aut quod non inuiderim, alterius alicuius operâ, auctori simul & sibi hac in parte subueniatur. Interea nonnulla, quæ mihi in mentem venerūt, delibabo

babo potius, quàm iustis annotationibus explicabo. ac primum de auctore ipso, tituloque libelli, pauca adiciam.

Pag. 1. Κωνσταντίνος. De Constantino, Leonis Imp. filio, multa extant apud Zonaram, Cedrenum, Glycam, Manassem, & alios historicos; è quibus pauca tantum, quæ ad institutum faciunt, decerpam. Zonaras itaque Annalium tomo tertio, vbi vitam eius persequitur, inter alia sic ait: *ὁ Κωνσταντῖνος τὸ πρὸς Θεὸν δόσεως, καὶ λόγους προσκέμεντος. ὡς ἐστὶ καταμαθεῖν ἐκ συγγραμμάτων αὐτοῦ, ἀλλὰ μὴ τοῦ, καὶ ἐξ ἑπιτολῶν, ἀ καὶ μὴ πρὸς τέχνην ἠκρίβωντο πλὴν ῥητορικῶν, ἀλλὰ γε χημάσι τῆς αὐτοῦ, καὶ πῶς ἰδέαις ποικίλων.* ἐδίδεξεν ἢ ἑρυθμοῖς ἑαυτὸν, καὶ μέτερος παντοδαπῶς. γνώη ἢ τις τῶν ἐξ ἂν ἑπιτολῶν αὐτοῦ τῆς κωνωνῶς ἔβριε, ἐμμετρως ἐδρῶνεν. ἑπιμελέθη ἢ, καὶ τῆς φιλοσοφίας αὐτοῦ, ἑπιλελησμένης ἤδη σχεδόν, ἀλλὰ μὴ τοῦ, καὶ τῆς ἑπισημῶν διδασκαλίας ἑπιστήσεως, καὶ ἀναζωπυρήσεως ἐκλεπέσεως αὐτοῦ. E quibus patet Zonaram, in recensendis alioqui, taxandisque, Constantini vitiis, iniquiorem, virtutes tamen illius egregias, planeque regias, illaudatas praterire non potuisse. Praclarum enim est hoc elogium, quod Imperatorem pietatis, literarum, eloquentia, poëtices, adde etiam philosophia, studiosum fuisse pradicet. imò verò, quod extinctum propemodum eâ tempestate Philosophia: studium suscitavit, & ab interitu vindicavit, constitutis insignibus scientiarum professoribus.

Ex carminibus Constantini huius, nihil quod sciam exstat. Reperi tamen inter Schedas meas versus hos Politicos

liticos, quibus oratio Leonis Imperatoris moribundi iam describitur. quorum quidem authorem Constantinum Leonis F. vix dubito. quos non abs re duxi huic loco inferere.

ΤΙΝΑΣ ΛΟΓΟΥΣ ΕΙΠΕ ΛΕΩΝ
ὁ βασιλεὺς πλωτῶν.

ΤΟΝ Κωνσταντῖνον, δέασατε, Ἐ ἀδελφὸν ὡς τέκνον,
Ὡς ἀπλάγχθον, ὡς καρδίῳ σα, πείθειλατε, ἢ σκέπε.
Εἶπ' ἢ πταίσας ἔδοξα μηδενὸς μνήμην λάβης.
Οὐ γὰρ παντὶ τῷ λεγοντι εἰς μάτιν ζωνηπήχθην.
Ὁμῶς εἰ καὶ ἐλύπησα, κηρὸς νυῖ ἀφίεμαι,
Ὁ γὰρ * ἔσηκε θῆνατ' ἀπ' ἀλλήλων.
Οἱ Φημεροὶ παρῆσαν ἐπισητῶ τῶν παραχθέντων.
Οἱ μοι οἱ μοι τίς γίνωμαι; ἔδειξ γὰρ ὁ οἰκτεῖρων.
Τί μοι ἔδης πολύχρυσος, πῶς τὰ σεμμάτων κάλλη,
Οὐχ ὡς χόρτος ἀπυσα ἢ τῶν ἀνθρώπων δόξα;
Τί βασιλεὺς πολυολβος, τί πένης, τί διωάσης;
Λοιπὸν ἔλθε, ὦ δέασοτε, καὶ ἀδελφὸν ἀσπάξτε
Οὐκ ἀδελφὸν, λυτρεῖται γὰρ βασιλεὺς ἄλλ' ἔφη.
Ἐλθετε καὶ θεράποντες ἔ' ἱερῶ κριτῶν.
Οὐκέτι τῷ κυρῷ γὰρ ἐμοὶ Διζκονεῖτε.
Φιλάραθε πείθειλατε παρθένη, Ἐ βοήθει,
Ἐν ἔδενι γὰρ ἔρχηκα ἐτέρω πῦν ἑλπίδα.
Οἶδας θεὸς τὰ κούφια, ἐπιζέεις τῶς καρδίαις,
Ἀντίθεος με τῶς πταίσμασι τῆς πίσεως τὸ ζέον,
Τιέ με σῶξτε Λέοντα, ἐκέτι γὰρ θεάση,
Τιέ, εἰ ὄν μακρυώομαι πατρὸς ἔ' ἔρανης,
Τέκνον ἐμὸν γλυκύπικρον τὸν ἀδελφὸν με εἴξει

Μετ'

Μετ' ἰδὸν Φιλάρατον πατέρα, καὶ δεασότιν,
Οὐκέτι τέκνον βλέπω σε, ἐκέτι πείθειλατε,
Οὐκέτι ἀγκαλίσματα τὸ φῶς τῶν ἐφθαλμῶν με.
Ὁσῶ καὶ δέρμαθ' ἀψατε. ἢ σὸρξ γὰρ περὲρρῦν
Ἀνδ' οὐρκὸς ὁ πατὴρ με δέχεται βασιλέα.
Τῷ πατὴρ ἔπιγραψατε, ΛΕΩΝ ΕΝΔΑΔΕ
ΚΕΙΤΑΙ

Ὁ μόνος ἰσθ' ἀνθρώπων τὸν θεὸν παροργίσας.
Μέμνηθε πάντες, μέμνηθε, Λέοντος ἔ' δεασότα.
Ψάλατε, Ἐ θρηνήσατε, Ἐ παντὶ τι θρηνεῖτε.

ΑΛΦΑΒΗΤΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΛΕΟΝΤΑ
Βασιλέα.

Δότε μοι θρηνῶς ἄδοντι, θρηνήσω με τὸν Φίλον,
Κλαύσεμαι τὸν δεασότιν με, βύσω πηγὰς δακρυῶν.

Michaël etiam Glycas Siculus Annalium suorum lib. 4. Constantinum Leonis Imp. filium disciplinas liberales, Arithmetica, Musica, Astronomiam, Geometricam, & uniuersam simpliciter Philosophiam, quæ multis annis superiorum Imperatorum incitiâ negligentiaque perierant, studio suo restituisse testatur.

Idem ei Elogium alij etiam Historici Græci tribuunt. Ex Latinis Ioannes Baptista Egnatius Venetus, libro De Cæsaribus primo, Constantinum literas, optimasque disciplinas, ab interitu vindicasse scribit. & librum Romano filio reliquisse, in quo summam totius Imperij, sociorum omnium fœdera, hostiū vires, rationes, confilia explicuit. quæ nos (inquit Egnatius) in Bibliothecâ nostrâ, tanquam thesaurum, seruamus; in quo multa de Venetis etiâ nostris Imperator ipse disserat. Qui quidem, ut reuera est, The-saurus

faurus vtinam aliquando, communi bono, ex βιβλιοτά-
Φω illo eruatur, publicique iuris fiat.

Ibid. παρ Φυρογονήτης: Reliqui Latine nomem Por-
phyrogenneta, quod ita ab historicis vsurpari videam.
Ratio nominis significare videtur; Eum qui, vt hodie lo-
quuntur, Rex natus est: hoc est, ad quem purpura, infig-
ne regium, atq; adeo successio in regnum, ipso ortus iure
pertinet. Tametii Io. Leunclaius in Annalibus Constanti-
nini Manassis ab se veris, vbi ille Constantino oculos ab
Eunuchis iussu matris suae Irenes erutos fuisse ait, (quo
loco Manassis verba ita habent: *Et quidem eo ipso in loco
visum oculis effosis amisit. quo in loco primum radios solis aspe-
xerat. Solent autem domum illum nuncupare Porphyrum, hoc est
purpuram*, ad marginem annotauit, *Ab eo domo Porphyroge-
nitos*, vt ipse loquitur, *διέτος*. Fides sit penes authorem.

Περὶ θηματων: Varias esse θήματῶν significatio-
nes nemo ignorat. Glossæ Veteres interdum inter-
pretantur θήμα, Positionem, Casum, interdum θήμα θ
ἀνθρώπων, Constellationem, quod idem est ac Positio.
Interdum, Legio, τάξις, θήμα. Ex quo liquet, θήμα idem
esse quod τάξις, vel ἄγμα; hoc est Legionem. Iustinia-
nus Imperator in Nouellis plerumq; hæc τάγματῶν vocat
στρατιωτικὰς κατὰ λόγους. Homerus τέλη vocat. ἰλ. η.
Δόρπον ἐπιθ' εἶλοντο κτ' στρατὸν ἐν τελέεσσιν. vbi Eusta-
thius interpretatur, ἐν τελέεσσιν explicationem esse θήμα κτ'
στρατὸν. & per τέλη significari τὰ στρατιωτικὰ ἄγματα.
ἐργὰρ μονὰξ, inquit, ἐδόρπον, ἀλλὰ στρατῶτικῶς κτ' ἴλας,
κὶ πύγματῶν, hoc est, non singulatim, sed militarem in
morem, turmatim, & legionatim cœnasse. Quid magis
miror, quid illi in mentem venerit, qui hunc Homeri lo-
cum ita vertit, *Dilapsi cœnatum omnes quo quemque seribat,*

Αὐτ

Aut fors, aut ratio. Et superiorem illum Homeri versum,
Νῦν μὲν δόρπον ἔλεσθε κτ' στρατὸν, ὡς τὸ παρῶσσερ.
Nunc abeat cœnatum quisque per urbem.

Adjiciam etiam hoc, annotasse Eustath. τὸ στρατιωτικὸν
ἄγμα ἱερὸν, ὃ ἐστὶ θεῖον, Ἰπτιθελικῶς λέγεσθαι. Quod qui-
dem non aliâ ratione ei concesserim, quàm si de regio ag-
mine dicatur. Ita enim passim θεῖον οἶκος, θεῖος κριτὼν,
& θεῖον πατριμόνιον. Sophocles verò in Antigone etiam
πύγματῶν τέλη vocat fortasse τὰ ὀσπλιτικὰ ἄγματα.
Quò fit, vt Hier. Wolfio non assentiar, qui θήματῶν pro-
uincias vertit in Zonara: vt nec Enimundo Bonifidio, &
doctori innominato, cui id acceptum fert, qui Annotationi-
bus suis in Ius Orientale locum illum ex Constitutione
Iaacij Comneni, καὶ ἡ σύμφωνῶν κατὰ θεσεις τῶν ὅλων
θηματικῶν παρέστησε τῇ βασιλείᾳ μου, interpretatur, θημα-
τικῶν provincialium. quos ego potius Legionarios verterim.
Inter ἄγματα verò, siue Legiones, & θήματῶν hoc tan-
tum est differentia. quòd illa florente Imperio Romano
vt iustæ Legiones ita dictæ fuerunt, quæ postea imminu-
to truncatoque Heraclij temporibus eodem imperio
θημάτων appellationem, descendentibus à veteri amplitu-
dine legionibus, sint cōsecuta. quòd ipsum testatur Con-
stantinus hic noster dicens: ἀλλὰ πρῶτον κὶ κατ' ἄρχας
πύγματῶν τινα, κὶ λεγεῶνες ὑπῆρχον ἀναγεγραμμέναι κατ'
ἔθνη. è quibus legionibus recenset Legionem χι. mar-
tyrum, de quibus Basilius, ἔτι ἡλικίας ἀμυῆ, Ἐδινάμει
τῶν καθ' ἑαυτὰς πάντων διενεγκόντες, εἰς τὰς στρατιωτικὰς
πυλεῖν ἐπέχρησαν κατὰ λόγους. hoc est, vt vertit Budæus,
In cohortes & numeros Legionum allekti sunt. ἄγμα
verò Leo Imp. ἐν τοῖς τακτικῶς idem facit quòd βάνδον.

E

Pag. 2.

Pag. 2. ὑπὸ δ' ἄκα. Procopius lib. i. De bello Pers. ἐδίδεις ἢ ἔπε Ρώμαίων στρατιωτῶν ἄρχων, ἐς Δεκάς καλεῖσιν, ἔπε Σαρακηνῶν τ' Ῥώμαίους ἐναπόνδων ἠγέμεν, οἱ Φύλαρχοι Ὀπικαλοῦν.

Ibid. Πρεσβυπόσιον.] Præpositorum appellatio latè patet. Et in Nouellis Iustiniani reperio πρεσβυπόσιον τ' ὁμοίων κριτῶν, titulo ἐνδοξοπέτης.

Ibid. στρατηγόν. verti Prætozem. Ita Gloss. veter. Prætor στρατηγός, quod ipsum cōfirmat Iustinianus Imp. Nouell. κθ. inquit, πρεσβυτάς Παφλαγονίας Ἰσπανίας, ἐξέστ' ἢ αὐτὸν ἐλλάδι γλώτῃ ἔστρατηγόν καλεῖν. Et est omnino ratio nominis utrobique eadem. Prætor enim dictus, quod præceat copijs, velut Iustinianus loquitur Nouell. id. ἐκ τ' ὑπὸ τ' ἄλλων ἀπάντων ἵεναι, ἔστρατηγόν. στρατηγός, διὰ τ' ἠγέμεν τ' ἔστρατον. Iustinianus Nouell. κε. Ρώμαίον γὰρ οἱ πάλαι τὰς σφῶν αὐτῶν στρατηγός, πρεσβυτάς ὀνόμαζον τ' στρατοματῶν τε ἠγέμεν περιέχον. quā quidem Prætoriam dignitatē apud Romanos consulari antiquiorem fuisse tradit, & Nouell. κς. Prætozem Romanū στρατηγόν ὀμῶς ἔνομοπέτω fuisse tradit, penesque vnum pacis & belli, politicarum & bellicarum rerum curam administrationemque extitisse. Quam quidem societatem, armorum scilicet & legum, quā Iustinianus longe optimam iudicaret, & longinquitas temporis, abususque, eius comes, hæc ita se iunxisset, ut in plerisque Orientalis Imperij alius esset ἄρχων πολιτικός, alius στρατιωτικός, qui status perpetuis contentionebus erat obnoxius, αἰεὶ μὲν, ut ipse Imperator ait, πρὸς ἀλλήλους φιλονεικούντες, αἰεὶ ἢ μαχομένοι. Imperator inquam, publicæ tranquillitatis & salutis studiosissimus, duas hæc dignitates in vnam, veteri Romanorum

horum more, reuocauit, vnumque Prætozem, τὸ Ῥωμαίων ὄνομα σεμνῶς, ut verbis eius utar, designauit. παρέχων αὐτοῖς ἐξέσιν ὅσων τε ἔνομων. Hicce verò Prætoribus, siue στρατηγοῖς, ita abs se designatis, honorificæ memoriæ causa Prætoris IUSTINIANI nomē indebat, ὥστε καὶ τὸ δόχης ἔχον ἰδίον, καὶ τὸ δόχην ἔχον ζωνομαζέειν τῶν πραγμάτων. ut ipsemet de Procōsule Iustiniano Cappadocia testatur Nouell. λ. Sed hæc de Stratego nimis fortasse multa. Hoc tantum adijciam, Strategum siue Prætozem, absente tantum Imp. ita vocatum. quum verò Imp. ipse expeditionē faceret, non Strategos, sed duces, ἡγεμόνας, & præpositos appellatos fuisse eos quorum opera Imp. in exercitu administrando vteretur, quæ & Constantini mens est.

Ibid. Ηρακλείς τ' Αἰῶν.] Heraclij enim temporibus Sarraceni Maomethe duce caput extulere, & Rom. imperium iam tum alioqui Persarum armis concussim magnis cladibus affecerunt. fuit verò hic Heraclius filius Heraclij στρατηγού τ' ἐν ἀφρακῇ, ἔλβου, ut testatur Zonaras. Vnde & id cognominis ei à Constantino nostro inditum.

Ibid. Λογγίνος.] Longini appellationem pro eo qui mille viris præesset, non agnosco, quem Tribunum à Romanis vocatum, ut Centurionem qui centum; nemo nescit. Sed quum Tribuni appellatio cum Longino nulla literarum affinitate conueniat; iudicent de eo doctiores.

Ἀσία μικρῆ.] Hæc ipsa hodie Natolia vocatur, corrupto scilicet vocabulo ab Anatolia. quæ verborum truncatio, in vulgari hodie Græcorum lingua est admodum frequens, ut ναὶ pro ἵνα. δὲν pro μηδὲν, εὐὲν pro εἰς πῶν. de quibus aliàs in Lexico ἑλληνικῆς βαρβάρων. Vocant verò etiam hodie Græci πῶν ἐλλάδα, λεβάντης,

eâdem cum Anatolia analogiâ. ita Galli, Hispani, & Itali, *Leuante*, tractus Orientales vocant.

Pag. 4. εἰς δὲ τις ἀνθύπαυλος.] Iustinianus Imperator Nouella λ. νενομισμένον γὰρ τοῖς πάλαι Ρωμαίοις ὄν ταῖς ἐπαρχίας ἀποκληροῦν ἢ τοῖς γνομμένοις ὑπάτοις, ἢ τοῖς ἀνὶ ἐκείνων σελλομένοις, ἕως ἀνθυπαύτης ἐκάλου. Διὰ τὸ τοῦ κτλ. Καππαδοκῶν δὲ χλὺ ἀνθυπατεῖαν εἶναι βεβλέμεθα, ἢ τινι Ρωμαῖοι περὶ τὸν ἐν Ἀφρικῇ κατεχόμενον δὲ χλὺ.

Ibid. ἐκρετί ὅλων τῶν παγμάτων.] qui quidem dubito an eo nomine *μονοσρατηγός* sit dictus. quæ appellatio postea etiam occurret.

Ibid. μάγιστρος.] Iustinianus Imperator Nouel. λ. ὀνομαζέσθαι ἢ βεβλέμεθα κατ' οἰκίαν ἐκάστω, κινδυνώφ' ὅλης κερμητιανῆς πείξεως, καὶ τῶν δεκατετρῶν τῶν πρωτόδόντων, (ἕως δὴ μαγίστροις πρώτης, καὶ δευτέρας καλῶσιν) ἐτέρους δ' οὐ μὲν αὐτὰς ὁμοῦς ἀποκληρονομήσας δεκατερεῖς, ἕνα, ὡς εἴρηται, κατ' οἰκίαν ἐκάστω.

Ibid. ἑξάρχος.] malim legere, ἐπαρχος, praeses provinciae. Ita Gl. Veteres.

Ib. μινσέρμα.] μινσέρμα quid sint, non fati scio. Verti meo periculo, *Tabellas*. Alius, si fallor, diuinet rectius.

Pag. 6. κερμινάριοι.] Neque hoc vocabulum mihi vrsipiam occurrit. quod fit vt Scrinianij legendum putem. Suidas, *σκερμινάριος*, ὁ χαρτελάριος ἑπαρχος, ὁ αἴρων τὸ σκερμινον, ἢ τὸ κισώπον. Vocantur verò etiam hi imaginistri Scriniorum.

Ibid. ἀπληκία.] Verti, Tentoria: tametsi Leo Imperator, ἐν τοῖς περὶ κισῶπος interpretatur ἀπληκίον, τὸ Φώσάτον. Meminit huius appellationis author Etymologiarum

Græca-

Græcarum in voce Κομενπαρήσοι. inquires, ὑπαωνιζόντων ἀπληκίων, καὶ κερμινάριων μὲν πλεθῶν βασιδίων. At vide num legendum sit τὰ πλεκία. Glossarium Vetus, *πλεκία*, τὰ περισφερόμενα τοῖς τέχασσι μηχανήματα. Hæc erre. Singulare non habet. Vbi putarim legendum pro Hæc erre, Gerra. id est, crates vimineæ.

Ibid. τερμάχαι.] Malim legere *τερμάρχαι*. vt & apud Zonaram legitur in vita Leonis Armenij *τερμάρχην* ἑπίγματοσ τῶν Φοιδεράτων πεσεχειρίσσιο. *Τερμάρχαι* verò alio nomine *μεράρχαι* dicebantur. Idem enim est *τέρμα*, quod *μέρος*. quod ex Leonis Imperatoris περικεῖς liquet. Nam ille, *μέρος*, inquit, ἐστὶν ἡ τέρμα, hoc est, τὸ ἐν τερῶν μοιρῶν ἡγοῦν δρεγγων συγκείμενον ἀθροισμα.

Ibid. δεξιολάβος.] Vox hæc occurrit in Actis Apostolorum cap. 23. vbi vulgata versio habet, *Lancearius*. quia Græci stipatores principum *δορυφόρος* vocant. Erasmus eo loco idem facere videtur *δεξιολάβος*, quod *δεξιολάβος*. id est, dextros & peritos funditores aut iaculatores.

Pag. 7. τὸν γὰρ καππαδοκίαν.] De Cappadocia laudibus multa Iustinianus Imp. Nouell. λ. atque inter alia, ait: γῆ τε αὐτοῖς ἐστὶ πολλή τε καὶ θαυμασῆ, καὶ ἕτως ἀρέσαισι τῇ βασιλείᾳ, ὡς ἐδὲ χλὺ ὀπισθῆσαι τοῖς ἐκείσιν κήρσιν ἰδῶν, τῆς πολιτικῆς δρεγγῆς ὅσα ἐλάττω, μᾶλλον μὲν οὖν καὶ μείζω.

Ibid. ἐν ἡ καμάρεια ἡ πόλις.] Iustinianus Imp. præclarum huic simul & Cæsari elogium tribuit eâdem Nouella. *πολυανθρωποπάτη* τε γὰρ καθέσκηκε, inquit, de Cappadocia loquens, καὶ πόλιν τε παρέχεται μεγίστην, τὴν

φιλιππῶν Καίσαρ ἡμῶν ἐπ' αὐνομον, ἔδόντος δὲ χλω ἀγα-
θῶ τῇ καθ' ἡμεῖς μοναρχία. δι' ὃν ἐν ἀπασι τοῖς τῆς γῆς
ἔθνεσιν ὀνομαστὰ τὸν ἐστὶ τὸ ἔξ' Καίσαρ ὄνομα, καὶ ὡς περ ἡ-
μεῖς ἀντ' ἀλλὰ πρὸς τῶν βασιλείας συμβόλων σεμνυό-
μεθα. Hanc ciuitatem, μίαν μὲν τῶν συμβόλων, ἀπὸ τῶν ἡ
ταῖς γνώμας, atque adeo totam Cappadociam, sub
vnum Proconsulem redegit Iustinianus: penes quem
efficit potestas τῶν πολιτικῶν, τῶν στρατιωτικῶν, καὶ τῶν πα-
μικτικῶν, quorum officiorum distractio frequentes antea
dissensiones excitabat.

τριηθείσης τῆς Καππαδοκίας εἰς τρία μέρη.] Iustinia-
nus Imp. vniuersam Armeniam in quatuor partes diui-
sit. Intimæ, metropolim facit Iustinianopolim, antea Ba-
zanin, vel Leoneopolim dictam. cui vrbes tribuit, Theo-
dosioupolim, Satalam, Nicopolim, & Coloneam. At-
que hæc quidem Armenia olim Prima dicta fuit. Secun-
dam Armeniam facit, eam quæ antea Prima appellata
fuit, eiq; metropolim statuit Sebasteam. Tertiam Arme-
niam facit, quæ antea Secunda dicebatur: cui metropo-
lim statuit Melitenem, πόλιν δὲ χαίαν, καὶ ἐπίσημον, ἐν κει-
λῶ τῆς καὶ ἀέρος κηφύλου, καὶ ἐπὶ ῥῶν διεσῶσαν τῶν ἔξ' Ευ-
φράτης ῥομάτων. Quartam Armeniam facit, quæ antea
nullam prouinciæ formam habebat, ex diuersis barbari-
cis nominibus collectam, & Tzophanene vel Tzopha-
næ, & Anzetene vel Asthianene dicta fuit, per Satrapas
gubernata, cui urbem tribuit τὴν Μαρτυροπολιτῶν.

Θρακῆσιν δὲ ἐπεκλήθησαν.] Aliam Θρακησιῶν
originem adfert Eustathius in Dionysium. De Thracum
verò fortitudine præclare Iustinianus Nouell. κς. ἐκείνο
τῶν ἐνωμοτολογημένων ἐστὶν ὅτι περ εἰς τῶν Θρακῶν ὀνο-
μαστὴς χώρων, αὐθὺς ζυμειστέρεται τῶν λόγων, καὶ τις ἀν-
δρεία

δρεία, καὶ στρατιωτικῶν πλῆθους, καὶ πολέμων, καὶ μάχης ἐν-
νοια. ταῦτα γὰρ ἐγγρητὴ τε καὶ πύτμα τῇ χάρα καθέστη-
κεν ἐκείνη.

γυνὴ ἔξ' Θρακῶν ἐπὶ μὲν τῆς κεφαλῆς βασιλεύ-
σαι ζώμενον.] Alianus libro De animalibus vii. cap. 12.
aliter hanc historiam narrat, Pæoniis mulicribus eam
laudem tribuens. Τῇ μὲν κεφαλῇ, inquit, φέρουσι
ὕδριαν μετὰ ὕδατος, ἢ τὸ ἀσχενα ἀνέστησαν, ὡς τε αὐτῆς
βαδύζουσαι, ἄτρεπτόν τε καὶ ἀκλινητὴν ἀμαρύνειν τὴν ὑ-
δρίαν. ἐξαρτήσασθαι ἢ ἔξ' ἡλόπε θηλάζουσι τὰ βρέφη: καὶ
εἰς τὸ βραχίονα τὸ ῥυτήρα ἐνάψασθαι, τὸ ἔξ' ἡμέραν τὸ ἴπ-
πον εἰς δὲ δριάν ὄγασσι, καὶ τὸ χερσὶ νήθασσι λινον. quo et-
iam loco adiicit Darium conspecta aliquando mulie-
re hoc apparatu instructa, ad subigendos Pæonas ac-
censum.

Pag. 13. Οὐκίον γὰρ ῥωμαιστὶ λέγεσθαι.] Meminit & Zo-
narus ἔξ' ἡμέρας τὸ οὐκίον. Latinum nomen esse constat
Obsequium & Obsequelam. quod interpretans Con-
stantinus ait, ὅτι περ ἀποδομῶν ἐμπαροθεν ἔξ' βασι-
λέως. cui postea pag. 14. adiungit, καὶ ἀπὸ τὸ κατὰ τὴν ἔξ' ἡμέρας
ἢ διδύθινειν ἢ ὁδὸς αὐτῶν ἢ μοναίς. Enimundus Bonifi-
dij Suetonij locum in Augusto, *Alius item nationes multè
quietas ad obsequium redegit*, videtur interpretari de Prouin-
cia. vt & θέμα accipit pro regione in formam & quasi
positionem prouinciæ redacta. de quo supra. Ego verò,
per Obsequium nihil aliud significare Suetonium credi-
derim, quàm nationes illas in ordinem redactas, & ad
officium compulsas.

Pag. 14. γραικοὶ δὲ τὸ ἔξ' ἡμέρας γραικῶν.] Idem postea
adfert, pag. 32. vbi de Dialectis Græcorum agit, & quinam
communi dialecto vsi sint describit.

Pag. 15. *Ἑρέμα ὀπίματων.*] Optimatum appellationem unde fluxerit nescire se restatur ipse Constantinus, quum ait, τὸ καλέμενον οὕτως ὀπίμα ἑρέμα ὀπίματ' . Sed nec ego id vocabuli apud vllum authorem hac significatione reperio. Quod fit, vt dubitem an *Optionum*, rependum sit. Optiones verò esse erogatores militaris annonæ notum est. Procopius III. De bell. Vandalico, ὅς Ἰπτιμελεῖται τὴν πλὴν οἰκίαν δαπάνης, ὀπίμα τῶν καλῶσι. Etymologiam nominis adfert v. cl. I. Cuiacius, quod duces eos sibi optent diuidendæ annonæ causa, quasi adiutores, quo facilius cetera munia militaria obtineant.

Ibid. *μήτε τέρμας, μήτε δρέγγους τετιμημένον.*] De turmarcha diximus supra. Ex quo constat, Turmam, tribus Drungis constare, Drungus verò vel alio nomine *μοῖρα* auctore Leone Imp. est, τὸ ἐκ τεγμάτων ἦτοι ἀνδρῶν τῶν λερομμένων κρήτων συγκείμενον πλῆθος. & Drungarius, ὁ μισθὸς μοίρας ἀρχων. Drungi voce vsus est Flavius Vopiscus in Probo, Omnes, inquit, gentiū drungos usque ad quinquagenos homines in triumphum duxit.

Ibid. *Δομεσικόν.*] Suidas, *Δομεσικοί*, οἱ τῶν *ῥώμαίων* ἰππεῖς, οἱ, καὶ *ῥώμας* οἰκίαν εὐραπῶται. Socrates I. I. cap. 13. τῶν δορυφόρων πρὸς τὴν οἰκίαν καλεῖ βασιλεύς. Zonaras Annalium Tomo 2. Diocletianum obscuris parentibus natum scribit, adiiciens. ἄλλοι δὲ κρήματα δομεσικῶν αὐτὸν ἠρέμας φασί. *Δομεσικὸς* δὲ τινες τῶν ἰππέας νομίζουσι. Cui addendum erat, *οικεῖος*. Cassiodorus verò Domesticos non solum equites verum etiam pedites facit; vt & Notitia prouinciarum.

Ibid. ἐν τῷ *ῥολαῖς*, καὶ τοῖς *ικανάποις*.] De Scholis Equitum, peditum, domesticorum, ac protectorum, adde etiam

etiam palatinorum, tribunorum, & notariorum, multa apud Iurifconsultos. & in Notitia Prouinciarum Scholæ Scutariorū, prima & secunda. Item Schola gentilium seniorum; Clibanariorum, Armaturarum iuniorum, Agentium in rebus, & apud Iustinianum, præter commemoratas, etiam Schola Ballistariorum. At in voce *ικανάποις* aqua mihi hæret.

Ibid. τῶν τῶν *ῥώμας* λερομμένων κερτελίνων.] In Notitia Prouinciarum Mariani Scoti frequenter occurrit hæc vox *Cortelini*, quos alibi Cortinalios, alibi Cohortelinos, (quod magis probarim) vocat. Plerumque verò hæc coniungit, *Officia, Exceptores, & ceteros cohortelinos*, quibus, inquit, non licet ad aliam transire militiam, sine annotatione [malim *Annotatione*] clementie principalis. Sed de his rectissimè, vt omnia, Iac. Cuiacius V. C. ad lib. x. cod. Iustiniani. Tit. x x i i.

Pag. 16. *βέκελλ.*] Latinum vocabulum. Buccellati mentio fit Lib. x i i. Cod. Tit. x x x v i i i. In excelsione *buccellati*, quod deuotissimis militibus conuenit preparari, in translatione etiam annonæ nullius excipiatur persona. Buccellatum itaque est panis genus quod Constant. vocat *κεκελλοσδες ψωμίον*. simile illi panis generi, quod hodie Hispani vocant *Rosca*, annularem scilicet formam præ se ferens. Annonæ verò appellatione frumentum, vinum, oleum, caro, & sal continentur. de quibus Iustinianus Imp. Nouella ρλ. καὶ σδν' *μὲν ἐκάστῃ πάγματι* ὀπίμανας ὑποδέχουσι πρὸς εἶδη δίχα τινὸς Διαστροφῆς, ἔρογάζουσι τοῖς ἐξέρχοις, καὶ τοῖς εὐραπῶταις τὰς ἐν εἶδει χορηγημένους ἀννονας.

Pag. 17. *Ἑρέμα Παφλαγόνων.*] De Paphlagonibus ita Iustinianus Nouell. κθ. τὸ Παφλαγόνων ἔθνος ἀρχαῖον τε, καὶ

τε, ἢ ὡς ἀνώυμον καθεστώς, ἀλλὰ τὸ ἔστιν, ὡς ἔδοται· κίως μεροῖλας ἐκπέμψαι, ἢ ὡς ἐν Ἰταλοῖς *Ciuoiciu* βενετίας, ἐν αἷς δὲ ἢ Ἀκυληίας πόλις τῆ ὄπτι τῆ ἑσπέρας μεγίστη καλῖφικισμῶ, ἢ Βασιλικῶν πολιάκισ διὰ τὴν δεξιάμενη.

ἡμιόνων γὰρ ἢ ἀρεσπεράων.] Verti *Aruiis artium*, hoc est, arationi. quo nomine Homerus etiam eos *τελαεργὸς* vocat. tamen si fortasse rectius ad nequitiam indolis, referri possit epithetum *ἀρεσπεράων*. Nam, ut est in Proverbio Hispanorum, apud quos uberrimus est ἡμιόνων ut & ὄνων prouentus *No ay mula sin tuba*, hoc est, Nullam reperias mulam expertem labis siue vitij. Et alioqui ἀρεσπεράων factum est ex ἀγρωτέρων. ut & αἶγες ἀρεσπεράων dicuntur ad differentiam τῶν ἡμέρων.

κλεισέρας ἀνώυμῶν.] κλεισέρας vocem Latinam esse liquet, hoc est Claufuram vel Clusuram. Suidas scribit Romanos κλεισέρας vocasse τὰ ὄχυρῶματα τῆ Δαβάσεων. Procopius lib. 3. De ædificiis Iustiniani omnium optimè clusuram quandam in Armenia sitam describit. quem locum, quod in exculis exemplaribus mutilus & corruptus, ut sexcenti alij, legitur, integrum & castigatum ex vetustissimo Codice Ms. adscribam. εἰς τὴν μαρτυροπόλειος ἐς δύοντα πρὸ τὸν ἥλιον ἰόντι, χωρὶον ἐστὶ Φαισάν ὄνομα, ἐν δὲ ἡμέρῳ αὐτῷ καίμενον τῆ σφαιρῆ καλῖφικῶν, μαρτυροπόλειος ἢ ὀλίγον ἐλάσσον ἢ ὀδῶ ἡμέρας διέχον. τέττα ἢ ἕξ χωρὶα ἐπέκεινα, ὅσων ἐκ σημείων ἐπέω μάλιστα, ὄρη δὲ τὸ τοιαῦτα, ἢ παντίπασιν ἀδελξόδα, ξυιόντα εἰς ἀλλήλα, ποταμὸς [Vet. Cod. *σενωπὸς*] ἀπεργάζονται δύο, ἀγγιστέπη ἀλλήλων ὄντα [lege ὄντας] ἕσπερ νενομίασι κλεισέρας καλεῖν. Hoc etiam adiciam; Hispanos etiam hodie, propriè admodum

dum eiusmodi Clusuras, *Sierra* vocare. quod nihil aliud quàm Clauftra significat. ut *Somosierra*, & *La sierra penada*. Vocant verò etiam alio vocabulo *Puertos* eadem planè ratione, qua Græci πόλιας. Hoc addam: quam Procopius Armeniam *Σοφαινώ* vocat, à Iustiniano, ut supra notavi, *Τζεφαινώ* ἢ *Τζεφαινώ* dici.

κλωνὰς ἢ ὄπτι ὑψηλὰς καὶ ἐπιρρυθμὸς λόφος καλῶσιν Ἐλλῆνες.] κλωνοὶ vel ut Eustathius vult κλωναί, sunt τόποι λήροντες μὲν εἰς ὄξυ, μὴ ἀκρωτῶς ἢ ἀπωξυμμένοι. τῶν δὲ τὸ κλωνεῖν, ὅ ἐστι κλωνοῦν.

γρυσόχρη.] De hoc, & eius cade, vide Zonaram Animalium Tom. 3. in Basilio Macedone.

τὸ Θωμῶς ὁ περόικῶν.] De hoc, ni fallor, Thomas Iustinianus Imperat. Nouel. λα. τέτων, inquit, ἔτως ἡμῖν διατεταγμένων, καί κείνο περοδιοροσῆ δίκημον ἐστὶ νομίζομεν, ἐφ' ᾧ περοσῆσαι τῆς τρίτης Ἀρμενίας ἀνδρα σεμνόν, ὑπερρηκότα τε ἡμῖν ἤδη, καὶ ἀξίον ἕ τῆς ἀρχῆς ὄγκος ἢ περοσχῆματῶν. δρόντες τῶν ὄνωμῶν τῆ μερολοπεπέσαιον, ἤδη μὲν ἀρχὰς ὄπτι τῆ Ἀρμενίων ἀνώυμῶν χωρὶα καὶ τ' ἀλλὰ ἢ ἀνδρα περοσῶν, καὶ γνησίως ἡμῖν ὑπεροσῆσάμενον τε ἢ ὑπεροσῆσάμενον, αὐτὸν ὄπτι τῆ τῆ ἀρχῆς τῶν περοσῶν διοικήσῃ. περόικος verò Λυκανοδῆ vocatur Thomas à Constantino, non alia arbitror ratione, quàm quòd eam olim, priusquam à Leone Imperatore Urbis appellationem dignitatemque accepisset, inhabitasset.

Pag. 24. πιννώτερχα.] Verti, *Rutilanti vellere*. Pinnam ostrei genus esse scio, & auctore Aristotele, in limosis arenosisque locis, ex bysso (ita enim legit Theodorus Gaza)

Gaza) hoc est, Villo, siue lana quadam pinnali nasci, Verum Athenæus legit ἐκ Ἐβουθῆ. Vellus tamen hoc πίννιον, non esse ἐξ ἐρίων, siue lana ouium, sed ex mari colligi, locuples mihi testis Procopius sub initium lib. III. De ædificijs Iustiniani, vbi insignia siue habitum Satraparum Armeniæ describit. qui locus quoniam in exculis exemplaribus desideratur. fœdissimè enim ab indocto quodam & quod confectaneum est impudente Epitoniographo liber ille innumeris locis est truncatus, totum ex vetustissimo Codice Ms. qui apud me est, adscribam. Post hæc itaque Procopij exculti verba, Τὰ μὲν οὖν ἀμφὶ τῇ μεγάλῃ δερμίδι διοικήσασσι αὐτοὶ: Inferere quæ sequuntur: τῇ ἡ ἄλλῃ δερμίδι, ἢ περ ἐν τῷ δὲ Φράγῃ ἔσσι, δὴ μὲν εἰς ἀμίδαν πόλιν, αὐτράντοι ἐφίξθη κέσσαν δερμίδι πέντε. καὶ κτλ. ἢ μὲν ἔσσι πὰς δὲ χάσσι ἐκαλῶντο καὶ ἔσσι, ἐχόμενοι αὐτῶν ἀχρὶ εἰς θάνατον. Σύμβολα μὲν τοὺς αὐτῶν πρὸς τὴν Ρώμῃ βασιλείῃς ἐδέχοντο μόνον. ἀξιον δὲ τὰ σύμβολα ταῦτα δηλῶσαι λόγῳ, ἐπεὶ ἐκέτι εἰς ἀνθρώπων ὄψιν ἀφίξεται. Χλαμύς ἐξ ἐρίων πεποιημένη, ἐξ ὅσων τῶν ποσειδάτων ἐκπέφυκεν, ἀλλ' ἐκ θαλάσσης (σωελεγμῶν. πίννης τὰ ζῶα καλεῖν νενομίκασιν, ἐν οἷς ἡ τῶν ἐρίων ἐκφυσις γίνεται. χρυσῶν ἢ ἡ τῆς πορφύρας κατηλήλειπο μῶσα, ἐφ' ἧς εἰώθεν ἡ τῆς ἀλεργίδου ἐμβολὴ γίνεσθαι. περὶ χρυσῆ τῇ χλαμύδι ἐπέκασται, λίθον δὲ πρὸς μέσης πεφραγῆσσι πιννα ἔνπιμον, ἀφ' ἧς ὑάκινθοι τρεῖς χρυσῆς τε ἑ χαλαργῆς τε ἀλύσειν ἀπεκρέμαντο. χρυτῶν ἐκ μετέξῃς ἐγκαλλωπίσασσι χρυσῆς πιννα ἀχόθεν ὠρεῖσιν μὲν, ἀ δὲ νενομίκασι πλεγματῆα καλεῖν. Ἰσποδήματῆα, μέχρ' εἰς γόνυ φοινικῆς χρωματῆα. ὁ δὲ βασιλεῖα μόνον Ρώμῃ τῆς Περσῶν Ἰσποδείδης θέμις. Glossæ veteres

teres etiam habent πίννιον marinum: vbi addendum putarim, *Vellus*, vel alioqui *Ostreum*.

Pag. 30. σάμων.] Eandem Sami etymologiam adfert Eustathius in Homerum. σάμων γὰρ, inquit, ὁ λόφος κτλ γλώτταν. καὶ ἀλλαχῆ προσωρημῶς πᾶν ὑψὸς κτλ γλώτταν.

Pag. 31. ἀπὸ τῆς ἀκρας αἰολίδου, λέω αἶγα.] Addit Strabo, δὲ ἢ μακρῶς πῶ δούτερον συλλαβῶν ἐκφέρειν, αἶγαν, ὡς ἀπᾶν, κτλ δὲ χᾶν. Corruptè verò apud Stephanum legitur ΑΙΓΑΤΗΣ αἰολίδου ἀκρας, quum procul dubio legendum sit Αἶγα, τὴν αἰολίδου ἀκρας.

Ibidem. ἡ γὰρ τῶν ἐλλῶων γλώττα εἰς πέντε διαλέκτους διήρηθη.] Strabo sub initium libri VII. quatuor Græcorum dialectos recenset, eas quæ ad duas præcipuas, Atticam scilicet & Æolicam reduci possè. Ionicam enim ex Attica, Doricam ex Æolica ortam. quod quidem posterius ex Pindari verbis satis liquet, qui quum Doricam dialecto utatur, Æolicè tamen se scribere testatur, his verbis: ἐμὲ ἢ σε φανῶσαι κείνον ἰπποικῶ νόμῳ Αἰολίδι μολπᾶ Χρή.

Pag. 32. ἀπὸ τῆς λεγομένης λειψῆ.] Rectè, Lecto. Nam à Lecto ad Canas Lesbos porrigitur, χεδόντι μητροπόλις τῶν αἰολικῶν πόλεων, vt Strabo loquitur.

Ibid. κυκλάδες νῆσι καλεῖσθαι, ἑ τῶν ποσειδάων.] De Cycladibus Dionysius In ποσειγ.

Δῆλον ἐκυκλώσασθαι, κτλ, ἔνομα Κυκλάδες εἰσίν. de Sporadibus verò ita:

Αἰγάς πόντοιο πλαιτῶ πᾶρον. ἐνθα τε κόμα,

Ρηασόμυρον νῆσισι πεφραγῆσσι ποσειδάων.

ποσειδες enim sunt minores insulae per Ægeum mare sparitæ. Apuleius libro De mundo elegantissima metaphora

phora minores insulas per aperta Ponti sparsas, comparat Nauiulis: quum in omnibus editionibus hactenus lectum sit, *vt nebulæ quidem*, pro *vt nauuli quidam*. cuiusmodi metaphora, paucis post lineis, Isthmos *fretorum ceruicis* vocat, alludens ad veram *Ἰσθμῶς* significationem. quo etiam loco, pro *veluti quibusdam fretorum ceruicibus procedentibus*, legendum est *v. q. fretorum ceruicibus premitur*. ita enim ex vetustissimo Cod. Ms. repono. cuius ope propediem non hunc tantum De mundo librum mundiorem reddam, sed è reliquis Apuleij philosophicis lib. maculas omnes, quoad eius fieri poterit eluam.

Ibid. *κύματα μακρὰ, ἃ ὄρεσιν ἐπιπέτα*.] Ex hoc loco suppleui versum Molchi,

Ἄλλ' ὅτεν ἀχίησι πολλὸς βυθὸς, ἢ ἡ θάλασσα

Κυρτὸν ἐπιπέτῳ, πᾶσι τὴν κύματα μεμλεῖη.

Neque enim dubito quin interijciendum sit *το, μακρὰ*.

Οὐ γὰρ τις κείνῳ ἐναλίγκια κύμασι ὀφέλλῃ

ἘΨόθι μορμύρων ἐπερὶ πῶρ ἀμφιτρύτης.

vt Dionys. eleganter describit.

οἱ παλαιότεροι ἡμῶν ὑποστρατηγὸς ἐκάλεον τῶν στρατηγῶν.] Rectè hoc à Constantino nostro animaduersum. Ita & apud Homerum *ὀφειόχῳ* idem significat quod *ἡνίοχῳ*. καὶ παρολκίῳ τῷ ποθέσεως.

Κόμης, ἐστὶν ὁ ἐκατὸν ἀνδρῶν ἄρχων.] Nicetas frequens in nominibus peregrinis Græcia donandis. τῶν ἐκατοντάρχων κεφαλίδας vocat, exprimens barbarum Capitanei nomen. & κεφαλῶν εἶναι vocat, τὸ ναυαρχεῖν ἢ στρατηγεῖν. Eustathius verò annotat vocè *κόμητος*, ἰδιωτικῶς λέξιν εἶναι, ἃ ἴσονται τῶν ναύαρχων significare.

αυδοφόρος ε. ο. τ. σ. γ. βρέδε.] Putarim legendum *βάνδε*.

Ibid.

Ibid. *μεινδάτωρες*.] Si horum officium erat Mandata principum ad milites perferre, consequens videtur, etiam deferre solitos eos qui contra fecissent, aut mandatis non paruissent. Nam pro Delatoribus siue *μελουταῖς* id vocabuli vsurpasse videtur Tranquillus in Tito. *Inter aduersa*, inquiens, *temporum delatores mandatorésque erant ex licentia veteri*.

βέξσωρες.] Putarim legendum *Cursores*.

μύσσωρες.] Horum erat principi hospitia & militibus metata præparare. De metatis verò Iustinianus Imperator, Nouella ρλ. *περὶ παρόδου στρατιωτῶν*.

Σεβαστάτωρες.] Puto legendum *Scultatores*, nomine ea tempestate vsitato pro *auscultatores*.

περὶ ὑποηρεσίαν ἔφοσάτα.] Suidas alibi τὸ *Φοσάτον* *Σέδετον* vocat; Vocè mihi inexplorata, Nisi fortè corrupta sit à *Septum*.

ἐπὶ τῷ καὶ ἢ τῷ στρατηγῷ περὶ ἐλάσις.] Censuerim per *περὶ ἐλάσιον* ἢ *στρατηγῷ* idem significari quod apud Iustinianum Nouellâ ρε. per *περὶ ὁδου τῶν ὑπαίων*. In qua agitur de moderandis sumptibus consulum in exhibendis Ludis, quum videlicet solemni pompa in publicum prodit. Septies verò tantum vno anno Cōsuli *περὶ ὁδου* Iustinianus permisit. *στρατηγῶν* verò & Consulum easdem fuisse prærogatiuas, eademq; insignia honorum multis è locis ex eodem Iustiniano satis constat. quibus congerendis otium hoc quidem tempore non suppetit. Urget enim me Nundinatum Francfordienium vicinia, vt, manum, quod aiunt, de tabula.

FINIS.

CONSTANTINI

Porphyrogennetæ

Imp.

DE THEMATIBVS

Imperij Orientalis

LIBER II.

FED. MORELLVS, *Interpres Regius,*
edidit, Latine vertit, & NOTIS
illustravit.

ILLVSTRISSIMO AC

Reuerendissimo Cardinali P E R R O -
N I O, Archiepiscopo Senonensi, Ger-
maniae Primati, Christianissimi Regis
Franc. & Nauarr. Eleemosynarcho,

F E D. M O R E L L V S P R O F. R E G. S. P.

N Constantini Porphyrogenetae
(Cardinalis illustrissime, ἐλοπερφύ-
ρων ἀντιζῆς πολλῶν) commentarius
de Thematibus Praefecturisve oc-
cidentalibus partis imperij orientis, haecenus desi-
deratus, & ab ἱστοριογραφοφίλοις Notitiae Ro-
manae studiosis omnibus votis expetitus: nunc se-
minus integer, ἐλοχερής; at certe quantus quan-
tus in unico veteri Codice msc. Regiae Biblio-
thecae recens à me, dextro Mercurio, compertus
est, descriptus, recognitus, vtraque lingua impe-
ratorum editus, notisque illustratus, prodire, &
sub eximio caelestis ingenij tui candore, & ostri-
tui splendore apparere gestit. Quidni vero imp.
Φιλομαθείης ἡ Θεοσεβείης, in Porphyro Pala-
tio natus, & ex templo purpura indutus, Cardi-
nalitiae

nalitiae purpureae tuae decus & praesidium non ambiret? immo quidni imp. Porphyrogenitus, cuius maiestas φιλολογία & scientia δεχτικτικη, quam tot βασιλικῶν voluminibus exaggeravit, magis quam pallio purpureo decorata est; hunc quoque Musarum Regiarum factum, Mineruae tuae aethereae peplo, hoc est, εγκυκλοπαιδείας, scientiarum ac virtutum orbe, includi percuperet? Cū praesertim idem huic Principi votum fuerit atque Alexandro Magno, τῆς πατρὸς ἀεὶ μετ' ἐμπειρίας μάλλον ἢ τῆς διωάμεσι διαφέρειν. Hinc optimis curis pro salute patrie animum semper exercuit, & sylvum, optimum dicendi magistrum: siquidem ad Romanum filium (qui regno paterno successit, & Hugonis Ital. Regis filiam Bertam, Eudoxiam postea dictam, uxorem duxit) librum gemmeum scripsit, in quo descripto fuerat summa totius Graec. imperij, pacta omnia sociorum, & hostium vires; quem Veneti φιλόκαλοι, velut Theaurum, Egnatio perhibente, in Bibliotheca sua sedulo conseruant. Idem Romano more nouerat Parcere subiectis & debellare superbos. Et ut in primis Iustitiam coluit legumque silentia

rupit;

rupit, ita Hesychiā, seu Quietē, eius natā (quippe quae Φιλόφρων Δίκαιος θυγάτηρ à Pindaro celebratur) felicissimè usus ac potitus est; expertus etiam, quàm vere Pausanias dixerit, τὸ ἐν θεοῖς ἀμείβεσθαι ὅτι παντὶ ἐργάζεσθαι βασάνω. Non est igitur quod dubitem, ne tanti imp. πολιτικὸν σύγγραμμα Tibi sit κατὰ φύσιν, gratum & acceptum: cuius diuino ingenio consilioque, felicissimis HENRICI IV. Regis Christiani, inuicti, clementi, auspicijs, nunc si villo vnquam auro, apud Gallos fermorum stat honos & gratia viuax. Duret in longum generosa vis illa φιλόλογος καὶ θεωρητική. Tibi, Cardinalis illustri, de Rep. Christiana, patria, literis optimè merito θεὸς ὁλβια δόξη, καὶ ἔσὸν εὐχῆς τὸ τοχεῖν. Bene diūque vale, Ἀρχιερεὺς ὁσιώτατε, Lutetiae Paris. Idib. Iunij. A. S. M. D C I X.

F 3

ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΤΟΥ ΠΟΡΦΥΡΟ-

ΓΡΗΤΗΣ ΠΡΩΤΟΓΕΝΕΤΟΥ ΤΟΥ Β.

I M P.

C O N S T A N T I N I

P O R P H Y R O G E N N E T Æ

Liber II. De Thematibus Oc-

cidentis, hoc est,

Europæ.

F E D. M O R E L L V S *Interpres Reg.*
Latinè veritit.

I. T H E M A.

PRIMUM Thema, quod in occasu terræ Europæ situm, nominatur Thracium, in quo Byzantium conditum est, & Romanorum Regia. Æquum est Byzantium, quæ nunc vrbs Constantinopolis est, initium facere Europæ soli: quia & ciuitas Imperatorum est, & vniuersi mundi prerogatiuam tenet, quippe

Πρώτον θέμα τὸ ἴστι τὸ δύσως Εὐρώπης κείνον θρακῶν. ἐν ᾧ τὸ Βυζάντιον ἵδρυται, καὶ τὸ τῶν Ῥωμαίων βασιλείον. Δίκαιον ἐστὶ προκατέρχην τὴν Εὐρώπης γῆς τὸ Βυζάντιον, πλὴν νῦν ἔσται Κωνσταντινὴ πόλις. ἐπεὶ καὶ πόλις ἐστὶ βασιλεύσασα, τῆτε κόσμος πάντος ὑπερέχουσα,

ὡς ἔμεγάλου Κωνσταντίνου, καὶ βασιλείως ἐπωνυμίαν κληρονομήσασα. ἀρχὴν δὲ τῆς Εὐρώπης ἐγὼ πῆξιμι. ἐπεὶ καὶ αὐτὸ τὸ Βυζάντιον τῆς Θρακίας ἐστὶ μέρος. τὸ κάλλιστον τε καὶ λιμνώτετον. τὸ πίνυθι θέμα τῆς Θρακίας, ἀρτι πλὴν θέσιν, καὶ πλὴν ὀνομασίαν, ἔλαχε θέμα. ἀφ' ἧς τὸ τῶν Βουλγάρων γένος τὸν ἴσον ποταμὸν διεπέρασεν, ἐπεὶ πρότερον εἰς βασιλείας διήκεις διήρητο. Ἐμαρτυροῦσιν αὐτὰ τὰ ὀνόματα τῶν πόλεων ἢ τε Μεσημβρία, καὶ ἡ Συλημβρία, βασιλείων προσηγορίας ἐχουσαι πόλεις πρὸς τὴν Ῥωμαίων βασιλείαν ἀντιθέτως τε. Διαδραμεῖν πάντα τὰ ἔκσους πληρώματα. ἀφ' ἧς γὰρ ἡ τῶν Ῥωμαίων ἀρχὴ πλὴν ἐαυτῆς περιγύλιον ἐξήπλωσεν εἰς πάντα τὰ ἔκσους τέρματα, πάντας, ὡς εἰπεῖν, διεσκέδασε, Ἐμετεσκέδασεν εἰς μίαν ἀρχὴν καὶ ζυγὸν ἠνάγκασε τελεῖν ἐνα πάντας. ἀρχαίμνης ἢ τὴν περιγύλιον διασπείρασε,

quæ Constantini magni, & Imperatoris, nominis heres est. Principium autem Europæ idcirco eam statuo, quia ipsum Byzantium oppidum Thraciæ pars est pulcherima, & honoratissima. Igitur Thraciæ Thema recenter positionem & nomenclaturam obtinuit Thematidis, ex quo tempore Bulgarorum gens Istrum fluvium traiecit. quandoquidem prius in duo Regna diuisa fuerat Thracia. testantur id ipsa urbium nomina, tum Mesembria, tum Sy- lembria, quæ ciuitates à regibus appellationem habebant, priusquam Romanorum Imperium auctum fuisset, & omnia terrarum sola percurrisset. Etenim ex quo Romanorum Principatus * sagenam suam ad omnes mundi limites expandit, cunctos, ut ita dicam, dispersit, & ad vnum imperium reduxit, ac iugum vnum subire omnes coegit. Venit enim cum sagena rimis sa-

tiscere, ac perfringi, coepit. iam variè & res & nomina commutata sunt.

Præfectura verò Thraciæ tum sub ducis potestate constituta est; tum eius, qui Consiliarius dicitur. Nam Taurus Proconsul obtinebat Thraciam sub Constantino magno, sub ditione suâ tenens tres & quadraginta vrbes, à duce, & consiliario, administratas. Sed cum sagena, ut dixi, rimas fecisset, ac putruisset, vrribus à barbaris expugnatis, & dirutis, Thraciæ imperium in exigua segmenta diuisum est. Etenim Bulgaria, & Ister, seu Danubius, flumen, & mons percelebris, Æmus vocatus, qui vsque ad Pontû pertinet, Thraciæ partes fuerunt: nunc autem alienæ, ac seiunctæ, existunt. Ceterum Thraciæ Thema sub Imp. Constantinopolitano constitutum, atque ad eius iura, & ministeria, redactum erat; nec vllus vnquam Prætor consularis in eâ

ἢ Διὰ ῥήγνυσθαι, ἀλλως ἢ τὰ πρῶτα, καὶ τὰ ὀνόματα, μετεποιήθησαν. Ἐπαρχία δὲ Θράκης ὑφ' ἡγεμόνα ἐτέτακτο, καὶ ὑπὸ τὸν λεγόμενον κονσιλιάρημον, τετέτι βαλῆται. Ταύτῃ γὰρ ἀνθύπατος ἐκράτη τῆς Θράκης ἵπτι ἔμεγάλως Κωνσταντίνος, ἔχων ὑφ' ἑαυτὸν πόλεις ὑφ' ἡγεμόνα καὶ κονσιλιάρημον γ' Ἀριστοκλείους ἢ συναγλῆς, ὡς εἰρηδρ, καὶ τῶν βαρβάρων ἐκπορησάντων τὰς πόλεις, εἰς μικρὰ τμήματα διήρηθη ἢ τῆς Θράκης ἀρχή· ἢ τε γὰρ Βεργαρία, καὶ αὐτὸς ὁ Ἴστρος, καὶ τὸ παλαιὸν ὄρεον, τὸ διήκον ἀπὸ τῆς Πόντος, τὸ καλέμενον Αἰμῶν, τῆς Θράκης εἰσὶ μέρη, νυνὶ δὲ ἀλλότρια χρηματίζουσι. τὸ δὲ τῆς Θράκης θέμα ὑπὸ τὸν βασιλέα Κωνσταντίνου πύλεως ἐτέτακτο· καὶ εἰς ὑπουργίαν αὐτῶν, ἐρημάπιζε· καὶ εἰδὲ πῶς στρατηγὸς ἦν ἐν αὐτῷ· ἀφ' ἧς δὲ τὸ θεομίσσητον τῶν Βεργαρίων

γάρων ἔθνη ἐπεραιώθη εἰς τὸν Ἴστρον ποταμὸν, τότε καὶ αὐτὸς βασιλεὺς ἠναγκάσθη Διὰ τῆς Ἰπιδρομας ἢ Σκυθῶν, καὶ αὐτῶν τῶν Βεργαρίων εἰς θέματα πάξιν ἀναγεῖν αὐτό. καὶ στρατηγὸν ἐν αὐτῷ χειροτονήσαι· ἐγένετο ἢ ἢ τῶν βαρβάρων περσῶσις ἵπτι τὸν Ἴστρον ποταμὸν εἰς τὰ τέλη τῆς βασιλείας Κωνσταντίνος ἢ Πωγωνήτης, ὅτε καὶ τὸ ὄνομα αὐτῶν φανερόν ἐγένετο. περὶ τὸν γὰρ Ονογουνδύρους αὐτῶν ἐκάλεσαν ἢ δὲ Θράκη ὀνομασίαν μὲν εἶχεν ὑπὸ Θρακῆς βασιλείας, ἢ πάλαι ἐν αὐτοῖς πελοπίσαντο· ἢ δὲ τὸν νύμφης Τιτανίδος, ἀφ' ἧς καὶ Κρόνος Δόλογκοι ὀνομάζονται. μαρτυρεῖ δὲ τῷ λόγῳ, καὶ Ἱεροκλῆς ὁ γραμματικὸς ὁ γράψας τὸν Σωκράτημον, τὸ τῶν Δολόγκων ἔθνη τῆς Θράκης συναριθμῶν, λέγων ἢ ἢ τῶν εἰσὶν αἱ πᾶσαι ἐπαρχίαι, καὶ πόλεις, αἱ ὑπὸ τὸν βασιλέα τῶν Ρωμαίων

fuerat, sed ex quo infensa Deo Bulgarorum natio ad Istrum fluiuium traiecit, tunc etiam imp. ipse coactus est, ob incurfus & impressiones Scytharum, & Bulgarorum, ad Thematris ordinem Thraciam reducere: & prætozem in eo Themate creare. Porro Barbarorum transitus ad Istri fluiuium circa finem imperij Constantini Pogonata, h. e. barbati, extitit. vnde eorum nomen claruit, ac peruagatum est. antea Onogunduros eos appellabant. Thracia vero appellationē hanc nata est à rege Thrace, qui olim illic è viuīs excesserat: aut à nymphâ Titanide, ex quâ, & Sarurno, Dolonchus natus est. Vnde prima natio Dolonchorum nominatur. Testis huius assertionis est etiam Hierocles Grammaticus, qui conscripsit commentarium Peregrinationis comitem, Dolonchorum gentem Thraciæ connumerans; cum ita loquitur:

Sunt

*Sunt omnes praefectura, & vrbes, quae ab Imp. Romanorum Constantinopolim regente administrantur; Praefectura quaedam L X I V. vrbes autem * DCCCXXXV. Quo-*
 circa principium Europa Imperatricem urbium, & mundi totius, nouam Romanam ego constituo: Ac propterea Thema circa ipsam, quod appellatur Thracie, in Europæis partibus situm, Thematum primum statuimus; quippe cum vrbs ipsa olim Byzantiae nunc cupata, in Thracum regione stabilita sit. Attamen Byzantium ipsum Megarense, & Lacedaemoniorum, ac Bœotorum, est colonia, Graecorum antiquissimorum: idcirco etiam Doriensem linguam vtuntur scite * & eleganter. Diximus itaque, vt antiquus ordo obtinebat, & ipsarum praefectarum nomina exposuimus.

δοικόμενοι, τὸν ἐν Κωνσταντινου πόλει, ἐπαρχίαν μὲν ξδ'. πόλεις δὲ πλε. Ἀρχὴν οὖν τὴν Εὐρώπης, ἔχουσιν πάντες, τὴν βασιλίδαν τῶν πόλεων, τὴν νέαν Ρώμην Κωνσταντινῆσιν ἐγὼ τίθημι. Διὰ τὸ καὶ τὸ πρὸ αὐτῶν θέματα, τὸ καλεῖσθαι Θράκη, τὸ ἐν ταῖς Εὐρώπης μερῶσι θεμάτων πρῶτον τεθείκαμεν. ὡς καὶ αὐτὴ πόλις τὴν παλαιὰν Βυζαντίδαν καλεῖσθαι ἐν τῇ τῶν Θρακῶν ἰδρυθείσης χώρας. αὐτὸ δὲ τὸ Βυζάντιον Μεγάρων, Ἐλακεδαίμωνίων, καὶ Βοιωτῶν, ἐστὶν ἀποικία, τῶν δεξαμοπέτων Ἑλλήνων. διὰ καὶ τῆς τῶν Δωριέων γλώττης ἐν Ἰπσιμῇ τυγχάνουσιν. ἀπομὲν πίνω ὡς δεχαία πάλαι ἐκράτη, καὶ αὐτῶν τῶν ἐπαρχῶν τὰ ὀνόματα.

ΕΠΑΡ-

ΕΠΑΡΧΙΑ ΘΡΑΚΗΣ,
 ἤγρου Εὐρώπης.

PRÆFECTURA
 THRACIÆ SIVE EV-
 ROPÆ.

Υπὸ κωνσταντινῶν, τέσσερις βελαδῶν, πόλεις ἰδ'. Εὐδοξία πόλις, Ηρακλεία, Ἀρκαδιόπολις, Βιζύη, Πάνιον, Ορνοι, Γάνθη, Καλλιόπολις, Μήριζος, Σαλπικῆ, Σαυάδα, Αφροδισία, Απεως, Κοιλία. Ἐπαρχία Ροδόπης. Ἰπὸ τῆς αὐτῆς πόλεις ζ'. Παρθινόπολις, Ηρακλεία Σιρόννης, Αἶνος, Μαξιμιανόπολις, Σέρβη, Φίλιπποι, Τραϊανόπολις. Ἐπαρχία Κριμάντης ὑφ' ἡγεμόνα, πόλεις ἕξ. Ἀδριανόπολις, Αγχιάλος, Δεβελτός, Πλατινόπολις, Τζαϊδος. Ἐπαρχία Θράκης, ὑπὸ κωνσταντινῶν πόλεις ἑκ. Κλίμα, Μεσικόν, καὶ Ἀκοντισμα, Φιλιπποπόλις, Βερόνη, νῆσος Θάσος. νῆσος Σαμοθράκη. Ἐπαρχία Μυσίας, ὑφ' ἡγεμόνα πόλεις ἰδ'. Τόμις, Διονυσόπολις, Ἀκραι, Καλλάτις, Ἴσρη, Ζέλπα, Τρόπιμος, Ἀξιόπολις, Καπιδάβα,

A Confiliarijs reguntur quatuordecim vrbes, Eudoxia, Heraclia, Arcadiopolis, Bisye, Panion, Orni, Ganos, Callipolis, Merizus, Saltice, Sauada, Aphrodisia, Apros, Cœlia. Praefectura Rhodopes, sub eadem vrbes septem, Parthicopolis, Heraclia Strymni, Æmus, Maximianopolis, Serra, Philippippi, Traianopolis.

Praefectura Mimanti, sub duce, sex vrbes, Adrianopolis, Anchialus, Develtus, Plutinopolis, Tfoidus.

Praefectura Thraciæ, sub Consiliario, quinque vrbes, Clima, Mesticon, Acontisma. Philippopolis, Beroë. Insula Thafus: insula Samothrace.

Praefectura Mysiæ, sub duce, vrbes xv. Tomis, Dionysopolis, Acra, Callatis, Ister, Zelpa, Tropzus, Axiopolis, Capidaba,

ba, Carpus, Trofimis. No-
uiodunum, Ægiffus, Hal-
myris. Hucusque Thraciæ
Thema, & Hieroclis Co-
mes peregrinationis, & po-
stillà Macedonia Thema,
quod sub Illyrico, & lo-
corum situ, qui inde ob-
feruatur, collocatum est:
ficergo incipit.

SECUNDVM THEMA,
MACEDONIÆ.

MAcedonia regio no-
minata est à Mace-
done, Iouis filio ex Thyiâ
Deucalionis, vt ait vates
Hesiodus:

*Ille satù Saturnigena genuisse
Tonantis.*

*Natos, Magnetem atque Ma-
cedona fertur, equestri
Arte insignes, Pierias adæque
colentes.*

Alij à Macedone, Æoli
filio, (vt auctor est Hella-
nicus, Hierion lib. primo
eorum qui in Argo): & ex
Macedone Æoli filio, à
quo nunc Macedones vo-
cantur, foli cum Myfis
tunc habitantes. Quin-

Κάρπος, Τρώσις, Νοεϊό-
δουω, Αἴγιστος, Αλμυ-
ρίς. ἕως ἄδε τὸ τῆς Θράκης
θῆμα κτ' τὸν Ἱεροκλῆς Σιω-
ἐκδημον. καὶ κτ' ταῦτα τὸ τῆς
Μακεδονίας θῆμα, ὃ ἴστω τὸ
Ἰλλυρικόν, καὶ τὴν ἐκείσε το-
ποθεσίαν, τέτακται· ἀρχεταῖ
οὐ ἔτιως·

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΘΕΜΑ,
Μακεδονίας.

MΑκεδονία ἡ χώρα ὀνο-
μάθη δὸτὸ Μακεδό-
ν, ἔτι Διὸς ἔτι Θῆος τὸ Δου-
καλίων, ὡς φησὶν Ἡσίο-
δος ὁ ποιητής.

Ἡ δ' ὑποκουσαμένη Διὶ γέ-
νατο περπικεραιῶ
Τιε δύο, Μάγνητα, Μακε-
δόνα δ' ἵπποχαρμῶ,
Οἱ περὶ Πιερίῶν, ἔτι Ὀλυμ-
πον, δώματ' ἕναιον.

Ἄλλοι δ' ὀτὸτὸ Μακεδόν, ἔτι
Αἰόλος, ὡς Ἑλλῶνικος, * Ἱερίων
πρώτη τ' ἐν Ἄργῃ. ἔτι * Μα-
κεδόνος Αἰόλος, ἔτι πηνυῶ Μα-
κεδόνες καλοῦνται. μόνοι
μὲν Μυσιῶν τότε εἰσθῶντες·

Ἄργε-

Ἄργετα ἔτι καὶ Μακεδονίας
μοῖρα Μάκετα, ὡς Μαρσύας
ἐν πρώτῳ Μακεδονικῶν.
καὶ τὴν Ἡρίσσαν δὲ Μακε-
παν λέγουσιν, δὸτὸ ἔτι Μα-
κεδόν. Ἄλλὰ καὶ τὴν ὀ-
λίαν Μακεδονίαν Μακετίαν
οἶδεν ὀνομαζομένην κλεί-
διμ ἐν πρώτοις Ἀττιδῶν.
καὶ ἔτι ἐξωκίθησαν ἴστω τὸν
Αἰγαλὸν ἀνω τῆς καλα-
μένης Μακετίας. Οἱ δὲ τῆς
Μακεδονίας βασιλεύσαν-
τες δοπορόντες ἑαυτῶν Ἡρα-
κλέους ὀνομάζουσιν· Ἡρα-
κλέους ἐκείνης ἔτι Βεφάγος,
καὶ Λεοντοφόνος τυγχάνον-
τ, ἔτι τὴν εἰκόνα καὶ τὸ
μέγεθος περὶ ὄλον αὐτῶ τὸν
Χαερκίηρι ἐν τῷ Ἰπποδρό-
μῳ ὃ χαλκῶδες ἀνδρῶδες ἀ-
πεμάξατο ὡς τῷ Ἀλκυωνίης
καὶ Ἀμφικτύων υἱός, ὡς
Ἑλλῶνες ψευδολογοῦσι τοῖς
γοάμμασι· διὸ καὶ ἀντὶ ταῖ-
νίας, καὶ σέμματ, καὶ
πορφύρεος βασιλικῆς τῷ δερ-
ματι τῆς κεφαλῆς ἔτι λείον-
τ ἑαυτῶν τιμηοῦσι. καὶ

etiam Macedonia portio
Maceta dicitur, vt scribit
Marlyas in primo de rebus
Macedonum: quin Eri-
stiam quoque appellant Ma-
cetam à Macedone. Ve-
rùm totam quoque Ma-
cedoniam nominare Ma-
cetiam nouit Clidemus
in primis Atticæ com-
mentatijs. Et emigrarunt
trans Aegialum supra Ma-
cetiam nuncupatam. Qui
verò Macedonia Reges
extiterunt, nepotes Hercu-
lis se vocarunt: Hercu-
lis inquam illius, qui à vo-
racitate Buphagus, &
Leonicida, dictus est; cu-
ius imaginem, & omnem
characterem, in Circo æ-
nea statua expressit. hic
Alcmenæ & Amphitryo-
nis filius fuit, vt Græci fa-
bulosis literis consigna-
runt: idèdque pro redimi-
culo, & coronâ, & pur-
purâ regiâ, Leonini capitis
exuuiio se redimunt: at-
que hoc gestamen coro-
nam, & ornatum, esse
censent; eoque magis,
quàm pretiosis lapillis, &

vaio-

vnionib. se decorari putant. ac testis huius rei fide dignus est nummus Alexandri Macedonis, eiusmodi figurâ insignitus: si quidem regnum Macedonum florere, ac vigere, cœpit à tertio Herculis filio, qui Caranus vocabatur. Auctum verò, propagatumque, à Philippo, patre Alexandri: Denique magnitudinem, ac splendorem, admirabilem assecutum est, atque extremas terrarum oras attigit, sub ipso Alexandro, eiusque successoribus; ac tandem decidit, ac delijt, sub Perseo, Philippi filio, qui regiam quoque dignitatem amisit: Etenim captus est ipse cum coniuge, & liberis, ab Emilio Proconsule, & Imperatore exercitus Romani, à quo victus fuerat, & mox Romam in vinculis adductus, & vna cum eo omnia regni Macedonum insignitia. Ita vt à regno statu ad præfecturæ formam Macedonia mu-

τέμματα τῆτο καὶ κόσμον ἠγάθηται, καὶ ὑπερ πάντε λιθην. Ἐ μάρτυς ἀξίόπιστος αὐτὸ τὸ νόμισμα ἔ Μακεδόνι Ἐ Αλεξάνδρου, τοιαύτη εἰκόνη καλλωπιζομένη. εἰ * ἐκρωτή ἢ ἢ βασιλεία τῶν Μακεδόνων ἀξέαρδύη ἀπὸ ἔ τρίτου ἰσοῦ Ηρακλέους Καρανοῦ περσογορδομοδύς αὐξηθῆσαι ἢ ἀπὸ φιλίππου ἔ πατρὸς Αλεξάνδρου. μεγαλιωθεῖσαι δὲ καὶ ὑπερφυῆς ἠερομένη, καὶ τῶν ἀκρων τῆ γῆς αὐτῆ ἰππυαύσαι ἐπ' αὐτῆ Αλεξάνδρου, ἔ τ αὐτῶ ἀλαδέχων κατελήξαται ἢ εἰς Περσέα τὸν φιλίππου, ὡσε ἔ αὐτὸ ἀπβαλεῖν τῆς βασιλείας ἀξίωμα. αἰχμάλωτοι ἄρ αὐτὸς ὁ Περσεύς μετ' ἠγωνικῶς, καὶ τέκνων, ἢ τῆ θείας ὑπὸ Αἰμιλίῳ ἀνθυπαίτῃ, καὶ στρατηγῶ τῶν Ρωμαίων, εἰς τὴν Ρώμην ἀπήχθη δέσμιος, καὶ πάντα τὰ τῆς βασιλείας τῶν Μακεδόνων ἰππίσημα, ὡσε ἀπὸ βασιλείας εἰς ἐπαρχίαν τὸ γῆμα μετ' ἀβαλεῖν, καὶ νῦν εἰς θεμάτι

θεμάτι Ἐ πάξιν, καὶ στρατηγῶν, αὐτὸ κατελήξαται. Ἐπαρχία Μακεδονίας ὑπὸ κενσιλιάρειον πόλεις λα. Θεσσαλονίκη, Πέλλα. Εὐρωπῶ, Δίῶ, Βεργόια, Εὐρδαῖοι, Εδεσσα. Κέλλη, Αλμοπία, Ηρακλεία Λάκκῃ. Αντανία, Γεμινδῶ, Νικεδῆς, Διόκουρῶ, Ηδομένη, Βεργυλῶ, Πρίβανα, Μαργονεία, Αμφίπολις, Νεάπολις, Απολλωνία, Τόπιρῶ, τονιῦ Ράσιον. Νικόπολις, Ιθάπολις, Ακανθῶ, Κεραϊόπυργῶ, Βέρπη, Ἄραλλῶ, Διοκλητιανούπολις, Σεβαστόπολις. Ἐπαρχία Μακεδονίας, ὑφ' ἠγεμόνα πόλεις ἢ. Στόλοι, Αργῶ, Εὐστραιον, Πελαγονία, Βάργαλα, Κελαινιδιον, Ἀρμονία, Ζάπαρα. Ἐπαρχία Θεσσαλίας, ὑπὸ τὸν αὐτὸν πόλεις ἢ. Λαρίσσα, Δημητριάς, Θῆβαι, Ἐχιναιός, Λάμια, Τρίκη, Γόμφοι, Ἀπάτη, Μητρώπολις. αἰ

tata fuerit; ac nunc in Thematis, & Prouinciæ, ordinem redacta.

Præfectura Macedonia sub Consiliario vrbes xxxi continet, quæ sunt, Thessalonice, Pelle, Europus, Dius, Berrœa, Eordei, Edeffa, Celle, Almopia, Heraclia Lacci, Antania, Gemindus, Nicedes, Dioburus, Hedomene, Bragylus, Pribana, Maronea, Amphipolis, Neapolis, Apollonia, Topirus, Rhusium postea dicta, Nicopolis, Ithapolis, Acanthus, Ceræopurgus, Berpe, Aralus, Diocletianopolis, Sebastopolis.

Præfectura Macedonia, sub duce, vrbes octo: Stoli, Argos, Eustræum, Pelagonia, Bargala, Celanidium, Harmonia, Zapara.

Præfectura Thessaliæ, sub eodem duce, vrbes sexdecim, Larissa, Demetrius, Thebe, Echinæus, Lamia, Trice, Gomphi, Apate, Metropolis, quæ nunc

nunc dicuntur Nouæ Πατρᾶ, Cæsaréa, Pharsalus, Burthaminus, Saltus, Ioannubius. insula Sciathus: insula Scepila: insula Peperetus. Hucusque Macedonia Thema porrigitur.

TERTIVM THEMA, STRYMONIS.

THEMA Strymonis, Macedonia coniunctum est, & nullibi eius mentio fit nomine Thematis, sed in Claustrum montis ordinem reputatum est. & Scythæ ipsum loco Macedonum depascuntur, postquam Iustinianus, Rhinotmetus à tuncis naribus dictus, eorum sedes in montibus Strymonis, & pontibus sublicijs, seu traicetu claustrorum, collocavit.

QUARTVM THEMA, THESSALONICE.

Thessalonice, quæ hoc tempore in Thematis ordine existit, & ipsa

νῦν λεγόμενα Νέα πάτρα, Καισαρεία, Φάρσαλος, Βερ-θαρμίνος, Σάλτος, Ιωαν-νὺς βίος, νῆσος Σκίαθος, νῆσος Σκεπίλα, νῆσος Πεπέρετος. ἕως ἄδε τὸ θέμα Μακεδονίας.

ΤΡΙΤΟΝ ΘΕΜΑ, ΣΤΡΥΜΟΝΟΣ.

ΤΟ δὲ θέμα ἔστι Στρυμόνος τῆ Μακεδονία συντάκται, καὶ ἑδαμοῦ τέτρα λόγος ἐστὶ περὶ θέματος, ἀλλ' εἰς κλειστέρας τῆς λελόγισται, καὶ Σκύθαι αὐτὸ ἀντὶ Μακεδόνων Διγενέμονται, Ιστινιανὸς ἔρινοτήτης ἐν τοῖς ὄρεσι τῆ Στρυμόνος, καὶ τῆς Διθεάθρης τῶν κλειστέων, τέτρας ἐγκατακίσανται.

ΤΕΤΑΡΤΟΝ ΘΕΜΑ, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ.

ΤΟ δὲ νῦν εἰς θέματος τῆς ἑρηματίζον Θεσσαλονίκη, καὶ αὐτὸ Μακεδονίας

δονίας μέροσ τυχάνει. καὶ ἵνα μὴ λέγωσιν ἔξωθεν, ἑπιλαϊδὲς, ἔπιπέτρα μάρτυρας πείραματος, ἀξιοχρεῶς μάρτυρος ὁ ἄγιος ἔστι Χριστὸς Ἀπόστολος, Παύλος, Μακεδονίαν ταύτην ἀποκαλῶν, γραφὴ δὲ ἔστω. * Παρόντος ἡμῶν Ἀρχιερέως Μακεδόνος Θεσσαλονικίας. ἡ γὰρ Θεσσαλονίκη μητρόπολις ἐστὶ τῆ Μακεδονίας. ἀλλὰ καὶ Ἱεροκλῆς ὁ γραμματικὸς ἐν τῇ Μακεδονικῆς αὐτὴ τέθηκε πόλεσιν. ἔχει δὲ τὸ ὄνομασίαν ἐπὶ τῆ αὐτῆς αἰτίας. Φίλιππος ὁ Ἀμύντος Θεσσαλὸς ἐκαὶ νικητής, τῆς θυγατρὸς, καὶ τῆ πόλεως, ὁμωνύμως τὸ ὄνομα ἔθετο.

ΠΕΜΠΤΟΝ ΘΕΜΑ, τῆ Εὐρώπης, Ελλάς.

Ελλάς ἡ χώρα ἐκλήθη ἀπὸ Ἑλλῆνος ἔστι Δουκαλίωνος, ὃς δυναστεύσας τῆς Φθιώτιδος ἐστὶ ὑπηρέτης ἐαυτῷ ἡγεμονίας ἀντὶ Γεαικῶν Ἑλλῆνας ἐκάλεσε. καὶ τότε πρώτων Ἑλλάς ἀνομάσθη. ἐν τῷ δὲ τέτρῳ παλαιὸν ὄνομα

Macedonia pars est. & ut non externos, & antiquos, huiusce rei testes proferam; locuples testis est sanctus Dei Apostolus, qui Macedonia hanc appellat, dum ita scribit; Perseuerante nobiscum Aristarcho Macedone Thessalonicensi. etenim Thessalonice Metropolis est Macedonia. Quinetiam Hierocles Grammaticus inter Macedoniae vrbes eam collocavit. appellationem autem ab eiusmodi causa obtinet. Philippus, Amyntæ filius, ibi victoriam reportata, filiae, & ciuitati, idem nomen impofuit.

QUINTVM THEMA, EVROPE, HELLAS.

Hellas, Græciæ regio, dicta fuit ab Helleno, Deucalionis filio; qui cum dominatus esset Phthiotidi, subditos sibi incolas pro Græcis Hellenas nuncupavit, ac tunc primum Hellas nominata fuit. hoc verò nomen

G haud

haud antiquum fuit gentis, sed Graecanicae vocis proprietates; ut Alexander Historicus ait, se comperit habuisse, Helladis vocem recentiore esse. quin etiam opinor vniuersam regionem id nominis non obtinere. neque verò Poëta Hellenum meminit, cum Argiuos ipsos appellat: verum Thesfalos solos & Helladem vocat urbem quae Achilli parebat, ut Alexander Polyhistor scribit. Nusquam vniuersos Graecos Hellenas indigetavit, neque alios, praeter eos, qui cum Achille ex Phthiotide Ilium nauigant. Ceterum Thema Hellads vrbes continet LXXIX, quarum prima est, Scarpchia: secunda, Eleusin: tertia, Dauium; quarta, Chyrona; quinta, Naupactum; VI, Delphi: VII, Amphissa, & ceterae, his adnumera etiam insulam Eubœam, quam nonnulli Chalin, vel Chalcida, nominant. haec porro secum

ἔθνεσ, ἀλλὰ Φωνῆς τῆς Ἑλληνικῆς ἰδιώματα, ὡς ὁ συγγραφεὺς Ἀλέξανδρος Φησί, πρὸς τὴν ὀνομασίαν νεωτερικῶς εἰδώς. δοκεῖ δέ μοι εἶδὲ τὸ ὄνομα τῆς τοῦ σύμπαντος πῶς ἔχεν ἢ χάραξ. εἰδὲ ὁ ποιητὴς ἐμνήσθη Ἑλλήνων, Ἀργείους αὐτῶν Δασκαλῶν, ἀλλὰ Θεσσαλῶν μόνον Δασκαλῶν, ἢ Ἑλλάδα πρὸς τὴν ἵστον Ἀχιλλεὺς πόλιν, ὡς Ἀλέξανδρος Φησιν ὁ Πολυΐτωρ. εἰδαμοὶ αὐτῶν σύμπαντες ὀνομάσεν Ἑλλείους, εἰδὲ ἄλλους ἢ αὐτῶν μὲν Ἀχιλλεὺς ἐκ τῆς Φθιώτιδος ὡς πρὸς τὴν Ἰλιον ἐκστρώσαντας. ἔχει δὲ τὸ θέμα τῆς Ἑλλάδος πόλεις ὅθι. πρώτῃ μὲν Σκάρφίαν, β'. Ἐλευσῖνα. γ'. Δαύλιον. δ'. Χαιρωνεῖαν. ε'. Ναύπακτον, ς'. Δελφείας. ζ'. Ἀμφισσαν, καὶ τὰς λοιπὰς, σικυωνίαν μὲν δὲ πρῶτης, καὶ νῆσον τὴν Εὐβοίαν, ἣν Ἰνέας Κάλιν ἢ Χαλκίδα ὀνομάζουσι. ἔχει δὲ μεθ' ἑαυτῆς, καὶ τὰς καλιμύρας νήσους Κυκλάδας, καὶ νῆσον τὴν Αἴγιαν.

Αἴγιαν, κάπαντα δὲ καὶ μέγα Θερμοπυλῶν. ἐν ᾧ τὸ πρὸς Λεωνίδης ἐπέειπεν ὁ Λακεδαιμόνιος μὲν τριακσίων στρατιωτῶν ἀντίστη Ἰέρξη τῶ τῶν Περσῶν βασιλεῖ. καὶ τοῦτο μὲν ἢ Ἑλλάς τῆ τὴν Ἱεροκλέα.

E K T O N Θ Ε Μ Α,
Πελοπόννησος.

SEXTVM THEMA,
PELOPONESVS.

Κορινθος, ἢ ποτὲ Εφύρα, μητροπολις πάσης Ἑλλάδος, καὶ αὐτῆς Πελοποννήσου, τριτέση Ἀχαιῆς. οἱ γὰρ Ῥωμαῖοι αὐτῶν τὸν Πελοπόννησον αἰσχυῶντας, Ἀχαιῆς ὀνομάζουσι. ἐστὶ δὲ πάσι ἢ νῆσος ἵστον ἐν τριτηγῶ πελαγίονη, πόλεις ἔχουσα μί. ἐξ ἧν εἰσὶν Ἰπίσημοι, Κόρινθος μητροπολις, Σικυὼν, Ἄργος, Λακεδαιμόνιος τῆς Λακωνικῆς, ἢ πρὸς Σπάρτην ἐτέρα μητροπολις αἰ λεγομένη Πάτρας. ἢ δὲ Πελοπόννησος τρεῖς ἔχει ἐπανυμίας, ὡς ὁ Νικόλαος ὁ

habet etiam insulas, Cyclades dictas; & Aeginam insulam, atque inferiora, vsque ad Thermopylas: vbi Leonides ille Lacedaemonius cum trecentis militibus obstitit Xerxi Persarum regi. Atque haec sunt, quae continentur in Hellade, iuxta Hieroclem.

Corinthus, olim Ephyra vocata, metropolis est Graeciae totius, atque ipsius Peloponnesi, hoc est Achaiae. Nam Romani Peloponnesi incolae Achaos nominant. est autem vniuersa insula sub vno Praetore constituta, & vrbes XL. continet, ex quibus insignes, Corinthus metropolis, Sicyon, Argus, Lacedaemonia Laconicae, quae antea Sparta vocabatur. Alia metropolis, Patrae nuncupata. Peloponnesus autem tres appellationes

obtinet, vt Nicolaus Damascenus scribit in iv. histor. Itaque maximè inter illius temporis principes Pelopidæ pollebant; ac Peloponellus ipfos spectabat, & ab ipsis pendebat, noménque suum retinebat; cum tribus iam antea nominibus appellata fuisset. etenim sub Apio, filio Phoronei, vocabatur Apia. Sub Pelasgo indigenâ, Pelasgia. Sub Argo verò, etiam Argos cognominata est. Denique sub Pelope, qui Ocnomaum vicerat, Peloponellus proprium hoc nomen vendicauit. Est autem Cheronellus platani folio figurâ assimilis; atque ei certè Dionysius Peloponellum comparat, hoc versu;

*Assimilis platani frondi, cui
cuspis acuta est.*

Circa hæc ipsa loca septem sunt Insulæ, quæ Peloponellæ nuncupantur. Ac sic quidem Peloponellus antea regio gubernabatur imperio ab Heraclidarum genere, donec

Δαμασκηνὸς γράφει ἐν πε-
πέρτῃ ἰστορίᾳ. μέγιστον οὐδ' ἔ-
τὸτε ἴσχυον οἱ Πελοπίδαί· καὶ
ἢ Πελοπόννησος εἰς αὐτῶν ἀ-
φώρεα, καὶ αὐτὸ τοῦτομα
ἔχουσι ἀπ' ἐκείνων, τρεῖς
ἤδη πλεονέκτερον ἀλλὰ ἕσαστε τὰς
ἐπωνυμίας. Ἰπὶ μὲν γὰρ Α-
πίης, ἔ' Φορωνέως, ἐκαλεῖτο
Ἀπία. Ἰπὶ ἢ Πελάσγου ἔ' αὐ-
τόχθονος, Πελασγία. Ἰπὶ δὲ
Ἀργεῶς, καὶ αὐτῇ ὁμωνύμως ἐκα-
λεῖτο Ἀργος. Ἰπὶ ἢ Πέλοπος,
ἔ' τὸν Οἰνόμαον νικῆσαντι, ἢ
Πελοπόννησος ἔχουσε τὸ κύ-
ριον ὄνομα. ἐστὶ ἢ Χερρόνησος
ἀμπέλης φύλλῳ τῷ ἁγίῳ
παρεμφορῆς. Διονύσιος δὲ
πλατάνης φύλλῳ ἀπὸ μὲν
λέγων ἔ' τως,

*Εἰδομένη πλατάνοιο μυσ-
ρίζοντι πετῆλω.*

περὶ δὲ τὸν τόπον αὐτὸν εἰσὶ
νήσοι ζ'. Πελοποννήσοι λεγόμε-
ναι. καὶ ἔ' τως μὲν ἢ Πε-
λοπόννησος. ἐβασίλευετο πε-
περὶν ἢ Πελοπόννησος ἐν ἔ'
τῶν Ἡρακλειδῶν γένους μέ-
γιστος ἂν Φίλιππος ὁ Μα-
κεδῶν

κεδῶν τῶν ἐκείνου. δι-
νεχθέντων γὰρ τ' Ἀθηναίων
πρὸς αὐτὸν Λακεδαιμονίους
περὶ πρωτείων, ἀφ' ἑσπερ ὑπ'
ἀμφοτέρων ὁ Πέρος ἠτήθη.
Ξέρξης ἐκείνους ὁ περὶ ἑσπερ
περὶ μὲν ὑπὸ Λακεδαιμο-
νίων, ὅτε Μαρδόνιος ἐκείνους
συνὸν παντὶ τῷ λαῷ ἐπεπύ-
κει. νηήτη ἢ σάλῳ ὑπὸ Ἀθη-
ναίων, ὅτε Θεμιστοκλῆς ἐναυ-
ερχεῖτο ἔ' σὺν Μάχῃ οὐδ'
ἐκροτήθη πρὸς ἀμφοτέρων
περὶ πρωτείων, καὶ διεκρά-
τησεν ἐπ' ἀμφοτέροις ὁ πλε-
μῖος ἐτη κζ'. καθὼς Θεκυ-
δίδης ὁ περὶ ἑσπερ γρά-
φει. ὑπὸ ἀλλήλων οὐδ' ἀνα-
φθαρέντων, ἔ' τῆς νεολαίας
δοσολυμδύνης, εἰσῆλθε Φίλιπ-
πος, ὁ ἔ' Ἀλεξάνδρου πατὴρ,
καὶ ἀμφοτέρους αὐτῶν ἔδρα-
λώσαστο, ὥστε ῥηθῆναι ἐπ'
αὐτῶν τρεῖς τὸ λόγιον,

*Ἐν δὲ διχοστασίῃ καὶ ὁ πάγ-
κακὸς ἔλλαχε ἡμῶν·
ὑσπερον δὲ πάλιν, τῶν Μακε-
δόνων ὑπὸ Ρώμῶν ἠτήθη-
θέντων, πᾶσι ἢ Ἑλλάδι τε καὶ*

Philippus Macedo eos de-
uicit. At enim cum Athe-
nienfes aduersus Lacedæ-
monios de principatu
contendissent, ex quo ab
vtrisque Persa victus est,
Xerxes ille famolissimus
pedestri prælio à Lacedæ-
monijs superatus est; &
Mardonius cum vniuersis
copijs concidit: nauali ve-
iò expeditione ab Athe-
nienfibus cladem acce-
perunt, cum cum Themis-
tocles classi præfuit. pug-
na itaque inter vtrofque
commiffa est de prero-
gatiuâ, ac bellum vtrin-
que per xxv i. annos in-
ualuit, vt celeberrimus
Thucydides scriptum re-
liquit. Ergo profligatos à
se inuicem, & iuuentute
prostratâ, inuasit Philip-
pus, Alexandri pater, &
vtrorfque seruituti addi-
xit: vt hic oracularis ver-
sus de ipso prolatus fue-
rit,

*Præficietur Dux dissidii de-
terrimumis oris.*

Postea autem, vice ver-
sâ Macedonibus à Ro-
manis

manis superatis, omnis Graecia, & Peloponnesus, Romanorum sagena iugum subierunt, ut Graeci ferui pro liberis euaserint. Porro depopulata ac vastata regio, & barbara effecta est, quando pestilens morbus in omnem terrarum orbem grassatus est, quo tempore Constantinus Copronymus fœdè cognominatus, Romanorum imperij sceptrum rexerat. adeo, ut quempiam, è Peloponneso oriundum, de nobilitate sua, ne dicam ignobilitate, gloriantem, Euphemius, illustris ille Grammaticus, cauillatus falsè fuerit hoc trito, & peruiagato, senario,

Nicetas facies est, ut uernosus senex.

Hic autem fuit Nicetas, qui filiam suam Sophiam collocauit matrimonio cum Christophoro, filio Romani, pulchri ac probi Imp.

ὁ Πελοπόννησος ὑπὸ τῶν Ρωμαίων συγκλίω ἐχρέτο, ὡσεὶ δὲλοις αὐτ' ἐλδοθέρων ἠμέδαμ· ἐὰν λαβώη δὲ πᾶσι ἡ χῶρος, ἔζεγονε Βάρβαροι, ὅτι ὁ λοιμικός θάνατος πᾶσιν ἐβόσκετο τ' οἰκισμένω· ὀπλῖκα Κωνσταντῖν, ὁ τῆς κρησίας ἐπώνυμος, ἔσκηπτε τῆς τῶν Ρωμαίων διείπεν ζεχλῆς. ὡσεὶ ἰνὰ τῶν ἐκ Πελοποννήσου μέγα Φρονεῖντε ἵππῃ τῇ αὐτῆ ἀγρία, ἵνα μὴ λέγω δυσχρέια, Εὐφῆμιον, ἐκείνον τὸν πελοπόννησον γραμματικόν, ἄποσκῶψαι εἰς αὐτὸν τρεπὶ τὸ θρυλλέμενον ἱερμείον,

*Γαρρασδοφίδης ὄφεις ἐσθλα-
ῶ μὲν.*

ἠὲ δὲ οὐτὸ Νικήτας, ὁ κηδόσας ἵππῃ θυγατρὶ Σοφίᾳ Χριστοφόρον τὸν υἱὸν τῆς καλῆς Γάμανος ἔαζε τοῦ βασιλέως.

ΕΒΔΟ-

ΕΒΔΟΜΟΝ ΘΕΜΑ,
Κεφαλλῶνια.

Η Δὲ Κεφαλλῶνια συμπεριέληπται τῇ Πελοποννήσῳ· εἰδὲ ποτε γὰρ εἰς πύξιν ἐξημαίπειε θέματ, εἰδὲ ἄνομασός τις ἐκ ταύτης ἐχρέτο, εἰ μὴ ὁ παρ' Ομηροῦ πολυθρύλλητος Οδυσσεύς. ὁμοίως ἔνεσος ἡ Ζάκυνθος, ἡτε Λευκάς, καὶ ἡ Ἰθάκη, ἡ Ἔοδος ἑως πατρῆς, καὶ ἄλλα ἰνὰ νησίδια, ἔαυτῇ Κέρκυρα, ἡ τῶν Φαιάκων πόλις, τὸ Ἔλκινόε βασιλείον, ὄντερ Ομηρος ἐκθάζει ὑπὲρ πέντας ὄντ' ὅτε ἰνῶν ἀνδρῶν βασιλεύοντες, καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῆτων.

ΟΓΔΟΟΝ ΘΕΜΑ,
Νικόπολις.

Ε Παρχία τῆς παλαιᾶς Ἠπείρου τ' Φωκικῆς, ὑφ' ἡγεμόνα, πόλις δώδεκα. Νικόπολις μητρόπολις· ἐκλήθη δὲ

SEPTIMVM THEMA,
CERHALLENIA.

Cephallenia Peloponneso comprehensa est. numquam enim ad ferriem Thematis deuenerat, neque celebris quicquam ex eâ oriundus erat, nisi clarissimus apud Homerum Vlysses: ac pariter etiam Zacynthus insula, & Leucas, & Ithaca, Vlyssis patria, & alia quaedam insulae, atque ipsa Corcyra, Phaeacum ciuitas, Alcinoi Regia: quem quidem Homerus diuinis laudibus in caelum extollit supra cunctos principes, qui tunc in paucos dominabantur. atque haec de his ha-

OCTAVVM THEMA,
NICOPOLIS.

Praefectura antiqua Epiri Phoenensis, sub duce, vrbes duodecim, Nicopolis est metropolis. vocata autem est metropolis

G 4

ob

ob eiusmodi causam: Cæsar ille Augustus, & famiâ super æthera notus, bellum gessit aduersus Cleopatram Ægyptiam, & Antonium eius virum, qui prius Cæsaris affinis ob sororem fuerat. Ceterum à Romanorum dominatu desciiuit, ob amorem Cleopatræ, & vniuersam Ægyptiorum terram sibi subegit: Itaque nauali pralio, cum nauibus mille ducentis, cum Cæsare in acie congressus est, in ipso promontorio, quod Actium nuncupatur: & cum Cæsare Antonium vicisset, & Cleopatram, urbem condidit, quam Nicopolin nominauit, quod eo loci superatus esset Antonius. Iam verò à dicto promontorio Actio etiam vocari Indictiones instituit. sic enim Hesychius Illustris scribit. *Indictio, hoc est, Inactio, victoris scilicet circa Actium. Idcirco cerè incipit Indictio à primâ, & desinit in decimâ quintâ; & retro conuenit:*

Νικόπολις δὲ αἰτίαν ποιεῖται· Καίσαρ ἐκείνος ὁ σεβαστὸς ἔπειθ' ἄνωμος Ἀύγουστον πόλεμον ἔρχετο· Κλεοπάτρας τὴν Αἰγυπτίας, καὶ Ἀντωνίου τὴν πρώτης ἀνδρός· ὅς τιν' ὑπερῶν ἐπ' ἀδελφῆν τὴν Καίσαρ ἰσομετρὸς ἀπέστη τὴν Ῥωμαίων δεξιῆς δι' ἔρωτα τὴν Κλεοπάτρας αὐτῆς, καὶ τὴν Αἰγυπτίων γῆς πείσας ἐκράτησεν. ναυτικῶν οὐκ ὄλωσεν ἡ ναυσι, χιλίας καὶ διακοσίας σιωέβαλον μὲν Καίσαρ ἐν πολέμῳ, ἐν αὐτῇ τῷ ἀκρωτηρίῳ τῷ καλεσμένῳ Ἀκτίῳ. Ἐνισήσας ὁ Καίσαρ τὸν Ἀντωνίον καὶ τὴν Κλεοπάτραν, ἔκτισε πόλιν, καλέσας αὐτὴν Νικόπολιν, διὰ τὸ ἐκεῖσε ἠτῆθ' ἑλθεῖν τὸν Ἀντωνίον. διὰ τὴν ἀκρωτηρίαν τὴν καλεσμένην Ἀκτίαν, ἔτι καλεσμένης Ἰνδικτιῶνας ἐκάλεισεν. ἔτω γὰρ γράφει Ἡσύχιος ὁ Ἰλλύριος. Ἰνδικτίων ἔστιν ἑστὶν Ἰνακτίων, ἢ περὶ τὸ Ἄκρον ἢ νίκην· διὰ τὸ ἀρχεταίμῳ Ἰνδικτίων διὰ πρώτης, καὶ κατὰ τὴν μέτραν ἰε'. Ἐπάλιν ἔτι

ὑπερέφει, καὶ ἀρχεταίμῳ διὰ πρώτης, διὰ τὸ τὸν Ἀντωνίον σιωάρχοντα ἡγεῖσθαι Ἀύγουστον τῷ Καίσαρι μέχρι τῆς ἰε'. χρόνου. μὲν δὲ ταῦτα μόνον ἐκράτησεν Ἀύγουστον. μητρόπολις δὲ τῆς ἡμέρας πόλις Δωδώνη, ἐφ' ἧς ἡ δρὸς ἢ φθρογρομένη τὰ τῶν δαιμόνων μυστήρια, ὅσον μνημονεύει καὶ ὁ θεολόγος Γρηγόριος, λέγων οὕτως.

Ἡ * Δωδωναίαις δρὸς λεηρήματα,

Ἡ Κασταλίας μαντικώτων πόμα.

ἐκεῖσε γὰρ λέγεται ἡ πηγὴ Κασταλίας ὄνομα ἔχουσα, διὰ τὸ νύμφης ἱνὸς ἔτω καλουμένης, καὶ ποταμοῦ, ὃν Ὅμηρος Ἀχελῶν ὀνομάζει, ἔτι τὸ ὕδωρ ὑπερβαίνει γλυκύτητά πάντα τὰ τῶν ποταμῶν νέμεται. καὶ ταῦτα μὲν περὶ Νικόπολεως.

atque incipit à primâ. quia Antonius collega fuerat Augusti Cæsaris vsque ad decimum quintum annum, postea verò solus imperauit Augustus.

Porro Thematis huius metropolis vrbs Dodone, in qua quercus est, quæ dæmonum arcana, & oracula, edebat; cuius rei meminit etiam Gregorius Theologus, cum ita loquitur:

Aut Roboris Dodonæi aniles fabule,

Aut Castalia diuina valde pocula.

Nam eo loci fons erat, Castaliae nomen obtinens, à Nymphâ quâdam, sic nuncupatâ; & à fluuio, quem Homerum Acheloum nominat, cuius aqua dulcedine omnes fluminum liquores superat. atque hæc quidem de Nicopoli.

NONVM THEMA, ENNATON ΘΕΜΑ,
DYRRACHIVM.

DYrrachium, olim Epidamnus, sub Consiliario, vrbes nouem. Scampa, Apollonia, Bullis, Amantia, Pulcheriopolis, Aulon, Lestron, Scepton, Alenidus metropolis.

Præfectura Daciae mediterraneæ, sub Consiliario vrbes, quinque, Pantalia, Germanus, Næfus, patria magni Constantini, Nemeſiana.

Præfectura * antiqua, sub Consiliario, vrbes quinque.

Præfectura Dardaniae, sub Duce, vrbes tres.

Præfectura Pannoniae, sub eodem, vrbes duae. Atque ita se habent præfecturae nouae Epiri, seu Continentis, hoc est Dyrrachij, quod oppidum olim Epidamnus dicebatur: de cuius nominis ratione aliquid memorandum est. Dyrrachium ciuitas Græcanica, & Epi-

ΔΥρράχιον, ἢ ποτε Ἐπίδαμνος. Ἰσθμὸς κρησίου, πόλις θ'. Σκάμπα, Απολλωνία, Βουλῆς, Αμαντία. Πουλχερόπολις, Αὔλων, Λήτρων, Σκεπῶν, Αλλυδιόμητροπολις. Ἐπαρχία Δακίας μεσσηνίας, Ἰσθμὸς κρησίου πόλις πέντε, Παυγαλία, Γερμανός, Ναισός, ἢ πατρὶς Ἐμεγάλου Κωνσταντίνου, Νεμεσιάνου. Ἐπαρχία τῆς παλαιᾶς Ἰσθμὸς κρησίου πόλις ἓ. Ἐπαρχία Δαρδανίας, ὑφ' ἡγεμόνα, πόλις γ'. Ἐπαρχία Πανονίας, Ἰσθμὸς τὸν αὐτὸν, πόλις ε'. καὶ ὧδε καὶ ἐπαρχίας τῆς νέας Ἠπειροῦ, τὰς ἔστι Ἐδυρράχιας, Ἐπέλας καλουμένου Ἐπίδαμνος. ῥητέον δὲ περὶ τῆς ὀνομασίας αὐτῆς, πῶς καλεῖται τὸ Δυρράχιον. Δυρράχιον πόλις Ἑλλενική, καὶ Ἐπίδαμνος κληθεῖσαι Ἰσθμὸς Ἐπίδαμνος

Ἐπίδαμνος ἔξ ἀρχαίης ἡρώος, τὰς θυράτηρ Μελισσα, ἣς ἡρώσθι Ποσειδῶν ὁ Δυρράχιο. * ὑφ' οἷς ἐστὶ τόπος ἐν Ἐπίδαμνῳ Μελισσῶνι, ἐν τῷ Ποσειδῶν αὐτῇ συνῆλθε. καὶ δὲ τὸ Ριζονικὸν Διοσὸς ἐστὶ πόλις, καὶ Ἀκρόλις, καὶ Ἐπίδαμνος, Κερκυραίων κλισμα, ἢ νῦν Δυρράχιον ὀμωνύμως τῇ Χερρόνησῳ λεγομένη, ἐφ' ἣς ἰδρυται, ὡς φίλων γράφει. Δέξιππος ἐν Χερρόνικῳ δεκάτω Μακεδονικῷ πόλιν αὐτῷ καλεῖ, γράφων ἕτως: καὶ Μακεδόνων Ἐπίδαμνον, ἐσῦστερον Δυρράχιον μετονομαθεῖσσαν, πόλιν τῆς Μακεδονίας μεγάλῃ καὶ ὀδοῦ μοναχοῦ, καὶ ἀκρόπολιν αἰρουσιν. Ἐὼς ὧστε ὁ μερισμὸς τῆς βασιλείας ἐγένετο ἔκρωπυτῶ βασιλείας τὸ Βυζάντιον. καὶ δὲ ἀντίπερα, ἀπὸ Ἰόνιο κόλπῳ, τῷ βασιλεύοντι τῆς Ρώμης ἱσθμῶ. οὕτω γὰρ ἐμέρισεν ὁ μέγας

damnus appellata, ab Epidamno heroë prisco: huic erat filia, Melissa nomine: cuius amore correptus fuerat Neptunus Dyrrachius*. locus est Epidamni Meliffonius, ubi Neptunus cum eâ rem habuit. Post Rizonicum Liffus est ciuitas, & Acroliffus, & Epidamnus, à Corcyrae condita, quæ nunc Dyrrachium, communi cum Cherroneso nomine, appellatur: in quâ structa est, vt scribit Philo. Dexippus in X. Cherronico urbem ipsam Macedonicam vocat, dum ita scribit; Et Macedones Epidamnium, quæ postea Dyrrachium nominata est. & Macedonia magna ac beata ciuitas erat, capiunt.

Hucusque imperij diuisio facta est, vt illa essent imperatoris, qui Byzantiū tenet: quæ verò vltèrius sunt, & Ionico sinu continentur, imperatori Romæ obtemperabant. Sic enim magnus Imp. Constantinus partitus est impe-

imperium tribus suis liberis Constantino, Constantio, & Constanti: ac primo quidem, superiora Galliarum loca, & quae trans Alpes sunt, usque ad occidentum Oceanum, atque urbem Cantabrim; Constanti vero, minimo natu, Romam, & inferiorem Galliam, atque insulam Sardiniam, ipsamque Siciliam, & Africam ulteriorem, Carthaginem, & Afrorum Metropolin, usque ad Cyrenem: Constantio denique, quae ultra Dyrachium, atque Illyricum, Helladem, & insulas ultiores, & quae Cyclades ac Sporades nuncupantur, usque ad Hellepontum, ac partem Asiam dictam, vtramque Syriam, ac Palaestinam, itemque Ciliciam, ipsamque Aegyptum. Nam Libya Romano Imperatori subdita fuit, atque antiqua certè, & prima, Romani Imperij diuisio eiusmodi fuit. Ceterum Dalmatia Italiae regio est,

βασιλεύς Κωνσταντῖνος τοῖς τρεσὶν υἱέσιν αὐτῆς, Κωνσταντῖνῳ, Ἐ Κωνσταντῖνῳ, καὶ Κωνσταντῖνῳ· τῷ μὲν πρώτῳ ἡ Ἰταλία, καὶ τὰ ἐπὶ τὴν ἄνω Γαλλίαν, καὶ τὰ ἐπὶ τὴν Ἀλπεῶν ἕως Ἐσπερίης Ὠκεανοῦ, καὶ ἐς αὐτῶν πόλιν τὴν Κάνταβριν· τῷ δὲ Κωνσταντῖνῳ τῷ ὑστάτῳ ἡ τῶν Ρώμης, Ἐ τῆς κάτω Γαλλίας· τῶν τε νῆσον Σαρδῶν, καὶ αὐτῶν Σικελίαν, καὶ τῶν ἀπὸ τῆς Λιβύης, Καρχηδόνα τε, καὶ τῶν Ἀφρων μητροπόλιν, καὶ ἕως Κυρήνης αὐτῆς· τῷ δὲ Κωνσταντῖνῳ, Ἐ τὸ δὲ Δυρράχιον, Ἐ αὐτὸ τὸ Ἰλλυρικόν, τὴν Ἑλλάδα τε, Ἐ τὰς ἐπέκεινα νήσους, τὰς τε Κυκλάδας, καὶ τὰς καλεσθῆναι Σπυραδάς καὶ ἕως Ἑλλησπόντου, τῶν τε καλεσθῆναι μικρὰν Ἀσίαν, ἀμφοτέρως τε καὶ Συρίας καὶ Παλαιστίνην, Ἐ τὴν Κιλικίαν, καὶ αὐτὴν Αἴγυπτον· ἡ γὰρ Λιβύη, τῷ δὲ Ρώμης ὑπέκειτο βασιλεύοντι· καὶ ἕτως μὲν ὁ παλαιός τε καὶ ὁ πρῶτος μερισμός τῆς βασιλείας Ρωμαίων· ἡ δὲ Δαλματία τὴν Ἰταλίαν ἐστὶ χώρη·

χώρη· ἐξ ἧς ἔπερ ἐβλάστησεν ὁ πάντων ἀνθρώπων ἀνοσιώτατος, καὶ ἀσεβέστατος βασιλεύς Διοκλητιανός, δὸς ἴνους χώρας καλεσθῆναι Σαλωνίαν, ἐν ᾗ ἐστὶν ὕδωρ πότιμον καὶ γλυκύτατον ὑπὲρ πάντα τὰ ὕδατα, ὡς φασὶν οἱ γασσάρηροι.

Δ Ε Κ Α Τ Ο Ν Θ Ε Μ Α,
Σικελία.

Νηός ἐστι μέγιστη καὶ ὀπίσθη Φανερῶν ἡ Σικελία. ὅσα δὲ τὸ πρότερον ὑπὸ τῷ δαχλῶν ἔβασίλευε Κωνσταντινουπόλεως, ὅτε ἡ Ρώμη ἐβασίλευε· νῦν δὲ ἐγένετο ἡ κομνοτομία αὐτῆ· διὰ τὸ τῶν Ρώμης ἀποθῆναι τὸ βασιλεῖον κράτος, καὶ ἰδιοκρασίαν ἔχειν, καὶ δεσποζῆσθαι κυρίως τῷ δὲ Ἰνῶ καὶ κληρὸν Πάπα· κρατεῖται δὲ νῦν ὑπὸ τῶν δαχλῶν Κωνσταντινουπόλεως, διὰ τὸ τὴν ἀνοσιώτατον Κωνσταντῖνον πόλεως θαλασσοκράτην μέγιστην

ex qua ortum habuit omnium, qui vnquam fuerunt, hominum profligatissimus, maximèque impius, Imp. Diocletianus, ab agro & vico oriundus, cui nomen erat Salonæ: vnde manat vnda ad potum suavissima supra omnes aquas, vt asserunt, qui gustarunt.

DECIMUM THEMA,
SICILIA.

Sicilia insula maxima & celeberrima est. hæc vtiq; non fuit antea sub imperio Regis Constantinopolitani, quando Roma regio parebat imperio: nunc autem hæc in nouatio facta est, quia Roma regium deposuit principatum, & propriam administrationem ac iurisdictionem obtinuit, eiq; proprie dominatur quidam suo tempore Papa. nunc itaq; sub ditio- ne est Constantinopolis, quia Constantinopolita- nus Imp. maris princeps est

est vsque ad Herculis columnas, & nostri totius mediterranei. Porro fama est, dictam esse Siciliam ab eiusmodi historia; quemadmodum Stephanus Grammaticus scribit. Sicilia insula Sicania prius nominabatur, deinde Sicilia appellata est, ut Hellenicus ait, lib. II. de victimis Iunonis. Eodem tempore etiam Ausones ab Iapygiis ex Italia detrusi sunt, quibus preerat Sicelus: & traiechā insulā, Sicaniā dictā, circa Aetnam sedes stabilientes, & ipsi, & rex eorum Sicelus, habitant, ibi regno constituto: atque inde profectus Sicelus totam sibi mox subegit insulam Sicaniā, quae tum ab hoc Sicelo victore Sicilia vocata est: quippe cum in ipsā regnum inuenit. Haec verò Menippus hic verbis narrat: Profecti in Siciliam cum ingenti exercitu ex Italia, Siculis praelio superatis, ad meridionales, & occidentales, regionis partes eos delegarunt; & ut pro Sicaniā Sicilia insula

τῶν Ηρακλέους στήλων· καὶ πείσης ἕμοδ' τῆς ὄδοις Ἰαλίωσις. ἔαχε δὲ τὴν ἰστροίαν & καλεῖσθαι Σικελία, διὰ ἰστροίαν τοιαύτης, καθὼς ὁ γεωγραφικὸς Στέφανος γράφει· Σικελία ἡ νῆσος Σικανία πρότερον ὀνομαζέσθαι. εἶτα Σικελία ἐκλήθη, ὡς Φησὶν Ἑλλανικὸς, ἱερείων τῆς Ἡρας β. ἐν δὲ τῷ αὐτῷ χρόνῳ, ἔ' Αὔσονες ἰστροίαν Ἰαπύγων ἐξ Ἰταλίας ἀνέστησαν, ὧν ἦρχε Σικελός· καὶ ἀφ' αὐτῶν εἰς τὴν νῆσον τὴν τε Σικανίαν καλοῦμενοι, ἔκταν αὐτοῖ τε καὶ ὀβασίλευς αὐτῷ Σικελός, βασιλείην ἐγκαταστήσαντες, ἔ' ἐν τῷ ὀρμώμενος ὁ Σικελός ἔπος, πείσης ἤδη τῆς νήσου τότε ταύτης Σικελίας καλεσμένης διὰ Σικελὸς τῆς ἔ' ὅς ἔ' ἐν αὐτῇ ἔβασίλευσε. καὶ Μενίπῳ δὲ παῦτα φησὶν· ἐλθόντες εἰς Σικελίαν στρατὸς πολὺς ἐξ Ἰταλίας, τῶν τε Σικανῶν κρατῶν σὺν μάχῃ, ἀπέστειλαν εἰς τὴν μεσημβρινὰ καὶ τὰ ἑσπέρια μέρη

» μέρη αὐτῆς, καὶ ἀπὸ Σικανίας
» Σικελίαν τῆς νήσου ἐποίησαν κα-
» λεῖσθαι· καὶ τὰ κράτιστα τῆς γῆς
» ὤκησαν ἔχοντες· μεγίστη δὲ αὐτῆς
» μαρτυρεῖται τῶν ἐπιπέδων, καθὼς
» φησὶν Ἀλέξιος ὁ κωμικός.
» τῶν ἐπιπέδων νήσων, αἳ δέδοχεν
» ἡ φύσις
» ὀνητῆς μεγίστης, Σικελία
» μόνη, ὡς λόγος,
» ἐστὶ μεράλη, καὶ δωτέρα,
» Σαρδά· τρίτη
» Κίρον· πέμπτη δὲ, ἡ Διὸς
» Κρήτη τετάρτη.
» Εὐβοία πέμπτη σήνοφύης.
» ἕκτη Κύπρος.
» Δέσπος ἢ τῶν ἐβδόμην
» λαχούσ' ἔχει.
» τῶν δὲ νησιωτῶν οἱ μόνον ἰστροί-
» κωνεῖς πάλαι Λίγυες ἐξ Ἰταλίας,
» Σικελοὶ λέγονται. οἱ δὲ ἐπιπέ-
» λουδες, Ἑλληνες εἰσὶ Σικελῶν,
» ὡς Ἰταλιῶν· ἔχει δὲ πόλιν ὀπι-
» στήμης τὴν τε Συρακούσων, ἔ'
» τὸ καλεσμένον Ταυρομένιον·
» καὶ αὐτὴν τὴν Ἀκράγαντα,
» ἔ' τὰς λοιπὰς πόλεις τὰς μόνον,
» ἡρηματωμένας, τὰς δὲ κρα-
» τιστάς τῶν Σαρα-

vocaretur effecerunt: & potissimam, uberrimamque, soli regionem habitantes incoluerunt. Maxima porro insula est septem esse probatur etiam Alexij Comici testimonio, cuius hi sunt versus.

Ex insulis septem, indicavit quas parens
Natura terrigenis, Sicilia est maxima,
Vt fama fert: secunda Sardo: tertia
Cyrnus: Iouis quae Creta nutritrix quarta stat.
Euboea quinta angusta: sexta Cyprus est:
At Lesbos ordinem est adepta septimum.

Porro ex Insularibus indigenae quondam Ligures ex Italia, Siculi dicuntur: aduena autem Graeci sunt Siceliotae, ut Italio-tae. Ceterum insignes vrbes habet Syracusae, & Tauromenium dictum, ipsamque Agrigentum, & ceteras ciuitates, partim defolatas, partim a Sarracenis occupatas. Syracusae

cusas certè sub Basilio Imperatore percelebri ceperunt Saraceni; Tauro-
menium verò sub Leone imp. optimo. Quotquot igitur capta sunt oppida, hæc ab impijs Saracenis detinentur. Sola verò trans mare Calabria à Christianis tenetur, in quâ etiam Rhegium est, & oppidulum sanctæ Cypriacæ, & sanctæ Seuerinæ, & Croto, & alia quædam oppida, quibus Prætor Calabriae dominatur. Sunt autem sub Sicilia, & eius duce, vides viginti duæ. Antiquitus autem hæc insula dominatu tyrannico regebatur, ne dicam regio, ab Hierone, & Dionysio, tyranno: Romani verò eam ceperunt cum magnâ classe, quando Marcellus ille exercitui imperabat, & nauarchus classis Romanæ constitutus erat: tum cum Archimedes Geometra, Syraculis manens, noctu expugnata vire, à milite quodam interfectus est;

κλυῶν. τὴν μὲν οὖν Συρακουσῶν ὑπὸ βασιλεῖς ἔειδον, ὅτι βασιλείας παρέλαθον οἱ Σαρακηνῶν. τὸ δὲ Ταυρομένιον, ὅτι Λέοντος ἔειδον, ὅτι βασιλείας. ὅσα τίνων κατελείφθησαν κείρα, ὡς δὲ τῶν ἀφ᾽ αὐτῶν Σαρακηνῶν κρατύνται. μόνη δὲ ἀντιπέραν ἡ Καλαβρία κρατεῖται ὑπὸ τῶν Χριστιανῶν. ἐν ἧ δὲ τὸ Ρήγιον ἐστὶ, καὶ τὸ πολισμαῖλιον τῆς ἀγίας Κυριακῆς, τῆς ἀγίας Σοφίας, καὶ ὁ Κρότων, καὶ ἄλλα ἑνὸς περὶ ὁ στρατηγὸς Καλαβρίας κυριεύει. εἰσὶ δὲ αἱ ὑπὸ Σικελίαν, καὶ τῆς ταύτης στρατηγὸν, πόλεις κείρα. τὸ δὲ Δερχαῖον, αὐτὴ ἡ νῆσος ἐτυραννεῖτο, ἵνα μὴ λέγω ἐβασίλευετο, ὑπὸ τε Ἰέρωνος, καὶ Διονυσίου ἔειδον, ὅτι παρέλαθον ἡ αὐτῶν οἱ Ρωμαῖοι μὲν ἑσὺλας μεγάλας. ὅτε Μάρκελλος ἐκεῖνος ἐστρατήγη, καὶ ναύαρχος τῶν Ρωμαίων ἐστρατῆς ἐνεδείκνυτο, ὅτε καὶ Ἀρχιμήδης ὁ γεωμέτρης ἐν αὐτῆς ταῖς Συρακούσας ὡν νυκτὸς αἰδέσθη τῆς

τῆς πόλεως ὑπὸ στρατιώτῃ τινὸς ἀνῆρέθῃ, ὃν ὁ Μάρκελλος ἐκείνος ποσ᾽ ἔτον ἐθρήνησεν, ὡς μηδένα κρηπετὸν ἀπολεῖσθαι τῆς ἐκείνης ταφῆς. καὶ ταῦτα μὲν περὶ Σικελίας.

quem Marcellus usque adeo luxit, ut nullus abfuerit planctus ab eius sepulturâ. Atque hæc quidem de Sicilia.

VNDECIMVM THE-
MA, LONGOBARDIAE.

ENΔΕΚΑΤΟΝ ΘΕΜΑ
Λογγοβαρδίας.

Ἡ δὲ Λογγοβαρδία διασημασίᾳ ὀνόμασι κέκληται. ὡς δὲ καὶ Ἰσὶ Λογγοβαρδία, τῆς ἐστὶ πολυγύφια. ὡς δὲ Ἰσὶ Λαροβαρδία, ὡς πολυγύφια. ἡ δὲ γῆ, λευκατοῦσιν, ἢ τε Βοθρενοτός, καὶ Νεάπολις ἡ μητροπόλις, καὶ τὸ Ουεσάβιον ἄρος, καὶ ὁ ἐν αὐτῷ Πυρχάνος, ἑλλήνων εἰσὶν ἀποικίαι. καὶ ὅτι τῶν ἡμερῶν Ἰστρινιανῶν, μάλλον δὲ Ζήνωνος, παρέλαθον οἱ Γότθοι, τὴν τε Νεάπολιν, καὶ τὴν Λοιπάς ὡς ἀρκημίας πόλεις. ὡν ἦρχε Βετελίνος, ὁ τῶν Φράγγων στρατηγός, ὃν κατεπόλεμησεν ὁ Νάρσης ὡς δὲ τὸν ποταμὸν Κασυδίνον, καὶ τελείως ἠφάνισε, καθὼς τὸ ἐπίγραμμα λέγει.

Longobardia duobus nominibus est appellata: siquidem a nonnullis Longibarbia, a promissa barbâ incolarum, dicta est: a quibusdam Lagobardia, seu Lombardia, terra verò, quam incolunt, est Bothrenotus, & Neapolis metropolis, & Vesuvius * mons, & qui in ipso est, Pyrchanus, Græcorum sunt colonie. Justiniani, seu potius Zenonis, temporibus Gotthi ceperunt & Neapolim, & reliquas vrbes adiacentes. His imperabat Butelinus, Francorum dux, quem Narfes debellavit prope flumen Casudinum, & internecione deleuit, ut Epigramma narrat.

Ἡ

Πλενα

*Plena cadaveribus fluvij pra-
elara fluentia
Ecce Casudini Tusca acies
recipit :*

*Namque infelici pugna pro-
strata iacebant,
Quotquot parebant agmi-
na Bstelino.*

*Na felix flumen, quod praesert
signa trophaei,
Dum rubet horrendum
sanguine Barbarico.*

Igitur Franci subditi sunt tunc temporis; etiam Longobardis admixti: & exinde ad hodiernum usque diem Longobardia vocata in ordinem Thematiss Pronunciæ ve existit. Sub Imperio autem Michaëlis, filij Theophili, classis ab Africâ ascendit, triginta sex * nauigiortū, quæ Soldanum, & Samanum, & Calphum, duces habebant. hi subegerunt sibi vrbes Dalmatiæ, & Butoban, & Rosan, & inferiora Decatera. venerunt etiam ad eorum metropolim, quæ Ragusium dicebatur: eamque satis longo tempore ob-

ῥεῖθρα Κασσίδης ποταμοῦ
βεβαρημένα νεκροῖς
Δέξατο Τυρσηνὶς αἰχλή *
* * *

Ὅπποσι δειλαίῳ πείθετο
Βεπλίῳ.

Ὀλβιον ἦ * πόδε ρεῖμα, καὶ
ἔασεταί ἀντὶ τροπῆς.

Αἵματι βαρβαρικῷ δῆλον
ἔρδ' ἰσχυρόν.

Ἰσπετάγησαν οὐδ' οἱ φερόντες
τῷ τότε χρόνῳ, ἔχοντες καὶ
Λαογαρδίας συμμίξεις· καὶ
ἔκπτε μέχρη τ' σήμερον χρη-
ματίζει εἰς τάξιν θεματῶν ἢ
καλαμίνη Λογγιβαρδία. ὅτι
δὲ τ' βασιλείας Μιχαήλ ἔ-
χουσ' Θεοφίλῃ ἀνήλθε δ' ἀπὸ
Αφρικῆς σὺλ' 35. κομ-
παρίων, ἔχων κεφαλῶν, τὸν
τε Σολδανόν, καὶ τὸν Σάμαν,
ἔ τὸν Καλφῆς. καὶ ἐχμερώ-
σαντο Διὰ Φόρους πλείους τῆς
Δαλματίας· καὶ τῶν τε Βε-
ποβαν, καὶ τῶν Ρῶσαν, καὶ τὰ
κάτω Δεκάτερα. ἤλθον δὲ καὶ
πρὸς τ' τῶν μητροπόλιν, ἢ
Ραγῆσιον * λέγε', καὶ ταύτῃ
ὅτι χρόνον ἐπολιόρκησαν ἰσχυρόν.
οἱ δὲ

οἱ δ' ἔκαστρα ραγῆσι, ἀπέσθη-
λαν πρὸς τ' βασιλεία, ἔξαι-
τέμντοι Διὰ σόλῃ βοήθειαν·
τῶν δ' εἰς τῆτο δ' ἀποσελέντων
ἀνελθόντων, ὄρον ὑπὸ θεοῦ
τ' ἀυτοκρατορικῶν δ' ἐχλῶ
Βασίλῃον, τὸν αἰοίδιμον βασι-
λέα, ἠδὲ λαβόντα, ὅς ἔ τὰ τῆς
αὐτ' πρὸσεσίας ἔ δειήσεως ἐ-
πικύρας, καὶ σόλον ἰσχυρόν,
καὶ δραστήριον ἄρχοντα, πρὸς
τῶν τῶν βοήθειαν ὄντος
ἔξαιπέσθη. τῆτο δὲ ἀπὸ ἀυ-
τομόλου μαθόντες οἱ Αφροί,
καὶ πρὸ τῶν πολιορκίαν ἀ-
πρακτῆσαντες, μάλλον δὲ
πρήξαντες τῶν ἔ βασιλι-
κῶν σόλου κατ' αὐτῶν πα-
ρουσίαν, ἀνεπέσαν ἐν
Λογγιβαρδία, καὶ πολιορ-
κῆσαντες τὸ κάστρον Βάρης,
ᾤκησαν ἐν αὐτῷ, ὡς ἔλα-
λαβόντες πάντας τὰ κά-
στρα, καὶ τῶν πᾶσαν Λογ-
μιβαρδία, καὶ τὰ λοιπὰ
κάστρα Καλαβρίας μέχρη
Ρώμης· ὡς εἶναι πάντες τὰ
ὑπὸ αὐτῶν πορθηθέντα κάστρα
97. Βασίλειος οὐδ', ὁ αἰοίδιμος

federunt. Castellis vero Ragusij oppidani ad Imperatorem Legatos miserunt, qui auxiliarem classem exposcerent: cum Legati ad Regiam venissent, inuenerunt Basilium percelebrem imp. Dei numine iam imperatoris dignitate ornatum, qui cum eorum legationis ac supplicationis capita audisset, & classem idoneam, & ductorem strenuum, ad suppetias ipsis ferendas extemplo misit. hoc cum per transfugam rescivissent Afri, & nihil in obsidione promouerent; immo etiam regiarum classis aduersus se impetum exhorrescerent, traiecerunt in Longobardium; ubi castro Baris obfesso immorati sunt omnibus castellis expugnatis, cum vniuersâ Longobardiâ, ac reliquis Calabriae oppidis Romam usque: vt omnium castrorum ab iis expugnatorum numerus esset centum quadraginta. Basilii igitur augustus

Imp. imperatoris Majestate à Deo acceptâ, vt paulo ante dictum est, simulatque id rescit, exercitum præmisit equitum, & naves centum. Scripsit etiam ad Lodoicum, regem Franciæ, & Papam Romæ, vt exercitui auxiliares manus præberent. hi Imperatoriæ legationi fauientes, & ambo iuncti, exercitui equestri & naturali ab Imperatore misso, Saracenos Afros debellarunt, & castrum Baris expugnarunt, captiuum etiam Ameran Soldanum tenuerunt, quem cum Ludouicus Rex Franciæ accepisset, cum Saracenis ad suos redijt; Imperator vero totam Longobardiam subditam habuit; vt etiam nunc Imp. Rom. ci dominatur.

Βασιλεύς, τὴν ἀντοκρατορικῶς δέχων τὸν θεὸν ἐξ ἐπιφάνειας, κατὰ περιήρησιν, καὶ πάντων ἀναμαθῶν, προσηψίλει μὲν στρατὸν καθάλαρα κων, ἔπειτα ῥ'. ἔγραψε δὲ πρὸς Λοδῆχον τὸ ῥῆγμα Φραγγίας, ἔπειτα τὸν Πάπα Ῥώμης, ἔπειτα συνεπαμυνῶν τῶ ἑαυτῶν στρατῶ. οἱ ἢ ὑπέειξαντες τῇ βασιλικῇ ἐπιφάνειᾳ, ἔπειτα ἀμφοτέροι ἐναθέντες τῶ θεῷ ἔπειτα βασιλέως ἀποκαλέντι στρατῶ, καθάλαρα κων ἔπειτα πλοῖμα, καὶ ἐπιπέμψαν ὅσων ἀπὸ Αφρικῆς Σαρακηνῶν, ἔπειτα ῥῆσιν τὸ κάστρον Βάρης δέσμιοι λαβόντες καὶ τὸν Αμηναν Σολδανόν, ὃν καὶ ἀναλαβομένου μὲν τῶν Σαρακηνῶν Λοδῆχος, ὁ ῥῆξ Φραγγίας, οἰκάδε ἀπήει. ὁ δὲ βασιλεύς κατέχευε τὸ πᾶσαν Λογγιβαρδίαν καθάως καὶ σημερινὸν τὸν ῥῆγμα τῶ Ῥωμῶν βασιλέων δεσπότης).

ΔΩΔΕ

ΔΩΔΕΚΑΤΟΝ ΘΕΜΑ, DVODECIMVM THEMATA, CHERSONIS.

Ἡ δὲ Χερσῶν τὸ παλαιὸν ὄνομα θεματός· ἔδ' ἐν μητροπόλεως χηματι· ἀλλ' οἱ τὸ Βόσπορον κρατούντες, ἐκράτην ἔπειτα Χερσῶν ἀντὶς, καὶ τῶν λοιπῶν κλιμάτων. ὡς καὶ βασιλεύειν τὸς ἐν τῷ Βοσπόρῳ κατικῆν (ἄς λέγει) *, ἐκτὸς ἢ ἡ ἱστορία ἔτιως. Βόσπορος πόλις Πόντου καὶ τὸ Κιμμερίον κόλπον, ἔπειτα πρῶτος ὀμιάνυμος, ἀπὸ Ἰῆς τὸ Ἰνάχης καλέμενον, καθάως Αἰσχύλος ἐν τῷ Προμηθεῖ * δεσπότη γράφει.

Ἐστὶ ἢ θνητῶν εἰσαεὶ λόγος μερῶν
τῆς σῆς πορείας. Βόσπορος
δ' ἐπ' ὀνόματι
Κελήσε).

Στραβὼν ἢ ἐν δεκάτῳ τῷ γεωγραφικῶν ἔπειτα γράφει· τοῖς ἢ ἔπειτα Βοσπόρον διωάστεις ἐπιχθοῖ Βοσποριανοὶ πάντες καλέων. καὶ ἐστὶ τὸ μὲν Εὐρωπαϊκῶν μητροπόλις τὸ Πανικιάπομον.

Cherson antiquitus nomen Thematis haud vsurpauit, neque in metropolis formâ extitit; sed, qui Bosporum occupabant, etiam Chersonem ipsam regebant, & reliquorum climatum oras, adeo vt Bospori incolæ regnare dicerentur. Sic autem historia se habet. Bosporus, Ponticiuitas, iuxta Cimmericum sinum, & traiectus cognominis, ab Ione Inachi filiâ nominantur, velut Aeschylus in Prometheus scribit,

Mortalibus dein sempiterna
fama erit
Traiectiois, Bosporusque
inde audies,

Strabo autem in x. Geographiæ hæc scribit: Bospori proceribus subditi omnes Bosporitæ nuncupantur, Atque Europæorum quidem metropolis est, Panticæum; Asianorum vero, Phanagoria.

H 3 gortium

gorium. Testificatur etiam Phlegon in Olympiade xv. Bosporum sub dominatu fuisse Cotys Bosporitani regis, cui Cæsar iussit diadema gestare, & vibes eius ditioni subegit, in quibus connumerat hanc etiam Chersonem. Duo porro sunt etiam loci Bospori appellati; vnus Cimmerius dictus, iuxta Chersonem: in quo etiam Regia Bosporianorum fuit: alter Byzantij, vt Fauorinus notat. *Byzantinorum portus, Bosporus dicitur.* Testatur id etiam Epigramma columnæ, quæ est ex aduerso terræ Chrysopolis; in quâ marmorea iuuenca erecta est, quæ sic loquens inducitur:

*Inachis non sum signum bonis, haudque vocatur
A me aduersum illud Bosporium pelagus.
Ino etenim prius ira granis Iunonis ad altam
Vsq̄ue Paphum egit: ego
portus sum Cecropis.*

τῶν ἢ Ἀσιανῶν τὸ Φαναγόριον. μαρτυρεῖ ἢ Ἐὐφλέγων ἐν Ὀλυμπιάδι πενηκῆδεκάτη, ὅτι ἑβασιλῆες τὸ Βόσπορος Κότυι τῷ Βοσποριανῷ βασιλεῖ, ὃς ἢ Διόδημα ἐκέλευσε φορεῖν ὁ Καῖσαρ, καὶ τὰς πόλεις αὐτὰ καθυπέπεξεν, ἐν αἷσι σωμαρθμῆι καὶ αὐτῷ Χερσῶνα. δύο ἢ εἰς τόποι Βόσποροι καλεῖσθαι· εἰς μὲν, ὃ Κιμμέριος, πλησίον Χερσῶνος, ἐν ᾧ ἔστι βασιλεῖον τῶν Βοσποριανῶν ἢ ἑπερος ἢ ἐν Βυζαντίῳ· καὶ τὰ Φαεθωρῆνος γράφει· Βυζαντίων λιμὴν Βόσπορος καλεῖται. μαρτυρεῖ δὲ ἔτι τὸ Ἰππύγραμμα ἔκ τῶν κίονος ἢ ἀντιπέραν τῆς Χρυσόπολεως, ἐν ᾧ μαρμαρένη δάμαλις ἴδρυται, Φάσκων ἔταως·

*Ἰναχίης βοός σὸν εἰμὶ τύπος,
ἔδ' ἀπ' ἐμοῖο
Κέκλη' ἀντωπὸν Βοσπόρον πέλαγος·
Κεῖνεν γὰρ τὸ πάροιθε Βαρύς χόλος ἢ λασειν Ἡρῆς
Ἐς Πάφον· ἀδὲ ἐγὼ Κεκροπίς εἰμὶ νέκυς·*

Εὐνέτις

Εὐνέτις ἢ ἢ Χάρητος. ἔπλουν ἢ ὅτ' ἔπλε ἐκεῖνος·
Τῆ δὲ Φιλιππείων ἀντιπάλῳ σκαφέων·
Βασιδίων ἢ ἔγωγε καλέσμαι·
νῦν ἢ Χάρητος
Εὐνέτις, ἢ παίροις τέρπειμα
ἀμφοτέραις.

ὁ ἢ Χάρης ἐκεῖνος ἢ στρατηγὸς Ἀθηναίων. οἱ ἢ ἐγχώριοι Φωσφόριον αὐτὸ καλεῖσι περιγραμματαίζοντες, ὅθεν οἱ ἢ πύργια συγγεγραφοῦντες ἢ Βυζαντίς, ἀλλῶ ἢ Ἰππιθέασι μυθικῶν ἰσχυρίων· ὅτι Φιλίππος ἢ Μακεδόνος τὸ Βυζάντιον περιεπορεύθη, * *

*Vxor erámque Charetis, & is
secuit mare mecum,
Nempe Philippais nauibus
oppositus:
Vacca vocabar tunc: coniux
nunc grata Charetis,
Epiri gemini lator utroque
solo.*

Chares ille Dux fuit exercitus Atheniensium. Indigenæ Phosphorium vocant, ludentes in alliteratione. Vnde factum est vt, qui de institutis Byzantinis scripserunt, aliam adiunxerint fabulosam historiam: Philippo Macedone Byzantium obsidente, * *

Defunt quadam.

H 4

FED.

FED. MORELLI PROF. REG.

NOTÆ, variæ Lect. emendationes, & supplementa, in Constantini Porphyrogennetæ Commentarios de Thematibus ex MS. Cod. Reg.

HORVM Constantini VII. Imp. commentariorum priorē partē, de Thematē Occidentali, iam pridem editam fuisse monuimus: altera nunc prodit, de Thematē Orientali, ex Bibliothecā Christianis. Reg.

Ergo MS. Cod. Regij *εὐπνοῦς* & bonæ notæ, ope subfidioque vtrumq; commentarium emendare, restituere, & illustrare *καδδύαμιν* aggredimur. Prioris libri *ἑπιγραφή* in eo C. R. sic habet, *Φιλοπόνημα Κωνσταντίνου ὑπὸ βασιλείᾳ Λέοντος ἔσφ.* In præfatione non nihil etiam discriminis ab edit. Græca Fr. Rraphelengij animaduerti, itaque notauī, ex cod. C. R. quo vnico sum vīsus.

Περὶ τῶν θεμάτων τῶν ἀνηκόντων τῇ βασιλείᾳ Ρωμῶν, καὶ πόθεν ἔχον τὰς ὀνομασίας· καὶ ὅτι τὰ μὲν αὐτῶν, ἀρχαῖς ἐσι· τὰ δὲ, νέαν ἐκτίσαντο προσηγορίαν· καὶ ἐθλοεῖ, πρῶτον ἔκαλε μὲν θεμάτων ἀνατολικῶν μονόσωμδον.

In 1. Them. pag. 2. Scribe. *πολλάκις δὲ καὶ περὶ πόσιν.* pag. 3. lin. 1. leg. *ὡς ὁ σεβαστὸς Αυγ.* Pag. 4. l. 20. leg. *Ἐ τ' Εὐρ. τόπος. λ.*

Pag. 6. l. 26. post *πεντακοσιαρχίας* adde, καὶ *εκατονταρχίας, καὶ πεντηκονταρχίας.* quo centenarij & quinquagenarij præfectu-

præfecturæ corollario accurata v. c. Bon. Vulcanij versio cumulabitur.

Pag. 9. l. 22. *τυράννοις ὑπατοδρόμοι.* C. R. *ὑποπατοδρόμοι.* ὑπὸ ἧ τῷ τ. l. vlt. scr. *περίγειτες, ὡς ἐν τοῖς τῶν αἰγίων μαρτυροῖς Διερ.*

Pag. 10. l. 2. leg. *ἀλλά μὲν καὶ σκενιάρμοι.* atque ita scribendum *ὁσώχως* eruditus Vulcanius coniecerat,

Pag. 11. l. 21. scrib. *Ἡρακλείδης βασιλέως ὁ Ἰλλύσερος, ἐμνημόνευσεν τ.* Pag. 13. lin. 8. *ἡ Νεσομασίρεια καὶ Κολώνεια κ.*

l. 26. *κατὰ τε ἀνατολὰς κ.* P. 14. l. 26. *καὶ ἡδε μ.*

Pag. 15. l. 1. leg. *εἴτε ἄλλῃ τινὸς τ.* l. 13. *ἀλλὰ τὸ εἶναι αὐτὸ πλ. & mox. ἡ νῦν τῶν ἔ. & πρὶν ἢ τῶν Ρωμῶν αὐ. & ἡ τὸ ἄλλας τ.* deinde pag. 16. lin. 1. post *Ἀρχέλαο* ὁ κηδεσὴς, scribitur *ἡ τοῖ συμπένθηρο*, quod scholium olet. lin. 2. *μὲν δὲ τῶν τ.* & lin. 6. *τῶν τῶν ἐδασμολόγη τ.* l. 17. *Περεποδανδός.*

l. 22. *Περέδωρα.* l. 24. *τῆς δὲ τρίτης Κα.*

Pag. 18. lin. 11. *νυὶ δὲ ἐν τῷ τ.*

Pag. 19. l. 23. scrib. *ἔν βασιλείᾳ πρὸς τῷ τῆς πόλεως τείχεα καθ.* Pag. 20. lin. 8. scrib. *ἀπὸ πηγῆς πεποτισμένος. mox, αὐτῇ τὸ πολίχνιον.* l. 26. leg. *ὄλον δὲ τὸ τῶν Θ. θ. ἔ. γ. σωίσα* τῶνδε, Λ.

Pag. 21. l. 14. *εἴκοσι* adde καὶ *μία.* & ad finem cap. post *Λέβεδ* adscribe *εἰκοσὴ πεσῶτη, Φιλαδελφία.* hoc etiam oppido locupletanda est versio Latina. P. 22. l. 5. *τῇ τῶν Ἐκλιώνων φ.* l. 21. scrib. *καὶ τὰ μὲν κάτω καὶ ὡς φ. ἡ λαοσαν, α.*

Pag. 23. l. 2. *γ. Δαροτ. θλωῶν.* l. 5. *γ. Ρινδακῆ.* l. 6. *πρὸς*

πρὸς τὴν θάλα. I. 15. αὐτὰς ἔκοτυαίε. I. 18. πρῶτος εἰς τὸν
κῆρυμον εἰσενεγκάων.

Pag. 24. l. 21. τὸ κα. ὅτι οἶδ' ὅπως εἰπείν θ. I. penult. ἀλλ'
ἢ τ' τ' τ' τ' τ' τ' κρο. τωῦτ' ⊙, δο. P. 25. l. 3. τοῖς ἐθνεσι, μὲν ἔ
λαξ ε. I. 6. πτωγμένων.

Pag. 26. l. 6. Σαυγρόμος ἐν ᾧ ἐστιν ἡ ἀξ. p. 27. l. 6. Μα-
ρυανδευοί. scribe, vt apud Dionys. πείνηγ. versu 788.
Μαρυανδευοί. Καὶ Μαρυανδευῶν ἱερὸν πέδον. Eustath.
eo loci: οἱ Μαρυανδευοί, ὅπερ ἢ ἢ κ' τ' τ' Πόντον Ἡρακλεία.
vbi meminit paroemia, Μαρυανδευοὶ θρῆνητῆρ' ⊙. Adi
Strab. mox lin. 18. ἐστὶ ἢ ἢ ἀρ.

Pag. 28. l. 6. Περραμίδος ⊙ N. ὁ ἔζηπότ' ὕ. I. II. ἀν-
τὴν τὴν τ. p. 29. l. 4. γρ. καὶ πρᾶγία Διαβαλλόμενον.

lin. 9. leg. λέγων ε.

Pag. 31. l. 10. lacunulam explet Reg. C. Καλτὶς ἢ καλκ-
μύνη, ἢ ἢ Συμερίτης κ. p. 32. l. 10. πωτ' ε.

pag. 33. l. 14. à fine, γρ. πειθόητος δ' εὐχρηγός κ.

pag. 35. l. 4. leg. in C. R. Ἰπὶ τῶν γρόνων Λέοντ' ⊙ ἔ
αοιδίμου βασιλέως.

l. 7. ἢ καλκμύνη τ' ε. I. 12. Ἀρμόριος ὁ τ. I. 17. πρὸς τ'
μακάρ' ἢ τὴν ἢ ἀγιον μ. τ. C. R. Λέοντα τ' αοιδίμον βασι-
λέα, εἴτε ὡς πρὸς φύξ. εἴτε ὡ. p. 36. l. 7. πρῶτος εστ'. ἔ
αοιδίμ' βασιλέως ε. ἀ. τ. π. ἢ φαντάση κ. I. 19. καὶ κ' τ'
μικρ. mox lin. 21. καὶ πρὸς αἰώνων ε.

pag. 37. l. antepen. scribe. πηλίκος ἢ ε. p. 38. l. 8. post
hæc verba καὶ ἔτερα αποδοσειδῆ χίλια, adde ex M S. R.
duo millia ouium segregum καὶ ἔτερα ῥαντὰ τὸν αὐτὸν
ἀριθμὸν Διασώζονται καὶ ἔτερα πυρραὶς ἔχοντα τ' ὄψεις
χίλια. reduc etiam in ordinem totidem balantes quæ
deerra-

deerraucant à translatione Latin. ciner. col. Sparsi v. fur-
ni coloris totidem : alias item mille rutilis oculis pre-
ditas.

pag. 38. lin. 27. Ἰπὶ ἔ Λέοντ' ⊙ ἔ αοιδίμου βασι-
λέως δι. lin. vlt. μᾶλλον δ' ε ἔ σοφὸς βασιλέως τ. π. τ.
πρ. διδουθῶντ' ⊙.

pag. 39. l. 6. à fine. Πέρσιω δηγωνίσαι τ. π. p. 40. l. 24.
ἐν ἢ ἀσπίς, ἢ γρω τ. σκ. ἔ ἀγίε μ. ⊙. ε. τ. ν. α. ἀπηώρη).

pag. 41. l. 3. θάλασσα πρὸς ἀνατολῶν κειμ. κ. ἢ πρ. μ.
ὡς Ἰπὶ δυσμαίε. I. 10. τ' Ιοσ' ε. deinde τὰ Μύχασα ε. I. 16.
ταίφ' ⊙ ὁ πειθόητος ἰδ.

pag. 42. l. 25. Φασίλις ἢ πειθόητος p. 43. l. 4. τὸ Κα-
σσίλιον ὄρ' ⊙.

L. 10. post has voces μικρὸν πολισμάτιον adde flumi-
na duo ε. oppidum, quæ interciderat, καὶ ποταμὸν ὁμώ-
νυμον ἔχουσα. εἴτε Μέλας ὁ ψυχρὸς ποταμός. εἴτε τῆς
Συκεῆς πολισμάτιον. hos flumines cum vibe hic resti-
tuere in versione Lat. ne pigeat, hoc modo: Flumen eius-
dem nominis habens. postea. Melas gelidus fluminis : deinde Sy-
ces oppidulum. l. à fine 7. ἀπ' αὐτῆς τ' Μιλήτης.

pag. 45. lin. 15. à fine. scribe. πόλεις δέκα πέντε. ε. mox
in recensu urbium binæ sunt adiciendæ, hoc ordine,
Κέρμια, ἢ τὶ Λόκουσία, Κυθάρεια, Τάμασ' ⊙, Κ Ο Υ-
ΡΙΟΝ, Ν Ε Μ Ε Β Ο Σ τ' ε μ.

lin. vlt. πῆς βίβλου κ. pag. 46. lin. 6. ἢ τριαύτη βασι-
λέα ὕ. I. 9. Αλ. ἔ βασιλέως Μακεδόνων ε. ἢ γ. ἐκρε-
ταίτ. lin. 19. εἰς πόλεις ιε. lin. 25. ἐν αὐτῇ Διαπεράσις
ὁ Βεβαρ. lin. 28. πειθόητος ε αοιδίμ' ⊙ ἐν β. p. 47. l. 3.
Αλέξιον ε. ε. ε.

lin. 15.

lin.15. à fine. Δὲ ἀπὸ Ἀγκυρῆς κ. 1.6. ἐξ αὐτῆς ἐξ. ὅτε
Πυθ. ἑκείνος ὁ Σ. Pag. 48. lin. 15. τὴν Εφέσιον. 1.18. Σμύρ-
ναν τ. π. τὸ θέμα Πρ.

Pag. 49. l. 1. Ὁ μ. χολιογραφήσαιες. Pag. 50. l. 6. Ἐκα-
λαμῆος Περ. Αι. ἐστὶ καποικία.

l. 10. Ἐλεγ. Λέκλις κ. 1.17. ποροικείων τ. Pag. 51. l. 2.
Ἀμολαθησία κ. Ρωΐζα. 1. 9. ὁ. ε. ποροικεγεῖρον τ. lin. 13.
ποροικεαστόμυρον τ. 1.15. Ἐ Λέκλις κ. 1.23. κ. τῶν τῶ μὲν π.

IN CONSTANTINI VII. POR-
PHYROGEN. lib. II. de Thematib. Oc-
cidentis, h. e. Europæ, nunc primum
Græcè & Lat. editum, FED. MORELLI
NOTÆ.

THEMA s. legio Prouincialis: in Occidenti Europ.
ὅτι τ' δύσεως Ευρώπης κ. γ. Eustathius in Dio-
nyfij περιηγήσεως v. 170. Εἰ ἢ καὶ Ευρώπης ἐθέλεις
τύπον, ἔπι σε κἀσω. scribit scitu dignum esse, ὅτι Ευρώ-
πη μὲν πάντῃ τὰ κτ' δύσιν, δεξομυροῖς δὲ ἀπὸ Ἑλλησπόντου.
Europam vocari omnia ad occasum sita, ducto ab Hel-
lesponto principio. ceterum antiquos scriptores afferere,
ὅτι Ουεσπασιανὸς ἐχώρησε τὴν Θράκην ἀπὸ Ευρώπης.
Vespasianum Thraciam ab Europâ diremisse.

Βυζάντιον ἰδρυτὴν κ. τὸ τῶν Ρωμαίων βασιλείον. Con-
stantinopolis elogium à Synesio in extremis Philadel-
phis, nuper à nobis è Reg. Bibliotheca erutis, & vtraque
lingua editis, eiusmodi est, vt concinnius & elegantius
nihil dici queat. κατὰ πῆρ σώματ' ἑνὸς, ὅλης τῆς γῆς
δύπτερος

δύπτερος ὁ ὀφθαλμός, μάλλον ἢ καρδία καὶ ὀμφαλός· καὶ
ὅτι ἀν' εἶπι τις τῶν μερῶν τὸ καλεῖσθαι, σωωχὴ τ' δυοῖν
ἠπέριον. ὄρμ' τ' ἐν χρεῖα θαλάττης. ἀγορῆ τ' παλαίμας
κ. ποροικίμης· ἐγκαλλώπισμα ἐνεργὸν τ' Ρωμαίων ἡγε-
μονίας· ἔ' γὰρ ἀπέκτισε ὡσπερ τέλειμος ἐξω τ' πῶρος· ἔδ' ε
πῶροισι τῶν αὐτοκράτορας τὴν τῶν κενῶν ὀπτιμέ-
λειαν, εἰ πρὸς αὐτὴν ἀρχολήσεν· ἀλλὰ πάντα χόσεν ἐστ' ε
ἐφ' ἅπαντα ὀρμωμῶσις ἀναγκαστὴ ἀγαγωγή· μέσσα πει-
σα τ' ὅλης δεχῆς· τῶ δ' ἐξω τ' χρεῖας σκοποῦντι, πᾶρεστιν
ἔχειν ἐν ὀφθαλμοῖς πανήγυριν χαλεπῶν· κερσὸν ἀφροδίτης
πέπλον ἐκ γῆς κ. θαλάττης ἐξυφασμῶν· πανδαυσίαν ἐρ-
τῆς· ἐργαστήριον εὐφροσύνης· περιεῖον εὐδαιμονίας.
hoc est, Vrbs hæc, est vt vnus corporis, totius terra, alter oculus,
vel cor potius, & vmbilicus, & quicquid dixerit quis in artubus
precipuum. Duarum continentium commissura: Maris vniuersi
portus: nauigabilis & peruij commercium: ornamentum peruti-
le Imperij Rom. Neque enim procul est remota extra meatum, vt
delubrum: nec imperatores abducit à communium cura, si vrbi
vacent: sed vnde quaque & quasuis ad res appellentibus necessa-
ria statio est, in totius imperij meditullio. Iam si eam extra
vsus consideres, licet ob oculos habere cætum Gratiarum, cestum
Veneris, pepulum ex terrâ mariq., contextum, epulum festi diei, of-
ficinam hilaritatis, penum felicitatis. Dionem adi in Seuero.
Ceterum in Byzantibus, Byzantij conditoris, & vxoris eius
Phidalix, geminum signum à Calliade Byzantino duce
erectum in Basilica, legitur Gr. hoc distichum, Anthol. iv.

Τὸν κρατερόν Βύζαντα Ἐἰμερτῶν Φιδαλείου

Εἰν ἐνὶ κροσμήσας ἀνθετο Καλλιάδης.

Magnanimum Byzantem cum gratâ Phidalix

Erexit iunctis Calliades statuis.

Ἦτε Μεσημβρία, κ. ἢ Συλημβρία. Marcianus Hera-
clæotes

cleotes *ἐπισημείωσως* v.747. edit. nostræ *διγλωτῆς* p. 26.
Περὶ τῶν Ἰστωρείων δὲ ἔχει καλαμῶνα.

Αἶμα πόλις ἐστὶ λεγομένη Μεσημβρία,

Τῇ Θρακίᾳ, Γελικῇ τε στωρεῖζου γῆ.

At nuncupati collis in radicibus

Aemi, oppidum est quod nominant Mesembriam;

Hoc Thracio Geticoq; confine est solo.

Idem Sylembriam vicinam Perinthi memorat in Thracia conditam à Megarensibus fuisse ante Byzantium v.724. ----- *Σαμίων Ἰσποικία*

Πέρηνθός ἐστ', ἐχομένη ἢ Συλημβρία,

Ἦν οἱ Μεγαρεῖς κλιζοσι πρὸν Βυζαντίον·

Ἐξῆς Μεγαρέων ὄτυχῶν Βυζάντιον.

----- *Sami colonia est*

Populi Perinthus: haeret huic Sylembria,

Hancq; Megarenses condiderunt, antequam

Byzantium, feliciū quod oppidum est.

Eustathius in Dionys. *ἐπίγρ.* vers.804. Megarenses etiam Byzantiū condidisse scribit hoc admonitos oraculo.

Ὀλβιοὶ οἱ κείνων πόλιν ἀνέρες οἰκήσοσι,

Ἀκτῆς Θρηϊκῆς ὑγρὸν περὶ ἄκρον στόμα Πόντου.

Ἐνθ' ἰχθύς ἐλαφός τε νομὸν βόσκεισι τ' αὐτόν.

Felices illam qui cingent manibus vrbem,

Littorea iuxta Thracas liquida ostia Ponti,

Piscis vbi et cerui pascuntur pascuo eodem.

εἰς τὸ ἔη τ' Ῥωμαίων δόξα τῶν ἰσότης σιγῶν.

B. Cyrillus Hierof. in *περὶ μαθητήσῃ* (quam recens cum aliis eius sanctis. & cultissimi scriptoris Catechisib. Græcis, hætenus desideratis, edendam regis typis curavit v. c. Io. Prenotius S. R. E. Protonotarius, & Vaticanæ

ticanæ Bibl. corrector) *συγλώω* ἔδιδυα pari genere allegoriæ vsurpat, cum ita loquitur. *ἴσως ὅσα ἡδεῖς πρὸς ἔρχη, εἰδὲ ποιά σε συγλώω λαμβάνει· γέρονας εἴσω δικτύων ἐκκλησιαστικῶν. Ἰσως ἤθητι, μὴ Φύγης. Ignoras, fortassis an, quod vadas, et qualisnam te implicet sagena. subiisti veria Ecclesiastica. captivus maneat, ne cuadas.* Idem verò Cyrillus Catech. vi. hyperbolen agnoscit in comparatione τῶν *Ῥωμαίων χωρῶν* πρὸς *παῖσαν τὴν γλῶσσην καὶ πᾶν τὸ πῶς τέρμα τῶν* cum omnia terrarum sola pateant latius. & xii. pag. 269. *ὅρον ὅσα ἔστιν. limites Rom. sunt: sed Regni Dei limes non est.*

εἰς μίαν δόξα καὶ ζ. ἢ. hoc Imp. Rom. incrementum dedit locum huic locutioni paræmiacæ, *τῶν Ῥωμαίων πρὸς τοὺς ἄλλους δόξα.* Rom. Imp. conuellere; de re maxime arduâ, quæque fieri sine magno discrimine vix possit. Gregor. tamen Naz. non minus difficile fuisse docet in i. *σηλιδύκω* in Iul. *Ἐσωτηρίε λόγος χεῖρτος, καὶ μάλιστα διωασύσων* τῶν, τὸ πρὸς τὸν πῶς τῶν *μεταβίβεται καὶ τῶν κινεῖν.* Salutis predicatione promulgata et maxime pollente, Christian. ritus mutare et inuerrere.

Crinagoras Gr. Poeta hoc Epigrammate idem contendit. Anthol. i.

Οὐδ' ἔω Ὀκτανός παῖσαν πλημμυρῶν ἐγείρη,

Οὐδ' ἔω Γερμανίη Πλεῖον ἀπάντε πῆν·

Ῥώμης εἰδ' ὅσον βλάψῃ σθένος, ἄχρη κε μίμνη

Δεξιὰ σημεῖον Καίσαρος Ἰερουσαλήν.

Οὕτω κ' ἰεραὶ Ζηνὸς δρυὲς ἐμπέδα ρίζαις,

Ἐσάσιν· Φύλων δ' αὖτ' ἄχρησ' ἀνεμοί.

Hoc

Hoc ita ludens numeris Latinis verti.

Quamuis Oceanus totum profunderet æstum,
Rhenus Germanis portus & vsque foret:
Haudquaquam Romæ vires hoc læderet, orbis
Dum regit imperium Cæsaris alta manus.
Sic Saturnigenæ quercus sacrata Tonanti
Stat firma, at frondes exagitant animæ.

εις τὰ τέλη βασιλείας Κωνσταντίνου ἔπι Πωγωνήτα. De pio huius Constantini Constantus fil. imperio, & cur Pogonates s. Pogonatus cognominatus fuerit, hisce paucis & scitis versib. chronicis, & politicis tractat Constantinus Manassés.

Ὁ γὰρ τοι πῦς ἔστι Κωνσταντίνου ἄρτι λαβῶν τὰ σιγήπτερα.
Τέννομα δὲ τῷ βασιλεῖ βρεφῶθεν Κωνσταντίνου.
Σίλω βαρεῖ τῶν Σικελῶν καταλαμβάνει νῆσον.
Καὶ πάντας σὺν ἁυτοχρήσας κὶ σὺν ὀλεθροεργάταις
Τῆ βασιλείας καὶ πατρὸς ἐνδικῶς δαποσφάτῃς,
Καὶ σὺν ἁυτοῖς Μιζιζίων τὸν τετυρανηκῆτα.

Τῆτον τὸν ἁυτοκράτορα λαὸς ὁ συρφετώδης,
Καὶ τὸ ἔθνος συμμιγῆς ἐκάλου Πωγωνάτον.
Ὅτι, φασὶν, ἐκναυσιλῶν κὶ ἔστι Μιζιζίς
Μείραξ τευφεροπέσσωπος, ἀνίστασθαι, ἀπώγων,
Ἐκείθεν ἀνθυπέσπειψεν ἀνήρ τελειοπάγων.

Οὗτος ἀθροίσας σπύδαον ἀνδρῶν θεοφορήτων,
Τῶν πατρικῶν δυοσέβειαν ἀνέσπασε ρίζοθεν,
Τοῖς φυτεργόις τῶν εὐσεβῶν καταρτιοῖς δογματάων.
Ἔθιψε μὲν ἐν ἔτεσι δεκαέτηα τὸ κράτῃ.

Que Latinis Iambicis numeris sic exprimere libuit.

Constantis accepto puer moderamine
Cui grata Constantini auita vox fuit :

Hic

Hic insulam cepit graui classe Siculam,
Cunctosque cæsores scelestos illico
Regis, parentis & sui, iure enecat.
Meziziumque vna Tyrannum interficit.
Hunc imperatorem popelli fax vaga
Vulgusque plebecium vocans Pogonatum,
Hanc habuit ansam, quod parans Mezizij
Ducis in luem classem tener & imberbis, hinc
Reuersus ampla visus est barba decens.

Is congregatis numine afflatis viris,
Auulsi impietatis insanæ fibras,
Vfus colonorum opera honesti dogmatis:
Porro per annos rex fuit septendecim.

Adi Georg. Cedreni σπόσιν. à quo etiam hic ὀρθόδοξος princeps annos xvii. imperasse perhibetur.

Ονογουδάρους. de Bulgaris etiam Leo imp. pater Const. c. 8. paragr. 44. Onogundurōs quoque & Contragos dictos fuisse firmat Diaconus. Onogundurense hist. Miscella x i x. nec abs re in nota ad oram versionis adscripta quæro an iidem habendi sint cum Vnigardis, de quibus Synesius Cyr. passim scribit : sed & eos cum Anytio duce admodum commendat in Catastasi quam ex c. Mns. Huralti Messici primum Græce & Lat. edidi. Agathias lib. iiii. hist. refert Hunnos Onoguros etiam dictos, & ad Onogorin Colchidis urbem prælio victos. Eustath. in Dionys. περιήγησιν, πρὸς νότον τῷ Ἰσραὴλ κείνῃ Γέρραμ κὶ Πανόνιοι, οἱ κὶ τινὰς Βέλγαροι. &c. in v. 302.

ἀφ' ἧς κὶ Κρόνος Δόλογμῃ. hæc totidem verbis habentur in Stephani ἐθνικῆς, verumtamen legitur Δόλιγμῃ. apud Solinum, *Dolingius*.

διὸ ἐστὶ τῶν Δωρῶν γλ. Byzantinos Dorienstem lingua

gua vfos fuisse constat ex plerisque decretis quæ à Demosthene passim laudantur: vt ἐν τῷ πρὸς τὴν ἑφῶν.

Eυδοξία πόλις. fortean leg. Εὐδοξίε πόλις. Eudoxiopolis, vt Salabria ciuitas Episcop. nuncupatur in Epist. Patriarch. orient. itemq̄ue in cod. Theodof. & apud Socratem Scholast. Eudoxiæ tamen Metaphrastes meminit in vita S. Theodori.

Eudociæ quoque fit mentio in Concilio Ephesino.

Heraclea Stephano, πόλις Ἡρακλεῆς ἐν τῷ πόντῳ Ἀφῆσιμος. ciuitas Thraciæ insignis in Ponto.

Arcadiopolis olim Bergulium dicebatur: postea à Theodosio magno instaurata, & Arcadij filij sui nomine appellata est, vt scribit Cedrenus. ἐκτίσθη καὶ ἐτέρευ πόλις ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἡγεῖν αὐτῆς, τοῦ ἐν Βεργύλιον λεγομένου. Bergula, Βεργύλη Ptolemæo & Antonino.

Βιζύη apud Stephanum, τὸ τῶν ἀστῶν βασιλείον indigetatur. I. Solinus c. xvi. Polyhist. In Canicie regione non longe à Flavianopolî colonîæ Βυζία oppid. quondam arx Terce regis.

Panium, Sudæ castrum est circa litus in finibus Heracleæ.

Orni. de hac vrbe silent Geogr. quid si legas Ὠρεινός; pro oppido Montanorum Thraciæ pop. quos Ὠρεινός vocat Xenophon v. ii. ἀναβάσεως. vbi Gani quoque vrbis meminit. vt Æschines in ea contra Ctesiph. Calipolis Constantino magno in deliciis fuit, ob victoriam quam de genero reportauit eo loci, vt Synesius in Philadelphus autor est. pag. 24. Gr. edit. nostræ. εἴπῃς ἀντεξέταξοι ὅς ἀφορμας δι' αὐτῶν ὁ Κωνσταντῖνος ἐάλω τῆς Καλλιπόλεως, σεμανότερον τῆς νικῆς τῶν χριστιανῶν ἀρῆσθ. pag. 22. Lat. versf.

Merizus

Merizus an Meritus? vt Plinius vocat montem Thraciæ, in quo forte an vrbs sita fuit.

Aphrodisia, Ptolemæo dicitur Aphrodisias, vrbs ad Melam fl. Thraciæ, & apud Agathiam l. v. & Procopium iv. Ædif. Thraciæ Cherfon.

Apros. Stephanus τὴν Ἀπρῶν per ὁ scribit, ex Theopompi x x v i. Ptolemæus Ἀπρῶν habet:

Cedrenus hanc urbem Theodosiopolin postea dictam fuisse perhibet.

Cœlia, Cœla Ammiano & in Ephesino concilio. Cœlos apud Plinium inter Eleam & Cardiam opp. constituitur. inde Cœletæ Thraciæ pop. distincti in maiores Hæmo, & minores Rhodope subiectos. hinc germana lectio ab eruditis reposita est apud Dionem l. l i v. *Præfectura Rhodopes sub iisd. Consiliar. vrbes v i i.* sic inodò scribendum & vertendum hunc locum censeo. de Rhodope Eustathius in Dionysij *περὶ τῆς γ.* v. 299. Παννονίας τ' περὶ Ἡρακλεῆς καὶ Ἡροδοτῆ καὶ, ὅτις ἡ νῦν ὀνομαζομένη Κλοκατίντζα.

Parthenicopolis. Stephanus Parthenium tantum agnoscit in Thracia, Parthenopolin in Macedonia.

Heraclea Strymni, vel leg. *Strymonis*, qui fluius Amphipolin alluit: vel scribend. *Strumes*, ab oppido Thraciæ, cuius Androtion l. v i i. meminit, laudante Stephano.

Ænus vrbs Thraciæ, *ἄνω πόλις*, Strab. l. v i i. Poltymbria, & Apsynthus olim dicta Stephano: at Suidæ ab Æno Gunei fratre nuncupata.

Maximianopolin etiam Ammianus & Antoninus adscribunt Thraciæ in Mœsia.

Serrarum metropolis à Cedreno & Niceta nominatur, & in Patriarcharum sanctionib.

Philippi hic scriptum est; al. Philippos seu Philipopolis,

popolis, ciuitas Thraciæ, vel in finibus eius, apud App. Alexandr. Ptolem. Steph.

De Traianopoli Thraciæ itidem oppido, Ptolemæus, & Vlpian. l. v. D. de censib.

Ἐπιτομία Κριμόντης. non est cunctandum emendare Αιμιμόντης, de præfectura Hæmimonti. ita legit, doctor meus Iac. Cuiacius I. Obser. 26. C. de appellat. & consult. l. xxiii. *Cum appellatio interposita fuerit per Bithyniam, Paphlagoniam, Lydiam, Hellepontum; insulas etiam & Phrygiam salutarem, Europam ac Rhodopen & Hæmimontum, præfectura huius vrbis iudicium sacrum appellator obseruet.* ad cuius legis & aliarum eiusmodi mentem percipiendam, quis non videt quantam facem præferat istud Constantini scriptum?

Adrianopolis Ptolemæo, Ammiano, Lampridio, Tzetza Chil. 8. num. 47. etiam Ælia dicta à prænom. Adriani Imp. Concilium Nicenum Adrianop. in Pisidia quoque sitam refert.

Anchialum opp. in Thracia ad pontum Euxinum agnoscit Ptolemæus. etiam nunc Anchialo seu Achello dicitur, apud eundem Ptolemæum Debeltus, Δεβάλτος. Dibaltus Ammiano. Curopalates, & Cedrenus Ζαγορίαν, Zaguriam à Bulgaris indigitari scribunt.

Plutinopolis. Ptolemæo & Antonino Πλωπινόπολις. Ploudin vulgo, teste Nigro.

Tzoidus. inauditum. nunquid Tzurulum vel Zurulum Thraciæ, aut Turullus Sudaæ. Ciorlo nunc dici Crusius contendit; Leunclavius Zotli.

Ἐπιτομία Θράκης. Hic Thracia speciali nomine de Mœsia secunda accipitur.

Clima. suspectum nomen, nec vsquam à me lectum; vt & Mestici, nisi Nesticon reponatur, à Nesto Thraciæ fluuio;

fluuio; de quo Marcian. Heracl. v. 681. *ταύτης ἐπιτομία τοῦ Νέστου ἐστὶ κείνου* Θ. Νέστου λεγόμενον Θ. Hic Nestus Abdera fluuius est proximus.

Philippopolis. Poneropolis antea appellabatur, autorib. Plinio & Plutarcho *περὶ πολυπραγμοσύνης.* à Suda non Πονηρόπολις, sed Δαλάμπολις indigetatur.

Beroen, Beroeam, Berthæam, Scriptores diuerso variant metaplasmò: è tribus vnam Procopius, Ammian. Sozomenus, Iornandes, in confinio Thraciæ & Mœsiæ, de qua mox agitur, constituunt. de altera Macedonia in Emathia reg. in II. Themate dicitur. apud Nonnum Dionysiacῶν xl i. celebratur Beroe pro Beryto Phœnicæ ciuitate.

Inf. Thasus: inf. Sam. de vtraque sciti Senarij leguntur in Marciani Heracl. *περιηγήσει,* pag. 56. & 57. edit. nostra, à ver. 668.

In Præfectura Mysia, seu Mœsiæ, inferioris nimirum, quam Scythiam Thracensem Zozimus l. vi. nominat: ac Tomin urbem in ea sitam memorat: hanc tamen Ouidius vates, cuius exilio nobilita est, Miletida vocat τ, de Trist. i x.

Dionysopolis, eiusdem oppidum regionis ad Pont. Euxinum situm, Κρουωός vel Κρουωοὶ à canalib. antea vocatum; ab eodem Ouid. hac periphrasi notatum, *arcis Prætereceat dictas nomine Bacche tuo.*

Acrae in Mysia Thraciæ frustra quærenti, succurrit Ἀγορά, Agora, vrbs, Forum Lat. in Thracica Chersoneso, apud Herodotum & Stephani Ἐθνικά.

Callatis. Straboni per λ. simplex κάλατις. Arriano in Euxini Periplo, κάλλαντρα: à Lazio kyliā etiam nunc dici perhibetur: à Mart. Nigro Pandalla.

Istros, Ἴστρος etiam Ptolemæo & Straboni dicitur:

Istropolis Plinio: Istria Arriano in eodem Periplo. *Istorium* Antonius. *Grosse* vulgo apud Nigrum, de Istriis Thrac. pop. Marc. Her. ver. 390. *Zelva* an *Zerinéa* ex Theopompi Philippicor. III.

Tropæos, an eadem quæ *Topos* à Procopio dicitur, & *Toparum*, l. i v. *Ædificior*. Ptolemæus certè *Topirin* urb. in Thracia collocat, quæ in Concil. opere primæ Macedoniae adscribitur: & *Pusio* vocatur à Sophiano. *Δοσῆρας*, Doberci meminit Thucydides.

Axiopolis (vulgo *Galacz* seu *Colonamich*) & Capidaba, seu Capidava, sitæ sunt ad Danubium, qui ab Axio poli ad Pontum vsque Ister à Ptolemæo nominatur, apud quem etiam Comidava pro Capidava vsurpari videtur.

Carpos itidem seu Carpi, vicus circa Danubium Ammiano.

Trosinis. ita scribitur Antonino: qui *Legionem* i. *Ioniam* Scythicam adiungit; cum Notitiæ lib. legionem ii. Herculanam ei tribuat. Ptolemæo *τρισμῖς* vocatur inferioris Mysiæ opp.

Nobiodunum eidem Ptolemæo *Νοβιόδουον* oppid. in eadem Mœsia situm est, vbi Danubius in ostia effunditur. Ammianus habet *Nouidunum*.

Porro *Ægissus*, seu *Ægyptus*, vt apud Ouid. i. de Ponto. El. i x. & i v. El. v i i. inter Geticas vrbes numeratur, quia Getæ olim Mœsiam hanc coluerant. in vertice stat iuxta eundem Danubium. In i v. *Ædificior*. Procopij *Αγισ* corruptè scribitur.

Halmyris vero quin eadem ciuitas sit atque Halmydissus Melæ & Plinio, ac *Σαλμυδιος* Xenophonti, & *Salmoduris* Antonino, non est quod *Ἰππειῆς* dubitet.

IN II.

IN II. THEMA MACED.

ΜακεδόνⓄ & Διός. Hinc emenda Stephani ἐθνικὰ, vbi in Μακεδόνια perperam legitur, ἡ χώρα, ἀπὸ Μακεδονίας & Διός, & Ⓞ. Μακεδόνος. Hanc vero γενεαλογικῶ περιχλῶ apud Hesiodum nec in Theogonia nec in aliis eius operibus editis extare arbitror. ad eius certe cubile ὅτι καίτιμ nondum perueni, quidni hoc ἐρμῆφ Hesiodia locupleraremus? & τὸδε Ηοσιόδς, à fabulis ad seria. Liius lib. x l v, Macedoniae ab Æmilio P. Cos. in v. regiones fuisse diuisam, & cultorum cuiusque ingenia terræ similia asserit.

Μακεδονίας μοῖρα Μάκετα. his consentanea sunt quæ notantur ab Hesychio, & ab Eustathio in Dionysij περιηγητῶ ver. 427. ὅτι Μακεδόνες λέγονται ἀπὸ ΜακεδόνⓄ τῆ Διός· οἱ ἡ πόδας Διός δέκα ὄρεα διδύασιν, ἃν εἰς Μακεδὼν Φασίν, ἐξ ἧς ἡ Μακεδονία. ἢ δὲ τις μοῖρα Μακεδονίας, Μάκετα λεγομένη, ἐξ ἧς ἡ Μακεδονία Μάκεται εἰλέγετο. Gellius l. ix. N. Att. c. iiii. Philippus Amyntæ, terræ Macetiæ Rex, cuius virtute industriaq; Macetæ locupletissimo imperio aucti, gentium nationumq; multarum potiri cœperant. Aulon. de clar. urb. Car. ii.

Et vos ite pares, Macetumq; at tollite nomen.

Ceterum de situ Macedoniae, & prisca Macedonum origine, idem Marcianus Heracl. περιηγήσεως ver. 617. ita canit,

Τὰρ τὰ τέμνη δ' ἔστιν ἡ τῶν Μακεδόνων

Χώρα, περὶ τὸ Ὀλυμπον ἐξ ἧς κειμήνη,

Ἡς Φασὶ βασιλεύσασσι Μακεδόνος γηγυεῖς.

Tempe supra stat Macedonum Prouincia,

Qua circa Olympium ordine est collem sita,

Hinc imperabant Macedones terra sati.

Ἡρεσίαν ἢ M. In C. R. scribitur Ἡρεσίαν δ. verum Eristea πῶς κείτω. num præstaret Eretrίαν reponere? Eretria Thucydidi, Polybio, Strab. vibs non alia ab Eretriis, quas Ptolemæus in Phthiotide recenset: nec procul distat à Malliaco sinu, qui Macedoniam alluit.

κ' ἐξωκιάθησαν. Et emigrarunt tr. verba sunt Clidemi ex I. Art. comment. Ἔβει Φάγος ἔλεοντο Φόνος τ. Pausanias in Arcad. Βεφάγον Heroa Iapeti fil. à Diana ob proteruiam peremptum memorat. Hercules hic Buphagus, idem est atque ἀδδὴ Φάγος κ' ἀδδὴ Φόνος seu Βεφάγον, helluo multiuorus, apud Plutarch. in Causis Rom. Pr. xvii. Cur plerique Rom. diuitum decimam Herc. polluerent. nec indignum Hercule est παροσόρος tauriuori epithetum, quod Leoni tribuitur ab Archia poeta Epigr. in Herc. Leonicidam, iv. Anthol. T. viii. Huc referri potest sequens Epigram. εἰς Ἡρακλῆ μέδοντα.

Οὗτος ὁ νῦν ἱππῶν βεβαρημένος ἢ δὲ κυπέλλω,
Κενταύρος νήφων εἰνοσαρεῖς ὄλεσεν.
Heros hic qui nunc somno est vinoq; sepultus,
Centaurus madidos sobrius obruerat.

An ideo Philippus Macedo ἀκρασίαν ἔβει κ' μέθην κ' καρδαισμούς cordi habuit, (vt autor est Demosth. Olynth. ii.) quasi hæc esset Herculei generis nota certa, & ingenuum signum? an etiam ἀναγκοφαγεῖν τὸ πρᾶγμα τὸ, quæ nota eidem Philippo iniusta fuit à Theopompo. Sophocleum certè istud illi quadrabat, εὐ ἢ σφαδαίσεις πᾶν ὡς ἀφορβία.

Γαστήρ τε γὰρ σὺ ἔγνάθου πλήρης.
Venter saburratus tibi, & gena sument.

At in alio Epigr. εἰς ἀγαλμα ἔ' αὐτῆς, de sculptore pietotéve eiusdem dicitur, ἀλλ' εἰ πῶς ὄλοεν γράψαι βοοσφάγην.

γίλω. vt sectanti leuia veniant in mentem βοοσφάγον quoq; Herculem indigeratum esse ab octauo certamine. ἐκ κρήτης ἢ πυρίπνοον ἤλασε παδρον, vel à x. cum Γηγυόνος βόας ἤραξεν.

Iam verò ΛεοντοΦόνος, Leonicidæ Epithetum Herc. à primo certamine obtinuit, de quo idem Archias loco laudato, Epigr. cuius clausula est.

Καὶ σὺ λεοντόχλαινε πάλιν θωρήσασο ῥινῶ.
Tu rursus prodi exiuiis armate Leonis.

ἐν τῷ Ἰπποδρόμῳ ὁ χαλ. in Circo, &c.

Enimvero vbi loci, vbi gentium erat hic Ἰπποδρόμος, siue Circus? nunquid Constantinus noster vnum Constantinopolitanum agnoscit ἐκπεπέ ἐν πολλοῖσι κ' ἐξοχον Ἰπποδρόμοις; illis Rom. Eleor. Olymp. & Arcadium posthabitis.

D. Ioan. Chrysofomus Circum Constantinop. & Ecclēsiæ curriculum, ἰπποδρόμιον appellat, ἐν τῷ εἰς ἰπποδρόμιον λόγῳ. de cuius vocis notione varia D. Hieron. in xliix. Gen. Circum verò Rom. Dion. Halicarn. l. iv. δέχ. & Plutarch. de causis Rom. Pr. lxxvi. ἰπποδρόμον vocant. porro cum statuam in Circo positam effinxisse ait Herc. εἰκόνα κ' τὸ μέγεθος πρὸ ὄλον αὐτῆς ἢ χαρμῆν ἤρα. quid aliud sibi vult, quàm Herois vultum, statum & longitudinem expressisse? vnde verò id consēqui potuit egregius ille statuarius, nisi arguta illa Pythagoræ ἀγχινοία, qua collegit Herculem tanto fuisse corpore excellentiorem quàm alios, quanto Olympicum stadium pedibus Herculeis metatum ceteris numero pari factis anteciret? ait Gell. l. i. c. i.

Ἐπὲρ πάντα λίθην κ' μάρμαρον τέτρω ἐγκαλλιπίζοντα. idem vsus & significatus ἔ' ἐγκαλλιπίζεσθαι, apud Dionem

Dionem Cass. l. xxxvi. in Pompeij ad p. R. conc. *Φύσι πάντες ἀνθρώποι ἐγκαλλωπίζοντι πᾶς ὡς δὲ τῶν πολιτῶν εὐεργεσίας*. Horatius *mirari & amare* nō inuenuste dixit, *Nō omnes eadem mirantur amantiq. & πάντες τοῖς αὐτοῖς ἐγκαλλωπίζοντι*.

Ei *ἐκροατῆ δ.* forte an scribendum *ἐπεκράτη δ. δὲ ξαμνή δ* ἀπὸ τῶν *ἕξ Ἡρακλέους Καρανῶ πε*. Pausanias in Bœoticis narrat Caranum olim in Macedonia regnasse, & victoria de Cisseo finitimæ Prouinciæ principe reportata, trophæum Argiuorum more legibusq; erexisse: quod postea leo ex Olympo egressus euertit ac dissipauit: eoque malo omine tum perculsum Regem sibi posterisque suis, Macedonia regibus, præscripsisse cauissèque ne trophæum unquam erigerent. cuius constitutionis Philippus Amyntæ & Alexander magnus obseruantissimi extiterūt. Lilius etiam lib. xl v. Caranum i. Maced. Regem asseruit.

Καὶ ὑπὲρ πάντα λίθον Ἐ μάρμαρον τέτω ἐγκαλλωπίζοντι. ἢ μάρτυρ ἀξιόπιστος αὐτὸ τὸ νόμισμα τῶν Μακεδόνων Ἐ Αλεξ.

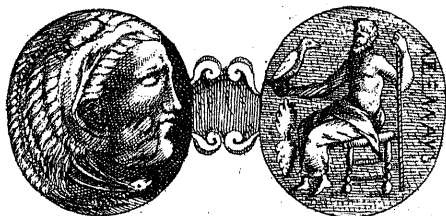
Quid vetat interdum relegere vestigia regressu non inamœno nec inutili? id iam facere institui, sicutamen, ut ad *παντοπειίας* & tædij saxum non allidam. enimvero mihi mox exciderat notare in illa verba, *καὶ σέμμαι τέτω καὶ κόσμον*, Constantinum nostrum imitari *ῥῆσιν* aui sui paterni Basilij Macedonis in Paræneticis ad Leonem filium, quem cap. *πρὸ ἀγαθοῦ τρέπης*, ita affatur, *στέφανον βασιλείας τῶν ἀγαθῶν ὀρίζου σιωεῖδῆσιν, δι᾽ ἧς κροσμήσῃς σεαυτὸν μάλλον ἢ τοῖς μυρλοῖς ἄλλοις ἐγκαλλωπίσμασι*. sic habeto, *coronam Regni bonam esse conscientiam, qua te magis exornabit,*
quàm

quàm sexcentis aliis decoramentis. Iam vero quotusquisque est antiquariorum omnium, qui Alexandri Macedonis nummum imagine exuuiō Leonini capitis [τῶν δέρματι τῆς κεφαλῆς] hoc modo redimita insignitum obseruarii, aut certè representari? cum itaque mihi non satis liqueret de veritate huius Augustæ assertionis; & animus in hoc dubio huc illuc impelleretur, clarissimum virum Pau. Petauium, in suprema Curia Senatorem *πολυμαθέστατον*, ea de re consulere visum est: ille qua comitate & humanitate singulararem doctrinam suam condit, & more suo in *Φιλολόγους*, statim me quasi ad rem præsentem in *Pinacothecam* suam præcis numismatis numerosis & signis insignibus referam deducit, & ad *πίνακας πινάρες λογίου ἔρμου*, doctoſq; loculos secum perlustrandos inuitat; si quid forte hoc meam *ἐπίεργον πολυπραγμοσύλω* adiutaret, curamq; leuaret. huic ergo lustrationi alacres incumbimus, & mox res docuit verum esse quod canit Homerus, *σῶντε δὲ ἔρχομαι*, cui succinit Naso, *Non caret effectu quidd voluere duo*. Primum incidimus in aliquot notos & tritos æreos argenteosq; numos Alexandrum Maced. referentes, exuuiō Leonino cassidi capitis ita superimposito, ut *χάσμα* rictus seu cudo ferinus apici incumberet: velut in quibusdam vetustis numismatibus, Commodus incommodè effictus occurrit: is enim (ut scribit Herodianus l. i.) se Herculem & Iouis filium iusserat indigetari; ac deposito principum Rom. cultu Leoninam substernebat, *λεοντίω ὑπεσφάννυτο*. ecce mox in manus venit aliud peruetus argenteum numisma, in quo deflexis oculis caput intuemur adornatum simplici tegmine, quod à Polybio *λιτὸν πρὸς ἐπιπέλαιον* dicitur,

dicitur, cui ex ære ferròve nihil subesse videbatur, Leonina tantum imposita, σκέπης ἄμα καὶ σημείου χάριν. vt Hercules ipse, Apollodoro l. II. Bibl. χειρωσάμενον λέοντα, ἃ ῥῶν δόρατ' ἠμφιάσσειτο, τῷ χάσματι δὲ ἐχρήσσειτο κέρυθι. velut in prisco ratito quadrante, & Liberato- ris vrbs PP. nummo, exprimitur apud Vrsinum & Abr. Gorleum: & in columna Traiani signiferi omnes in hoc habitu, totum περιμετωπίδιον, sicut Auentinus Italus apud Maronem,

*Ipse pedes tegmen torquens immane leonis,
Terribili implexum seta, cum dentib. albis
Indutus capiti, sic regia recta subibat.*

Vnum discrimen est, quod in illis solum sinciput ca- pite λεοντῆς veletur: in Petraiano hiatus vacui oris genam Regis dexteram obtegit, scito quodam nodo huic iubatæ pelli innexus: & mira sculptoris iadustria Re- gium os vicem oculi leonini supplet, & mentum prin- cipis genam leoni læuam exhibet. En αὐτὸ τὸ νόμισμα ἔξ Μακεδόνων.

Habe

Habe tibi iam, & inspice hoc regale numisma inciso- ris opera tam aduersus quàm auersus vtcumque repræ- sentatum. siquidem paulo obliquius & exilius hîc χάσματι ἑκμαγεῖον, quàm in argenteo numo effingitur. auersa pars Alexandri nomen, vt vides, indicat, à latere Iouis ἀετοφόρος ἔ περιπερωγός, cuius se filium opinio- nis errore fingebat. Quod si cuius aquilini & Lyncei oculi penetrent in Leoninam iubam & ἀπόλαν, & per- spiciant cassidem iis subiectam, vt illi quoque pateat pa- reatque *recta de casside buccula pendens*, in qua rictus hic Leonis conflatus sit, ὄναιτο ἃ ἔξυδερκίας καὶ ἀρχινόσιαις. sibi & musis canat, atque in sinu gaudeat. Equidem si in orâ apicis numismatis oblitterata & obrusâ, χάσματι λεοντῆς vestigia quædam remanerent: darem lubens manum efficaci perspicacitati de buccula Leonis os sculp- tum referente. Maximinus ipse fortasse non minus buc- cula Leonina quàm gemmata captus fuisset: etiam falsis iulus imaginibus.

At mirum certe est Plutarchum πολυίστορα, neque nu- mismatum, neque signorum Alexandri M. hoc insigni decoratorum meminisse, cum genere paterno Heracli- dam à dicto Carano oriundum memoret: & de Lysip- peis signis tradat, ea Alexandri oris lineamenta & pene spirantem vultum mollius expressisse, ideoque Alexandr. vetuisse edicto, ----- Ne quis se præter Apellem Pingeret, aut alius Lysippo duceret æτα, ἰδέαν ἔ σώματι οἱ Λυ- σίππειοι μάλιστα τῶν ἀνδρῶν ἐμφαίνεσθαι, ὃφ' ἔ μό- νον καὶ αὐτὸς ἤξιος παλάτῃσθαι. Et subiicit præcipuas fortis Alexandri vultum simulantes notas fuisse: πλὴν ἀνάστασιν ἔ αὐχένι εἰς δῶνονμον ἠσυχῆ κεκλιμένους, καὶ πλὴν ὑπερό- τητος τῶν ὀμμάτων διατετήρηκεν ἀκρῶς ὁ τεχνίτης. Cervicis

Cervicis proiectæ, sed ad laeuum humerum modicè propensæ, grauitatem, & lenem ac suauem oculorum vigorem, & candorem in facie & pectore purpurascen-
tem, quæ si in nummi veteris effigie desiderentur, vel ac-
curate non simulentur, quid noui, cum Lysippi cælo du-
ctum æs argentumve non sit? Nec vero illepidum est
quod idem Plutarchus scribit, in Cn. Pompeio, *ὡς τις καὶ
ἀνασολῆ ἢ κόμης ἀτρέμα, καὶ τῶν περὶ τὰ ὄμματα ῥυθμῶν
ὕψους, & προσώπου πιεῖσαι μάλλον λεγομένην ἢ Φαινο-
μένην ὁμοιότητα πρὸς Ἀλεξάνδρου ἢ Βασιλέως εἰκόνας.*
surrectam sensim comam lenemque oculorum modu-
lationem (quæ latos oculis afflabat honores) reddi-
diffe vultus Pompeij usurpatam potius sermone quàm
repræsentatam cum Alexandri regis simulacris similitu-
dinem. equidem chara illi cauilla fuisse reor eorum à
quibus Alexander indigetabatur, cum vsque adeo Φιλα-
λέξανδρου fuerit, vt vice Leonini spolij, signum Leo-
nis enseri in annulo signatorio habuerit. ἢ δὲ τῆς σφρα-
γίδος γλυφῆ ἢ λέων ἑπιφύσης, eidem Plutarcho. ve-
rùm ἀλλίς δρυός.

καὶ ἀλήξασα δὲ εἰς Περόσα τὸν Φίλ. idem T. Linius,
ibid. *Quadiennium continuum bellatum fuit inter Rom.
ac Persea. idemque belli finis & inclyti per Europa pleraque,
atque Asiam omnem regni. Vicefirmum ab Carano, qui pri-
mus regnauit, Persea numerabant. Perseus Q. Fuluius, L. Man-
lio Coss. regnum accepit. à Senatu Rex est appellatus, M. Iunio,
A. Manlio Coss. Victus & captus est in Samothracum tem-
plo ab Emilio Paulo Coss. non procos. vt Constantinus
hic ἀνθύπαλον loco ὑπάτου scripserit. Pauli verò concio
ad suos coram Perseo pullo habitu introducto in taber-
naculum, ἀξιομνημόνευτος in primis est apud eundem
Liu.*

Liu. *Exemplum insigne cernitis mutationis rerum humana-
rum. vobis hoc præcipue dico, iuuenes: idèd in secunda reb. nihil
in quenguam superbè ac violenter consulere decet: nec præsen-
ti credere fortuna, cum quid vesper ferat incertum sit. is de-
mum vir erit, cuius animum nec prospera flatu suo efferet, nec
aduersa infringet.*

Εἰς τὴν Ρώμην ἀπήχθη. Liu. *Perseus in catenis (cum tri-
bus filiis) ante currum victoris ducis per urbem hostium ductus est.
[ὡς δὲ τὸ βασιλείας εἰς ἐπαρχίαν τὸ κράτος μεταβαλεῖν.*
Ex Liu. indidem constat Macedoniam in Prouinciæ for-
mam redactam fuisse.

Prefectura Maced. sub Consil. urb. x x x i. pleræque harum
urb. eodem ferme ordine ab eod. Liu. recensentur. dun-
taxat Amphipolis primæ regionis caput fuisse dicitur.
Thessalonice, caput secundæ: Pelle, tertriæ: quartæ Pe-
lagonia. Sed hic quæ inter celeberrimas fuit Cassandria,
Potidæa olim dicta, prætermissa est, *Βεβλιογραφεῶν*
potius opinor præproperea ac præpostera festinatione,
quàm *μνημονικῶ* auctoris ἀμαρτήματα. eandem nunc
mutato nomine Sciathon (forte an ab inf. de qua mox
agitur) vocatam fuisse, Bellonius in obseruat. contendit.
Io. Lydus Berrham hodie dici asserit.

IN III. THEMA

STRYMONIS.

DE Strymone fluuio, idem Marcianus ver. 649. εἰτ'
Ἀμφίπολις. Στρυμόνων δὲ περὶ ταύτην μέγας. Μοκ
Amphipolis: hanc Strymon ingens alluit. hunc fluuium Scylax
Geogr. Gr. ait εἶναι Μακεδονίαν καὶ Θράκην. Quàm
iucundus fuerit eius prospectus Amphipolitanis, &
quàm

quam lenis cursus, testatur Basilius M. epist. ad Gregor. Naz. de solitud. Pontica, ὡς τὸ πεδίον τῆς ἐφ' ἡπάλωδ' αὐτῆς ὄψεσι, καὶ ὅς τ' ἑμετέρως ἐξείναι, καὶ τὸν ποταμὸν περὶ ῥέουσι καὶ ῥοῦν· ὅς ἐλάττωνα τέρψιν, ἔμοιγε δοκεῖ, περὶ ῥοῦν, ἢ τοῖς ὅς τ' Ἀμφιπόλεως τὸν Σίρρμονα καὶ ἄλλων τῶνδε· ὁ δὲ γὰρ ἁλοχαιότερον τῶν ῥοῦν καὶ περὶ λιμνῶν μικρῶν δὲ καὶ τὸ ποταμὸς εἶναι ὑπὸ τῆς ἡσυχίας ἀφ' ἡσυχίας.

Ιουστινιανὸς τὸν Ρινοτόμητον ἐν τοῖς ὅροις τῆς Στρε. de Iustiniano Rinotmeto F. Constantini Poganatae, utique à truncis naribus cognominatus fuerit, de quo eius moribus & fortunæ casibus idem Constant. Manasses his elegantiss. versib. dithyrambicis, s. politicis luculenter tractat.

Ὡς ἢ καὶ θνήσκων ἔμελλε ἔκαστον εἰς κόνιν,
 Τὸν Ἰουστινιανὸν δέκνυσι βασιλέα,
 Καὶ κρατορὶ καὶ δέσποινι αὐτῶν γῆς ῥώμαίων·
 Ὅς δὲ βαθρῶν ἤγαγεν, δὲ ῥιζῶν ἐλάτων,
 Τὸν μέγαν οἶκον, τὸ λαμπρὸν, τὸ ἐν τοῖς ἀνακτόροις,
 Χρυσέων πυραυγῶσιν ἀψφιδῶν κατωγάλας
 Τὰς τοίχας, ἔκαστον δὲ μαρμάρους καλλιχρῶσιν,
 Ὅς ἐπὶ τῆς δομῆτος τὸ κλῆσιν Διαισώζι.

Εὐπρόθετος τὸν μισθῶν, ἀξίαν τὴν κακίας
 Τὴν ἐκπῶσιν ἐφ' ἄρα τὸ ἔκαστον τὸ σκηπτεχίας.
 Καὶ γὰρ ἀνὴρ τὸς ἀγαθῆς τὸ δὲ συγκλητῆς,
 Πατρικίος ἀξίωμα, Λεόντιος τὴν κλῆσιν,
 Εὐρῶν ἔκαστον ἀρῶν καὶ συμφοροῦν τὸ πλῆθος·
 Πρὸς γὰρ Ἰουστινιανὸν ἔτρεπον πάντες μίσθον·
 Ἰφίστα τὸ βασιλεῖ μὲν τὸ συμμαχοῦτων,
 Ὅτε τὸ καλλιθέφαρον ὄμμα καὶ φωτοφόρον
 Εἰς δὲ δῶσαν καὶ γῆς, καὶ πᾶς ἡν δὲ ἐν δεινότητι.

Καὶ

Καὶ χερσὶ ἀμύδων αὐτῶν, ὡς ἐν δικύω γῆρα,
 Εκπέμπη Διαιπόντιον ὡς τὴν χερσὶ ἀμύδων * πόλιν,
 Τὴν ῥίνα περὶ τὸν ποταμὸν, ἔκαστον ἀγαθῶν.
 Ἀλλὰ γὰρ ὅς ἐκείμμεν τὸ βλέφαρον τὸ δικῆς,
 Τοῖς ἴσοις ἀντημείψατο καὶ τὰς τὸ μέτροις μέτροις.

Quæ fenariis Iamb. ita conuertimus,

Cum tempus instaret necis, Pogonatus
 Iustinianum ad imperandum promouet
 Et principem imperij Ausonum pronunciat.
 Is excitauit infimo à fundamine
 Regalium adium superba regmina,
 Quod aureo splendore lapidum in pariete
 Ornauit & colore vario marmorum.
 Hoc conditoris nomen obtinet sui.

Hinc in odium incurrens facinorum gratis

Detrusus est à principatu regio.
 Nam nobilis quidam è Senatorum ordine,
 Genere Patricius, nomine at Leontius,
 Effrene nactus vulgus exoptans idem.
 (Iustinianum nam oderant omnes fere.)
 Nectit dolos huic principi sociorum ope
 Quando vniuersi pulcer oculus lucifer
 Infra solum latebat, & cuncti in thoris
 Suis iacebant: tum manu iniecta Duci,
 Ut retibus feram ambit, atque ad oppidum
 Trans pelagus ablegat, priusque naribus
 Fædè amputatis, dedecore cum faciei.
 Hic lumen Astræe Deæ haud connixiuit;
 Exegit at pœnas pari modulo statim.

Siquidem hic Iustinianus, A. S. DCCCIII. imperio Trebellij Bulgarorum principis ope copiisque recuperato, Leontium & Apfimarum in vinculis, præfecto naso per urbem

K

urbem

urbem circumductos, & ludis Circensibus spectaculo exhibitos, capite plecti merito iussit. ex Gr. annalib. Cedr. Theophane. & al.

Quod autem hîc de Scythis ad certas Clausuras montium & *Διάβαθρα* ab illo Iustiniano constitutis scribitur, apud vllum historicum legisse non memini. Infestum tamen ipsis Iustinianum fuisse vel ex eo colligere est, quod in Chronicis Imp. eidem Cod. Reg. vnde hæc eruta sunt, insertis, scribitur, Philippicum Bardanem huius Iustiniani caput amputatum ad Scythas transmisisse, *τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ἀφείλετο, καὶ πῶς Σκύθαις ἐξέπεμψεν.* Zon. certè in Gratiano, narrat cum post Valentis Imp. cladem Scythæ *ἐξογκώθεντες τὸ Φρόνημα*, rerum successu elati, Thraciam vastarent, ac finitima loca popularentur, à Gratiano Theodosium Hisp. (qui postea Orientis Imp. fuit) ducem delectum & ablegatum contra Barbaros, mox prælio victorem magnas Scythicæ gentis cõpias fudisse, cecidisse: ceteros fuga arrepta vel à victoribus deprehensos vel à sese inuicem obrutis peruisse.

IN IV. THEMA

THESSALON.

I *Νοὺ μὴ λέγω σὺν ἔξωθεν καὶ παλ.* externos & antiquos testes, more SS. patrum, gentiles seu ethnicos scriptores appellat, puta Ptolemæum, Marcianum Heracl. Strabonem, cuius lib. vii. pars postrema, in qua descriptio Macedoniae & Thraciæ continebatur, tunc fortasse non desiderabatur, vt hodie: quam iacturam pereruditus H. Casaubonus sarciniit, excerptis quibusdam

ex Strab.

ex Strabonis Epitome subiectis: in iis tamen aliquid est quod cum Imperatore nostro non vsquequaque conuenit: vt quod hîc in clausula scribitur de causâ appellationis Thessalonicae, Philippum fil. Amyntæ, ibi victoriâ reportata, filia & ciuitati ideim nomen imposuisse: excerpta quippe illa notant urbem hanc instauratam fuisse à Cassandro Philippi socero, qui ab uxore Thessalonica Alexandri M. sorore nomen imposuit oppido, quod antea Therme vocabatur. *πρότερον Θέρμη ἐκαλεῖτο κλισμα δ' ἐπὶ Κασσάνδρου, ὃς ὄππῃ τῷ ὀνόματι τῆς ἐαυτῆς γυναικὸς, παρθὸς δὲ Φιλίππου ἔδωκεν, ὠνόμασε.* idem Diodorus l. x. i. x. perhibuit.

Παρόντος ἡμῶν Αριστάρχ. Perseuerante nobiscum Arist. Aristarchi Macedonis D. Pauli *συνεκδήμου* plerisque in locis Astor. mentio fit, vt xix. xx. & xxvii. vbi hæc à B. Luca non D. Paulo scribuntur. sed *κατὰ Φίλων.* atenim B. Paulus D. Lucam *ιατρὸν ἀραπητὸν καὶ σωεργον* nuncupat: Aristarchum verò *συνεκδήμον, συναρχμαλωτὸν, σωεργον* vocat, iv. ad Colos.

IN V. THEMA EVROPÆ,

HELLADA.

S Trabo eodem ordine Græciam describit, quæ Græcorum qui alibi sunt quasi matrix est & nuncupatur. Thucydidi in l. i. præfatione eadem tractantur.

Prima est Scarpbia. Σκάρφια. Strabo l. i. x. habet *Σκάρφλεν.* Eustathius *Σκάρφλεων* magis probat, itaque legit apud Hom. Il. β.

K 2

Quinta

Quinta Naupactus. De Naupacto Aetoliae urbe idem
Strabo l. VIII. Marcianus Heracl. ver. 477.

Πρὸς τῷ Ρίῳ κείται ἡ Ναυπάκτι πόλις.

Naupactus oppidum situm est super Rhio.

Hodie *Lepanthe* indigetatur, & à Turcis occupatur.

V. I. Delphi. Idem Marcianus v. 482.

Δελφοὶ σωάπῃουσιν ἡ τῆς τοῖς ἐχθροῖς,

Τὸ τε Πυθικὸν μαντεῖον ἀψιδόδεσσιν.

Delphi Locris sedes propinquas occupant,

Oraculumq; Pythium verissimum.

*His adnumera ins. Eubœam, q. de Eubœæ situ, gemina
appellatione, urbibus & incolis, idem Marcianus p. 48.
49. edit. nostræ. Ver. 595.*

Τὸν Σουώκιον κάμψαντι δ' ἄπο τῆς Ἀπικῆς

Εὐβοία κείται νῆσος ἡ καλεσμένη.

Διὰ τὴν φύσιν τὸ πρῶτον, ὡς Φησὶν Μάκρις

Ἐπῆεν ἄπο τῆς λεγομένης Ἀσωπίδος

Χρόνῳ λάβοσσι πῦρμα, Εὐβοία πάλιν,

Πρῶτον δ' ἐν αὐτῇ Φασὶν οἰκῆσαι πρῶτος

Μιγάδας σωοίκους Δέλεγας, ἐκ τῆς Ἀπικῆς

Τὸν Ἐρεχθέως Διαβάντα Πάνδωρον κλίσαι

Πόλιν μέγιστον τῶν ἐν αὐτῇ χαλκίδα,

Αἰκλόν τ' Ἐρετρίαν τ' Ἀθλευαῖον ἡλύψ.

Quæ iisdem numeris Lat. reddidi.

Flectenti ab Attica ad cacumen Sunij

Eubœa proposita vocatur insula

Propter loci naturam, ut affirmat Macris.

Posidea ab Aſopide vocata, temporis

Lapsu, retinuit nomen Eubœæ prius.

Sedes in hac fixisse primos autumant

Promiscuos Lelegas, ab oraq; Attica

*Transisse Erechtheo satum Pandorum, ibi
Struxisse maximum oppidum, hoc est Chalcidam
æclumq; Eretriam Atheniensem origine.*

Hæc appositè & consultò hîc adieci, vt ex hoc anti-
quâ. Geographo constet Chalcida maximam Eubœæ
urbem & quasi metropolin fuissè, vt nihil mirum sit non-
nullos insulæ nomen eius ciuitati tribuissè, vt hic scribit
Imp.

Aeginam Ins. hæc ad Epidaurum sita, nimis immine-
bat propter propinquitatem Piræo: quare Athenienses
sciuerant, vt Aeginetis, qui classè valebant, præciderentur
pollices. *Nominata fuerat Oenone prius,*

Posterius abs Aſopide Aegina Æacus

Vocauit Aeginam imperator insulam.

Vt idem Marcianus testatur his verb.

--- κατ' Ἐπίδουρον ἡ

Πρότερον μὲν Οἰωνῆ πρῶτος ἄρχοντος

Υπερον ἀπ' Αἰγίνης ἡ τῆς Ἀσωπίδος

Αἰγίαν ἐκάλεσεν κατὰ τῶν Αἰακῶν.

Vsque ad Thermopylas, vbi Leonidas, &c.

In hos CCC. Lacedæmonios, qui in Thermopylis oc-
ciderant, Simonides hoc epitaph. distichum scripsit.

ὦ ξείν' ἄγγελλον Λακεδαιμονίοις, ὅτι τῆδε
Κείμεθα, τοῖς κείνων πηλοῖς νομίμοις.

Dic hospes Sparta, nos te hic vidisse iacentes,

Dum sanctis patriæ legib. obsequimur.

Historiam discas ab Herodoti Polyhymnia, l. VII. &
vt marmoreus leo steterit ad Leonidæ decus in exitu
Coloni. adi Plut. in Lacon. Tullium i. Tusc. qu. Diodo-
rum Bibl. II.

FED. MORELLI
IN VI. THEMA,
PELOPONESI.

Penelopeſi Inf. ſitum, & vibium *δεχαιολογίαν*
non parum illustrant hi Marciani Senarij. p. 45.
ver. 510.

Εἶτ' ἔστι Πελοπόννησος ἐξῆς κειμήλιον
Κόλπας βαθείας ἔχουσα, ἔ πολλαὶ ἀκροαί,
Μαλέαν μέγιστον, Γαίναρόν τε λεγομένην.
Ἱερὸν Ποσειδῶν ἢ Ἰεοπέπεσσον.
ὑπὸ τῶν Λακωνῶν ἐνθάδ' ἔς' ἰδρύμενον.
Τὰ μὲν οὖν Βόρεια τ' Πελοποννήσου μέρη,
Σικυῶνιοι κατέχουσιν, οἵ τε πρὶν πατὲρ
Κόρινθον οἰκήσαντες Ἰπτιφραῖν πόλιν.
Ἄλλοι * τ' Ἀχαιοὶ ὄντ' πρὸς ἑσπέρην πόρους,
καὶ Ζέφυρον, Ἡλεῖοι τε καὶ Μεσσηνιοί,
τὸ πρὸς μεσημέριον τε, ἔ νότον κλίμα,
Λάκωνες, Ἀργεῖοί τε. πρὸς ἀνιόντα ἢ
Ἡλιον, ὅσση κατέχουσι τῶν ἀκτῶν πόλεις.

Hoc est, è versione nostra Latina:

Deinceps Peloponesus patescit, continens
Sinus profundos, multa promontoria:
Vastissimam Maleam, & vocatum Tenarum.
Templumq; Neptuni, Deo dignissimum,
Hoc in loco exstructum est, Laconibus à piis,
Ergo Boreales Peloponesi vindicant
Sicyonij partes sibi: & qui olim quoque
Urbem Corinthi coluerant clarissimam.
At verò Achivi sunt ad occidentales plagas,
Zephyruiq;, Messianes & Elidis incola,
Ad meridionaleq;, & Astrinum latus.

Lacones

*Lacones Argiviq;: at ortum solis hic
Quot littorales ciuitates sunt, vident.*

Ἐστὶ δὲ Χερρόνησος ἀμπέλαι Φύλλον τῶ χήματι περιε-
Φερής. Est autem Cherronesus vitis pampino figura persimilis:
Dionysius tamen Platani folio Peloponesum comparat. sic enim
hic locus in versione nostra reponendus est. vt constet
Cherronesum Achaiae adhaerentem celeberrimam esse
omnium Cherronesorum, & Peloponesum appellatam
(hodie *la Morée*) & ex Constantini nostri Porphyrog.
sententia cum vitis folio similitudinem habere. tametsi
à Dionysio Alex. in Carm. *πειρηγώσως*, platani frondi
comparatur, hoc versu, quem in Cod. R. deprauatum ita
restituimus vt castigatæ editiones habent,

*Εἰδομένη πλατάνοιο μυρρίζοντι πετλήφ,
Persimilis platani folio, cui cusps acuta est.*

In quo Plinius & Mela Dionysio consentiunt. H-
cet Plinius Tauricam Cherronesum hederæ folio simi-
lem esse scribat. sed platani, vitis, & hederæ folia, vt mo-
le differant, similem tamen conformemque inter se fi-
guram ratione *μουρροσμοῦ* & striaturæ habere quis ne-
scit? est autem *μυρρίζον* πέντελον, τὸ κτ' μὲν ἔσθ' ἐσθ' ἐσθ' ἐσθ'
μυρρον καὶ λεπυρόμυρρον κτ' τ' ἄκρον μόρον ἦτοι τ' καυλόν,
& τὸ Φύλλον ἐξήρη). quod caudæ muris instar in an-
gustum ac tenue acumen definit; ex Eustathij interpre-
tatione, & *πειρηγώσως* mente, qui hoc ita Peneloponeso
conguere probat:

*Ἀκρὸν μὲν γὰρ ἔοικεν ἐργόμυρρον ἔσθ' ἐσθ' ἐσθ' ἐσθ'
Πρὸς Βορέην, ἔ κρινὸν ἐφ' Ἑλλάδος ἴχνος ἐρεῖδων.
Φύλλω δ' ἠπέρως περὶ δινήτω πείμεστε ἔσθ',
Κέλλαις εἰναλίοις ἐσεμμένη ἐνθα ἔ ενθα.*

K 4

Quo

Quæ sic ab eod. Eustathio exponuntur. ὁ μὲν ἰσθμὸς, Φησὶ, τῆς Πελοποννήσου ὁ πεσαρακοντασάδιος, εἰρημνυῖται εὖτος ἔοικε τῷ ἀκρω μόχλω ἔφυλλα, βόρειος ἂν ἢ δὲ τῆς ἑσῶς ἠπειρος παρῖμετρο τῷ πολυδινήτω φύλλῳ παρῖοικεν, ὡς πολλὰς Ἰπυκλάσας ἔχουσι ἔκαμπὰς καὶ ἐγκλωπώματα. Vt Isthmus Peloponesi x l. stadiorum, angustias suis Borealibus speciem præ se ferat pediculi extimi folij platani: ambitus verò continentis qui interior est, stricto folio respondeat, propter angulosos recessus, vt Plinius loquitur, l. i. v. c. vi.

Hoc vtique sic ma ad figuram accedit τύμβης μυυρός. de qua Io. Pediasimus c. vlt. σωφύτως παρῖ μετρήσεως ἔμετρο μὲτρο γῆς. sed quia commentarius ille Geometricus adhuc est ἀνέκδοτος, è MS. Regio διὰ γραμμα integrum describere & subiicere cunctatus non sum, vt & φιλοσοφώμετροις gratum facerem, & autori nostro lucis aliquid adferrem. εἰ ἔστιν ἡ τύμβη μύυρος, ἢ τοι ἀπὸ ξυσμύυρη ἢ ὄρθιος, μετρήεται ἔτως· ἑποικείδω γὰρ τύμβη, ἢς ἢ μὲν παρῖ τῆς βάσεως παρῖμετρο ὀργυῶν ἐστὶ ἰ. ἢ τῆς παρῖ τῆς κορυφῆς ὀργυῶν μίας· τὸ δὲ βάθος ὀργυῶν ἰε. πῶς ἔτως· τὸ ἡμισυ τῆς παρῖμετρος τῆς κορυφῆς ἐφ' ὅλλω πλὴν παρῖμετρον τῆς βάσεως, γίνοντ' ἑ. ταῦτα Ἰπυκλάσας γίνονται οὐ. πῶς τῶν ὀργυῶν ἢ μύυρος τύμβη, ἢ ὡς μούυρος πεπάρτα ὀγδὸς. Si tumba myurus est, h.e. in acutum desinens & recta, sic mensuratur. Esto tumba, cuius ambitus ad basem sit vlnarum x. ad verticem verò vnus vlna. altitudo autem vln. xv. sic operor. dimidium ambitus verticis ad totum basis circuitum, sunt V. hæc ad profundum, Lxxv. tot vln. est tumba myurus, nempe modij quarti οὐλαῖ.

Καὶ ἔτω μὲν ἐβασίλευε το παρῖν ἢ Πελοπόν. ita Const. scripsisse puto. Thucyd. l. i. narrat Dores cum Heraclidis

clidis lxxx. anno post excidium Troiæ Peloponesum tenuisse. Δωρεῖς ὀγδοηκὸς ἔτη ζυὸν Ηρακλείδαις Πελοπόννησον ἔχον. cum Dorienfes altero oraculo moniti, per angustias Crisæi sinus adorti Heraclidas dominantes fugarunt: qui postea sunt reuerfi in Peloponesum duce Carano, quem supra diximus cum autore nostro tertium ab Hercule fuisse: vnde à Theocrito dicitur ὁ καρτερὸς Ηρακλείδαις. mirum cur erudiri viri xi. ab Herc. faciant, & quo autore.

ἀφ' ἑπερ ἑσῶς ἀμφοτέρων ὁ Πέρσης ἠτήθη.

Plutarchus in Aristide, hanc victoriam fuisse κωνὸν τὸ κατόρθωμα Ἑλλήων probat ex monumentis & inscriptione aræ eiusmodi.

Τόνδε πῶθ' Ἑλλήνες νίκας κρατῖ ἔργῳ Ἄρης

Πέρσης ἐξελάσασθες, ἐλδθῆρα Ἑλλάδι κωνὸν

Ἰδρῶσαντο Διὸς βωμὸν ἐλδθῆρας.

De Mardonij cæde constat ex eodem Plut. ab Arimnesto Spartiata patratam esse, qui saxo caput Mardonij contriuit: vt ex Amphiarai oraculo præmonitum fuerat.

Διεκρότησεν ἐπ' ἀμφοτέροις ὁ πόλεμος ἔτη κζ. καθ' αἰὲς ὁ θεὸς οὐκ οὐκ οὐκ. bellum vtrinq; per annos xxxvii. productum est, vt percelebris Thucydides scribit. nempe lib. v. ξυγγραφῆς, his verbis. Θεκυδίδης Αθῆναιὸς ἐξῆς ὡς ἕκαστα ἐγγύετο κτ' ἦρη ἔχρημῶνας, μέγεις ἔ πλὴν τε δὲ χλὼ κατέπαυσαν τῆς Αθῆναιῶν Λακεδαιμόνιοι ἔοι ξυμμαχοι, ἔ τὰ μακρὰ τείχη, ἔ τῆς Πειραιᾶ κατέλαβον ἔτη δὲ ἐς τῆς πὸ τὰ ξυμπαντα ἐγγύετο τῷ πολέμῳ ἔπλη ἔ εἶχου. quibus docet se res gestas in eo bello per singulos annos persequutum, quoad Spartani eorumque socij, Athenienses principatu deturbarunt, & longa mœnia & Piræum ceperunt. annus fuit xxvii. à cœpto bello.

ὡς ῥηθῆναι ἐπ' αὐτῶν τῶν λόγιον,

Εν ᾗ διχοσεσῆσθαι ὁ πάγκρατος ἔλλαχε τιμῆς.

Quis oracularem hunc versum dixit, ex tot scriptoribus qui eum ut prouerbialem heroicum passim laudant? in quibus est Plutarchus, apud quem in *συγκρήσει* quidem Syllæ & Lys. iisdem plane verbis scribitur: in Nicia autem verbo vnico solum mutato, ὁ πάγκρατος ἔμμορε τιμῆς. quid vero sit ἔμμορε ἢ ἔλλαχε τιμῆς, altera huic affini parœmia docetur, ἐν ᾗ διχοσεσῆσθαι καὶ Ἀνδροκλῆς πολεμάρχῃ. ideoque sic verti, *Præscitur Divæ dissidiis deterrimus ortis. cùm ita quoque liceret vertere. Pessimus est in dissidiis decoratus honore.*

Ἐδ' λαβῶθι ᾗ πᾶσαι ἡ χώρα, κ. quid istud verbi est, Constantine, ποδ' κείτω. mihi certe *κειτόκειτος* deest, qui cubile vocabuli huius tuo ni fallor ævo nati doceat. viderint ἀγγελοῦστροι. an per ἐπεξηγήσιν expositum est τὸ ἐδ' λαβῶθι per τὸ γέρονε βάρβαρ. numquid à stabulis & stabulariis ficta vox est à Græcis Romana verba conari affectantibus? stabularij certe & stabulariæ vocem per contemptum vsurpatam esse, vel ex eo quis colligat, quod Helena prior Constantini Imp. vxor, dicta fuerit stabularia, cùm despecta fuit præ Theodora Augusta. Verùm quis locupletiosem te fideiussorem desideret. nec tamen sponfore cares, cùm Euphemium tam celebri nomine dignum laudes, qui tumorem αὐθάδους suffeni Peloponenfis hoc Senario nouarum λέξεων tessellulis variegato iocose sciteque repressit. quod Terentiana parodia utcumque expressimus. atenim *γεροντοιδής* pro *γεροντοιδής* vsurpari videtur, ut sit vetus, vicus, &c.

ὅτε ὁ λοιμικὸς θάνατος πᾶσαν ἐβόσκει τὴν οἰκονομίαν.

Huius

Huius pestilentia cum prodigijs plerisque exorta post victum Artabasdum & expugnatam Chrysofolin à Constantino Copronymo Leonis Isauri fil. meminit Græcus historiographus cuius chronica ab ortu mundi non spernenda inserta sunt eidem Cod. Regio, vnde hæc de promissimus. ἔτω κατέλαβεν ἡ θεομιμία, ἔβασάνος λοιμικὴ νόσος, ἢ μόνον οὗτ' ἐν τῇ πόλει, ἀλλὰ ἔ' οὗτ' ἐν τοῖς περιχώροις αὐτῆς δεινῶς ὀλοθρόσασσι. Sic defæuit ira Dei, ut bubonis morbus pestilens non tantum in vrbe, sed & circumquaq; passim grassaretur. Cedrenus in eod. Copron.

Constant. Copron. Iconomachus à Const. Manassè his coloribus depingitur.

Κατῆρξε γούῳ ὁ βδελυρὸς αἱματοπότης λύκος.

Ἀνθρώπος γόης, Φαρμακὸς, ζωοσφαγίαις χαίρων,

Καὶ τελετῆς ἔ' μυσταγωγῆς ἢ ἡπατοσκοπίαις.

Ἀνικρὺς τελευτόετος, βορβοροφάγος χοῖρος.

Νικήτης ὁ κηδύσιος ἐπὶ θυγατρὶ Σοφίᾳ Χρυσόφορον ἢ ἡὸν ἔ' καλῆ ρώμαν ἔ' ἀγαθὸν βασιλείως. Quis fuerit hic Nicetas Christophori socer compertum non habeo: probabile tamen est gentilem fuisse Nicetæ illius Drungarij Regij exercitus, cognomento Oryphæ, quem infestum Ignatio Patriarchæ fuisse narrat Nicetas Chon. in Mich. II. & Cedr. in Bas.

Zonaras vero & Curiopalates in Const. VIII. scribunt Romanum Lecapenum Patritium, socerum *πατεροβασιλέα* Imp. nostri Constantini, A. S. DCCCXIX. mense Decembri, τῷ τῆ βασιλείας διαδήματι πεπαινωθῆς τῷ ἔ' πατεριάρχῃ Νικολάῳ, ἔ' Κωνσταντῖνος δὴθεν ἐπὶ τῆσιν. Imperij diademate redimitū fuisse à Patriarcha Nicolao, permisso videlicet eiisdē Constantini, qui cū VII. iam annos solus impetrasset insurgentib. tyrannis, ἐκὼν ἀέροντι γε θυμῷ, collegam imperij assumpsit hunc Romanum,

Assutam

Astutam rapido gestantem in pectore vulpem. vel potius κωδὸς ἄμματα ἔχοντα. quippe qui & Theodoram vxorem suam paulo post diademate ornauit, & filium Christophorum, voluntate, vt certe videri volebat, Constantini, sed re vera inuito, & conquerente, & πολυκραιβνίαν indigne ferente. *παραίρεσι μὲν τῷ δουεῖν Κωνσταντῖνα· τῇ δ' ἀληθείᾳ βιαζομένης, καὶ ἀγαλλόντος πρὸς ἑσ' ἐθαίρει.* Idem etiam Christophori vxorem Sophiam post obitum Theodora Augusta nomen accipere voluit, & Michaelē ex Christophoro nepotem coronauit, quod prater dictos histor. etiam Const. Manasses firmat his verbis,

----- ὅτ' ἰδίως παῖδας,

καὶ Χριστοφόρου τ' ἰδὸν παιδὸς ἔ' πρωτοπαύρα,

Κράτορα ἀνεκήρυξεν ἀνακτῆς Αὐσονάρχου.

Natos suos, & Christophori item filij

Maioris eui natum, Italia Principes Statuit.

Ex his liquido constat Constantinum nostrum, tum scriptum hoc edidisse, cum ferè in leges foci sui Romani iret minor, *παιθανάγκη.* alioqui ἡπίε ἢ νηπίε, minimè mali Imp. fuisset tam ὑπέροπλον focerum καλοκαγαθὸ βασιλέως nomine cohonestare. tametsi Constant. semper fuit τὰ πρὸς θεὸν δ'σεβῆς, καὶ λόγοις *παρασκεῖ μὲν* ☉, vt à Zonara celebratur. Recuperato tamen imperio docuit id verum esse quod Chalcas Homericus de rege inferioribus irato asserit,

κρείσσων γὰρ βασιλεύς ὅτε χῶσεται ἀνδρὶ χέρηι.

Romanus certè, annosa vulpes incidit in casses; & à Stephano filio, imperatore ab ipso pariter declarato captus, exutus imperio, & attonsus ad monasterium insulæ relegatus est. Stephanus verò & Constantinus fratres inter se mutuo de imperij primatu altercantes ambo correpti &

repti & in insulas sunt deportati. sic non sine numine Diuum seruatus est Constant. & suorum tyrannide liberatus ad plurimos annos imperium propagauit: vt vndequinquagesimum imperij annum attigerit.

IN VII. THEMA

CEPHALLENIAE.

Cephalenia Leucadi subiungitur à Martiano, qui has insulas hoc ordine recenset. v. 464.

Λευκάς μὲν ἐν πρώτοις Κορινθίων κτίσις,

εἴθ' ἢ Κεφαλλήνῃ, Ἰθάκῃ τε πλησίον·

Ἡ τε Πελοποννήσῳ σώεγγυος καμύνη

Ζάκυνθος.

Est prima Leucas, condita à Corinthiis,

Deinde Cephalene, & Ithaca quae huic vicinior,

Quaeque Peloponneso adiacet quam proximè

Zacynthus.

καὶ αὐτὴ Κέρκυρα ἢ Φαιάκων πόλις. de hac Phacum ciuitate ἐρατὴν ἡ posticâ famâ gaudente, Homerus Odyss. vi. & vii.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πόλιος Ἰππιδήσιμον, ἑὸ πρὸ πύργῳ·

Υψηλὸς, καλὸς ἢ λιμὴν ἐκάτερθε πόλης,

Λεπὴν δ' εἰσὶθμην.

Dionys. *περηγ.* v. 494. καὶ λιμὴν Κόρυρα Φίλων πέδον Αλκινόοιο. vbi Eustath. monet in antiquis Codd. ἀμφιβόλως ἔχειν τὴν ἐνήσει πάντης γραφῆν, ambiguè scribi Cercyram & Corcyram, & quadrifariam vocari, Phaciam, Scheriam, Drepanos, Argos. ad Ionium sinum sitam (siquidem alia erat Cercyra & Melæna dicta intra pelagus Ionium) ceterùm hâc Corcyram Φαιακίδα à Corin-

à Corinthiis conditam fuisse, & mirifice auctam plerisque, vrbes & insulas condidisse ac multa classe instructa bello Persico LX. naues compleuisset: postea verò fœdè vastatam desolatamque adagio locum dedidit:

Ελευθερία Κέρκυρα, χέζ' ὄπ' ἔλεις
Corcyra libera est, cacato vbi voles.

Τὸ δ' Ἀλκινόε βασιλεῖον, ὄνπερ Ὀμηρὸς ἐκθάρσσει ὑπὲρ πάντας τὰς τότε πῶν βασιλεύοντας. ab Homero, loco laudato, Alcinous dicitur βασιλῆος θεοειδής. Rex Deiformis. Nic. Blemides in Paraphrasi ἀνεκδότῳ Psalmi III. Dau. παρέστησαν οἱ βασιλεῖς τῆ γῆς, scribit κ' μικρὰς τοπάρχας οἱ δὲ χαλιότεροι βασιλεῖς ὀνομάζον εἰώθερον. Antiquissimi etiam tenui censu locorum prefectos Reges appellare solebant.

IN VIII. THEMA NICOPOLIS.

Ἐπειρία τῆ παιλαιᾶς ἡπείρου τῆ Φωκικῆς. Prefectura anti-
Etiqua Epiri. Phocen. hæc Epiros absolutè dicitur. Mela
LII. c. III. In Epiro nihil Ambracio sinu nobilius est. Facit si-
nus, &c. faciunt vrbes que assidunt, Actium, Argi, Amphilochej,
Ambracia, &c.

Νικησεὶς ὁ καίσαρ τῆ Αντώνιον κ' τὴν Κλεοπ. C. Cæsar
Octavianus nauali prælio Antonium & Cleopatram de-
bellauit, ad Actium eod. Cæs. Augusto tertium, M. Val.
Messala Coss. IV. Non. Sept. Olymp. εκκxvii anno sec.
ab vrbe condita DCXXIII. Ioseph. δεχαιολ. I. v. c. xv.
Dio. Nic. I. L. & LI.

Nicopolim iuxta Actium conditam fuisse à Cæs.
Aug. Eusebius etiam in Chronicis autor est. docti viri re-
ferunt ad primum annum Augusteum. Augusto VI.
Agrippa II. Coss. & nummum Aug. proferunt ita insigni-
tum.

tum. ΝΙΚΟΠΟΛΙΣ ΙΕΡΑ. ΚΑΙΣΑΡΑ ΣΕΒΑΣΤΟΝ.
hodie *Preuexa*, vel *Peruexa* dicitur. Nicopolitanis Artiano
perhibente, sic acclamare mos fuit, Νῆ τ' Καίσαρος τύχῃ
ἐλευθεροί ἐσμεν. Per Cæsaris fortunam liberi sumus.

Nicopolis hæc utiq; sita fuit ad sinum Ambracium in
prouincia Acarnaniæ, qua terminatur Epirus, à Græcia
per Acheloum flumen diuisa. quò D. Paulus Titina
suum iubet confestim ad se venire. Tit. 3.

Quod subiicitur à promontorio Actio nuncupato, in-
dictiones etiam à Cæs. Aug. vocatas esse, ex Hesychij Il-
lustrij autoritate, næ Heraclitò quoque ἀγελάσθω risum
excitaret. nec Porphyrogeniti nostri purpura hoc illustri
& coccineo Hesychij centone latius splendet.

At mirum est magis, Onuphrio Panuino viro summo,
& optimis disciplinis excultissimo, venisse in mentem, in-
dictionem dictam esse, quòd Constantino Maxentium
viii. Septembris vicerit; cum victoriæ nihil commune
sit cum indictione. quæ, vt magis placet eruditè, à ludo-
rum panegyricorum indictione appellata est: Ludos utiq;
Actiacos πενταετημερὰς ab Augusto institutos fuisse Stra-
bo, & Eusebius in Chron. notant. tametsi à remittendis
quoque residuis pensionum & indictionibus tributorum
indictionem nuncupatam esse ex prisco more constet,
quo principes inter largitiones in quinquennialibus tri-
buta remittere & pensiones alias solebant, & si qua erant
residua debitorum. quam Ἰπτινέμησιν κ' δωρεῶν νομιζομέ-
νην Eusebius appellat: cuius pulcherrima & luculentiss.
exempla leguntur apud Dionem hist. in Adriano & M.
Antonino. Eadem remissio fiscalium debitorum per in-
dictionem facta esse videtur à Iul. Cæsare Antiochenrib.
qui annos suos ab indictione Cæsariana putabant, à re-
missis videlicet vnus indictionis siue trium lustrorum re-
liquis.

Scitam

Scitam porro rationem institutionis & celebrationis *πεντηκονταετηρίδα* Ⓞ indictionis quindecennalis Aug. hic velut variam fimbriam venusto limbo attexit; non alienam certe à Iosephi hist. obseruatione ad Epocham Actiacæ victoriæ, cum ait x i v. annos detrahendos esse ab annis imperij Augusti, vt ij quos solus imperauit, separantur ab iis quos cum Antonio communicauit. quandoquidem anno xv. imperij Aug. & Ant. Augustus vicit Antonium; *μὲν ἢ ταῦτα μόνος ἐκράτησεν.*
Horat. l. III. C. x i v. ----- *Quo die*

*Portas Alexandréa supplex,
Et vacuam patefecit aulam:
Fortuna lustro prospera tertio
Laudemq; & optatum peractis
Imperii decus arrogauit.*

Cæterum apud Cedrenum in Const. Copronymo; vbi agitur de lue quæ sub illo grassata est, G. Xylander interpretis alioqui pereruditus mentem autoris non cepit, saltem non expressit ob notam compendiariam non intellectam, qua Græci *παχυγράφοι* indictionem declarant per N maiusculum & apice insignitum. Sic itaque vertendum fuit, *In Graciam sese propagauit insulasq; circumiacentes, per totam x i v. indictionem.* & paulo post, *verno tempore primæ indictionis malum propagatum est.*

Δωδώνη, ἐφ' ἧς ἡ δρυὶς ἢ Φθγγυρομένη τὰ τῶν δαιμόνων *μυσήρα*. ἧς * *μνημονόσι* κ; ὁ θεολόγⓄ *Γρηγόριος*, λέγων ἕτως, ἢ *Δωδωναίας δρυὸς ληρήματα* *. ἢ *Κασσαλίας μαντικὸν σῶμα*.

Locus hic laudatus Gregorij Nazianz. extat in panegyrico εἰς τὰ ἅγια Φῶτα τῶν Ὀπιφανίων, non procul ab initio. quidni periodi orbem integrum adscribam, vt lux sententiæ affulgeat? *πῆ θήσῃς Ἐκιάτης τὰ Φοβερὰ καὶ σκοτῆνά*

σκοτῆνά Φάσματα, ἢ *Τροφονίε* κ; *γῆς πύργια* ἢ *μαντῶματα*; ἢ *Δωδωναίας δρυὸς ληρήματα*; ἢ *τρίποδος Δελφικῆ* *σοφίσματα*; ἢ *Κασσαλίας μαντικὸν πῶμα*; τῆτο μόνον εἰ *μαυδοσάμδρα*, τὴν ἑαυτῶν *σιωπλή*. *Quo pones loco terribilem & caliginosam Hecates mostellariam; ac Trophonij subterranea Ludicra & vaticinia; aut Dodonæe quercus deliramenta, aut Delphica Tripodis captiosas voces: aut fatidicum Castalij fontis haustum?* Græca ita sunt ἔμμετρα, & poetici epithetis insignita vt *Δωδωνάσματα* quædam Tragici Dramatis videantur: quin vltimum membrum, vt ἐ Cod. reg. edidimus, Senario iambico constat; ideoq; primum Trimeteris iambicis Lat. vertere libuerat. Scholiasta Græc. illius Panegyrici Greg. sic lego. *Κασσαλία πηγὴ πρὸ τῶν Αντιόχειαν, ἐν ἣ ἢ ὁ Απόλλων ἐφορᾷ· μαντεία οὐδὲ πῆ ἐξ ἐφέρετο κ; τὴν τοιάν δε πηγῶν, ἢ ἔναματⓄ, εἰ κ; Φωνίω· εἰ γὰρ Φωνὴ τις ἐξηχεῖτο· ἀλλ' αἰσθῶς ἤχεε τινὸς κ; πύργια ἀναδιδομένη, κ; ἐκροῆς· πρὸς ἀπινεσ ἰσάμενοι, ἢ νοοῦντες τὰ σύμβολα ταῦτα, ἔλεγον ταῦτα.*

IN IX. THEMA,

DYRRACHIVM.

Δυρράχιον πόλις Ἑλληνικὴ ἢ Ἐπίδ. apud Stephanum πρὸ πόλεων scribitur, *Δυρράχιον πόλις Ἰλλυρικῆ, Ἐπίδαμνος κληθεῖσα ἀπὸ Ἐπίδαμνε, ἔξ ἀρχαίης ἡρώος, ἔξ Ἰνυράτηρ Μέλιασα, ἧς κ; ἔξ Ποσιδῶνος, ὁ Δυρράχιος. ἀφ' ἧς τόπος M.* ex quibus sic obiter castigatis, licet ea supplere quæ defunt Cod. Reg. cuius etiam Stephani locus ille poscebat opem. Itaque Lat. vertendum. *Dyrrachium vrbs Illyrica; Epidamnus nuncupata ab Epidamno Heræe p̄isco, cui*

L

filiæ

filia fuit Melissa, ex qua & Neptuno Dyrrachium natus est: vnde Melissonius etiam dicitur est Epidamni locus, ubi Neptunus cum Melissa rem habuerat.

Alexander in Carm. Gr. Europa inscripto, apud eundem Stephanum Dyrrachium vocavit, hoc versu,

Δυσραχίς τ' Ἐπίδαμνος ἐπ' ἀγγράλῃ χθονὸς ἀκτῆς.
Dyrrachia, Epidamnus in aquorea sita terra.

Indeque probatur notationis huius vocis ratio, quam Suidas sequitur, & Eustathius in Dionysij *περίηγησιν*, ubi scribit, *περὶ τὰ Κεραυνία ὄρη κείται καὶ ἡ τῆς νέας ἡπειρὸς μητροπόλις, ἢ ποτε καλεσμένη Ἐπίδαμνος· ἦτοι τὸ Δυρράχιον, δηλοῦν ἐκ τῆς πιαύτης κλήσεως τῶν ἔσπευ τεραχύτης. Δυσραχίον γὰρ ἐστίν, ὃ ἐστὶ δυσέζοχον.* Ad Ceraunios (inquit) montes sita est Epiri noue metropolis, que Epidamnus olim dicebatur, nempe Dyrrachium, loci insuperabilis asperitatem hac appellatione prae se ferens.

Μετὰ δὲ τὸ Ριζόνιον, Λίοςός ἐστι π. Stephano Ρίζων dicitur πόλις τῆς Ἰλλυρίας. itemque Λίοςος penacuitur, & diuiduè ἄμρον Λίοςον legitur.

IN X. THEMA,

SICILIA.

O Te ἡ Ρώμη ἔβασιλύετο. cum Roma imperatori suo parebat, eratque vt à D. Basilio Seleucia Isaur. Episc. l. i. de B. Thecla, nuncupatur, ἡ μεγίστη καὶ βασιλίξου πόλις. Sicilia Constantinopolitano Imp. subdita non fuit. sed cum Roma regium principatum Imp. deposuit, Sicilia nouo more sub ditionem Imp. Constantinop. redacta est, veluti iure quodam accrescendi:

ob Romæ

ob Romæ *ἰδιοκρατορίαν*, quæ est quasi quædam administratio ac iurisdicctio peculiaris, & propria. itemque *δεσποτεία Ἐκκυρότης ἰδιοτρόπως πρὸς πολίτας*. sic appellat Nicephorus Blemmides paraphrasi *ἀνεκδότῳ* in psal. viii. proprium Christi principatum in fideles, qui distinguitur ab eius absoluta dominatione in omnes res conditas. Illius verba perelegantia nec dum edita, hinc apponere operæpretium erit. *τὸ κύριε, τὸ ἀπλῶς κυρότης πρὸς τὴν πᾶσαν ἐκκυρότην, τὸ εἰς ὅλα τὰ κήσματα· τὸ δὲ, ὃ κύριος ἡμῶν, τὸ ἰδιοτρόπως εἰς ἡμᾶς τὰς πιστὰς, ἢ Ἐ κατ' ἐπίγνωσιν ἡμῶν πρὸς αὐτὸν καὶ οἰκείωσιν αὐτῶν πρὸς ἡμᾶς.*

Eiusmodi *ἰδιοκρατορίαν* Roma sibi vindicauit maxime sub Adriano II. Pont. Max. de quo postea.

IN XI. THEMA,

LONGOBARDIÆ.

Quam late patuerit Longobardia, vel ex MSS. glossematis Græc. in Dionysium *περιηγητικῶν* constat, in quibus vox *Λατίνων* exponitur per *Λογγοβάρδων*.

Ουεσέσιον ὄρος, Vesuuius mons. sic reponere in mentem venit, coniectura non ambigua: tamen in Reg. MS. Λέσσιος exaratum sit, & in Syllabo *ονομάτων μεγάλων*, subiecto editioni prioris lib. Constant. de Th. Κέσσιον, τὸ Νεαπόλεως. sed quid agas, si librarius vsque peccat: de Vesuij montis aspectu, Mela, c. iv. l. ii.

Sequitur, ὃ ἐν αὐτῷ Πυρχάνος * qui in ipso est *Pyrcanum*. ecquis huius meminit? nunquid Ætnæ *κερατῆρι πυρκαμνίοις* congruit? an Pausilypo, an Plano, an Taburno, an Purgio, an Putcolis? an peregrina vox est ἀντὶ τῆς Αόρου;

loco Auerni irrepfit? an vsquequaque explodendum videtur à monte Vesuvio Πυρρώνος nomen, cuius etymon πύρος χάσμα, hiatus ignis præ se fert? equidem ἐπιχώ. cedo πύρον ἐν δὲ πύρῳ.

Ὡς ἤρχε Βεπιλίνος ὁ τ. hanc historiam fusè eleganterque persequitur Agathias Scholast. l. ii. Hist. de reb. gestis Iustin. Imp. ac Butilinum quidem hanc Francor. ducem vocat; eumque & fratrem eius Leutherim antea cum Gotthis societatem iniisse, etiam inuito Theodobaldo Rege, idem l. i. ita scribit. τῆτω τῶ ἀνδρὲ ἡτέω μὲν ἀδελφῶ, καὶ τὸ γένος Αλαμανῶ, διώαμιν διῆ πῶρῳ φερίγκοις μεγίστω εἰχέτιω, ὡς καὶ σφετέρη ἐθνὸς ἡγεῖσθαι θεοδιέροτα ἔσπερτα πῶραχόνη.

Epigramma ἐλεγείον quod hic ab Imp. est relatum, Agathias cod. l. ii. narrat sibi quendam ex indigenis retulisse, vt tabulæ saxæ appositæ ad ripas fluminis Casulini (quod hic Casudinum dicitur) incisum, vel alioqui hominum sermonibus celebratum, ἐς μαρτύριον ἐχάχαρε τῶν ἐν τῆδε τῇ ζυμπλοκῇ γεληρημῶν. ita vero ex illo scriptore & forte an autore est restituendum.

Ρῆθρα Κασωλίνε πῶριμὸς Βεβαρημῶνα νεκροῖς

Δέξαστο Τυρσῶν ἡόνος κροκάλη.

Ἡνία φρεγγικὰ Φύλα κατέπτενον Αυσονίς αἰχμῆ,

Ὀπποῖαι δειλαίῳ πείθετο Βεπιλίνῳ.

Ὀλβιον ἀν τὸδε χεῖμα, ἔ' εὐσεπῆ ἀντὶ τρεποῖε

Αἰμῶνι βαρβαρικῶ δηρὸν ἐρδθόρμῳ.

Vna verò eademque opera versio nostra sic illustrabitur:

Plena cadaveribus taboꝝ, infecta fluentia,

Tusca Casulini cepit arena rubens:

Cum Francos acies populos Romana cecidisset,

Et quot parebant agmina Butilino.

Να

Na felix amnis, qui præfert signa trophæi,

Dum rubet æternum sanguine Barbarico.

Sigonius l. xx. de Occid. imp. ducem hunc Bucellinum appellat: & hanc Francorum cladem in agro Campano contigisse scribit, ad Casilinum seu Casudinum fluiuium; is idem videtur esse cum Vulturno, qui nunc *Sanguino*, ab hac fortasse strage indigeratur, & ex Apennino monte fluit.

Στόλῳ Κομπάρῳ, ἔχων κεφαλῶ τ. *Comparia*, magna nauigia significare, & Agarenorum seu Turc. vocabulum esse docet Zonaras in Imp. Basilij Maced. ὁ τῆς Ταρσῆς Ἀμηρῆς Εσμεῖν μὲν πλοίων μεγάλων, ἀκομπάρῳ τοῖς ἐν τῆς Ἀγερ ὀνόμασι, τῆ πόλει ἔ' Ευρίπῃ περὶ Ἐαλεν.

Porro σὺλα κεφαλῆ, de σολάρχοις, præfectis classis, dicuntur vernacule, *Capitaines en chef, Amiraux*.

Soldanum Zonaras & ceteri scriptores, siue Sultanum, nominant. sed Cardin. Baronius Reginonem, Leonem Ostiens. & Sigonium sequutus, hunc ducem Saraccenorum Scodam vel Sanglam ancipiti nomine appellat: & à Ludouico Imp. Ital. cum Barim caperet per deditonem acceptum, vt hîc commemorat.

Samas apud Cedrenum in Basil. Sabas vocatur; atque hi tres duces ab eodem ἐμπέρῳ πολεμικῇ Διαφέρειν ἔ' ὁμοφύλων memorantur. inter Dalmatiæ vrbes ab illis captas Butama pro Butoba scribitur. quæ scripturæ varietas non aliunde orta videtur quàm à similitudine quæ est inter literas β & μ vt in mss. & libris Italicis pinguntur. Idem Cedrenus habet, πὰ κάτω Δεκάπορα, & Ραγῆσιον, vt C. Reg. apud Zonaram Ραγῆσιον, legitur, vt Latini Ragusium; vernaculè, *Ragusi*, à Turcis *Dobrovia* vocatur,

Εὐρον ὑπὸ θεῶ τῶν ἀντοκρατορικῶν δόχλων, Βασι-
λειον τὸν αἰοίδιμον Βασιλέα. auum suum Basilium eodem
decorauit epitheto superiori Them. p. 51. Gregorius Naz.
Or. x x. de D. Basilio M. idem elogium Dauidi tribuit,
Δαβὶδ ἐν βασιλευσιν αἰοίδιμῳ. Petrus Siculus, qui
præter propter annum D C C C L X X. ex imperio huius
Basilij Imp. & filiorum eius legatus Tibricam Armeniæ
urbem missus est, in hist. quam scripsit de Manichæo-
rum ortu, progressu, occasu, his Basilij laudes verbis præ-
dicat, quæ obiter emendare ex industria conabor; ἐπιδὴ
δουλείας τῶν βασιλικῶν ἐνεκεν ἐκέισε ὡραγήμῳ, ἔν
δὲ ἤ τῆς ἀντοκρατορίας Βασιλείας, ἔκ θεῶ παρε-
χρησάμενος μεγάλης βασιλείας ἡμῶν, ἔκ πᾶσι τοῖς θεοῖς
χρησάμενος ὑπερφυῶς κενεσμημόνον, ἔκ ὁσέως καὶ
θεοφιλοῦς τὸ τῆς Ρωμαϊκῆς, πωτὸν δ' εἰπεῖν καὶ χριστι-
ανικωτάτης, δὲ ἤ σκῆπηρα διέποντος, ἀλλὰ ἔκ εἰς πολλὰς
πᾶς ἐτῶν παίδους διέποντος, ἀμα τοῖς ἀγίοις αὐτῶ ἡέστη
καὶ θεοσέπτοις βασιλευσιν ἡμῶν, ὧν ἀνεπίλητος ἔαλληλος
ἔκ αἰωνίαι ἡ μνήμη καὶ ἐν τῶ νῦν αἰῶνι καὶ ἐν τῶ μέλλοντι
Δαφουλαχθείη. Equidem hoc tunc (inquit) munus susce-
pi, cum legatione regia functurus ad ea loca me contuli ini-
tuo imperij Basilij magni Imp. nostri à Deo delecti, omnibus
diuinis dotibus cumulatè aucti, qui religiosè & piè Romani
iuxtaque Christianissimi principatus scepra moderatur, vna
cum geminis & sanctis liberis suis à Deo coronatis Regibus no-
stris, quorum virtutis memoria indelebilis ac sempiterna in hoc
& futuro æno conseruetur.

Τὸ κάστρον Βάρης. Cedreno τῆς Βάρης scriptum est.
Βάριον Ptolemæo & Straboni. Plinius, Barium ante Iapyx.
Apuliæ Dauliæ vrbs primaria, & regioni vniuersæ
nomen à se Terræ Barianæ impertit.

Προαπί-

Προαπίσθηλε στρατὸν Καβαλαρικόν, κ. pramisit equestres
corias. Sic apud Mauricium Καβαλαρικὴ τάξις. & apud
Niketam Καβαλαρικὸν στρατόμα. In Etymis nostris
quæ iam spargere cœpimus in Lexicon Græco-Latino-
Gall. recens à nobis recognitum & auctum, notamus
equum Caballum à priscis autoribus vocatum, vt καβα-
βάλλοντι. est autem καβαβάλλειν seu καβαβάλλειν synco-
pa poet. excutere & deturbare; quod Caballi sternacis &
strigantis est. Horum equitum à Basilio Imp. missorum
cum C. nauibus nec Græci nec Latini scriptores, quos
quidem legerim, meminerunt, cum omnes classis illius
mentionem faciant; cuius potissimum ope constat Bar-
rium, non sine optimo Francorum subsidio, cum Afrorum
duce Soldano redactum fuisse in ditionem Ludouici
Italiæ Imp. qui magni Caroli pronepos Lothario succes-
sit in Regno Italiae. hunc Cedrenus & Io. Curopalates
Dolichum pro Lodoico præposterè, literis traiectis nomi-
nant, quos interpretes nimium fidi & minimè mali sunt
sequuti. Eum Constantinus noster ῥήτορας Φραγγίτας, non
Βασιλέα, & Regem Franc. non Ital. nec Imp. Rom. con-
sultò appellat, non quòd ignoraret Imp. coronatum fuisse
Romæ à Sergio PP. an. S. 844. atque Aug. salu-
tatum: nec quòd rationem haberet secundæ eiusdem co-
ronationis ab Adriano II. PP. celebratæ A. 871. qua de-
claratus erat Rex Francor. vt legitimus Lotarij eius ger-
mani defuncti successor. sed auito quodam odio & in-
uidia aduersus Ludouicum, quòd sciret auum suum pa-
ternum Basilium Imp. è literis Adriani II. per Legatos
allatis Constantinopolim nomen Imp. Ludouico imper-
titum abradi iussisse; & ad eundem legationem misisse,
literisque exhortatum esse, vt abstineret à nomine
Βασιλείως. Ad quas molles Basilij querelas, Ludouici

L 4

Episto-

Epistola Apologetica grauis, acris, elaborata, & Rom. Imp. digna, è scripto Cod. historię Longobardorum eruta, ab cod. Cardinali Baronio, Ann. Eccl. T. X. inserta est. liceat hęc Morello Baronianis vti excerptis, vt D. Baronio libuit Morellianis in Heraclio Imp. Illius epist. inscriptio est: **IN nomine Domini nostri IESU CHRISTI Dei aterni, Ludouicus diuina ordinante prouidentia Imperator Augustus Rom. dilectissimo spiritualiq; fratri nostro Basilio gloriosiss. ac piissimo equè Imp. noua Romæ. Protasis eiusmodi cap. 2. Quia de Imperatorio nomine multa nobis scripsisti; cogimur & nos quoque ad scripta tua quedam rescribere, ne si vsquequaque super hoc siluerimus, non vt contentionem vitantes, sed quasi ratione conuicti siluisse ab insipientibus videamur. & c. 4. frustra causandum ducit prudentia tua, alios præter se βασιλεῖς appellandos, nisi forte radendos ducat totius codices mundi, in quibus fere cunctarum gentium principes à pristis temporibus, & deinceps βασιλεῖς inueniuntur scripti. & c. 9. Illud ridere libuit, quod de Imperatorio nomine dixisti, neque paternum esse, neque genti conuenire. Quomodo enim paternum non est, quod iam in auo nostro paternum fuit? quomodo autem genti non conuenit, cum sciamus ex Hispanorum, Isaurorum & Cazarorum gente Imp. Rom. effectos? neque enim veraciter asseuerabis nationes has gente Francorum aut religione aut virtutibus clariores. & cap. 10. Præterea mirari se dilecta fraternitas tua significat, quod non Francorum, sed Romanorum Imperator appellemur, sed scire te conuenit quia nisi Romanorum Imperator essemus, vtique nec Francorum. A Romanis enim hoc nomen & dignitatem assumpsimus apud quos profecto primo tanta culmen sublimitatis & appellationis affulsit: quorumq; gentem & urbem diuinitus gubernandam, & Matrem omnium Ecclesiarum Dei defendendam atque sublimandam suscepimus; ex qua & regnandi prius & postmodum Imperandi auctoritatem prospiciam nostræ seminarium sumpsit. Porro cum Basilius Ludouicum**

Ἡῆροε

Ἡῆροε vocasset, idè Ludouicus, c. 15. hæc subiecit. *Postremo scito quia, qui Ἡῆροε quemque appellat, quid dicat nec ipse nouit. Siquidem etiam si linguis omnibus more Apostolorum imò Angelorum loquaris, cuius lingua sit, Ἡῆροε, vel cui dignitati sonus ille barbarus congruit, quod Rex dicitur, interpretari non poteris. Nihil enim forte ad idioma propria lingue tractum Ἡῆροε, Regem, significare monstraueris. Quod si ita est, quia non iam barbarum, sed Latinum est, oportet vt cum ad manus vestras peruenerit, in linguam vestram fideli translatione vertatur. Quod si factum fuerit, quid aliud nisi hoc nomine βασιλεῖς, Rex interpretabitur? quod non solum veteris, sed & noui Testamenti interpretes attestantur. vnde si in alienis personis hoc detestaris vocabulum: stude ex omnibus tam Latinis libris quam Grecis siue Regis, siue βασιλέως nomen eradere.*

Ad historiam etiam expugnationis Barrij & Francorum militum defensionem quæ sequuntur in eadem Epistola cap. 16. pertinent. His igitur super hoc ita prælibatis, obstupescimus in iis que serenitas tua prosequitur, dicens, suis, id est Grecis Barim ex parte sua debellantibus & elidere decertantibus, nostros vel solum intuitos, vel prandis dissolutos nullum auxilium præstitisse; cum nostri siue intuendo siue prandendo, sine aliud quid agendo, & Barim tamen, licet perpauci & sine tenus impugnasse, & ope diuina cepisse noscantur. Vestri autem sicut bruchi multitudine apparentes, & sicut locustæ primum impetum dantes, eo ipso quod conatum suum in prima fronte monstrauerunt, pusillanimitate superati protinus infirmati sunt: & more locustarum repente quidem salierunt, sed confestim fatigati, quasi à nisibus volandi deciderunt, ac per hoc neque intuendo neque prandendo, neque bellando, quibuslibet insignibus triumphis monstratis, motu subitaneo & clandestino recesserunt, & inefficaces: nonnulli è contrâ Christianis solummodo capti-

uatis

uatis ad propria repedarunt. Ergo, frater, noli de cetero Francos videre, quia etiam inter mortis vicina student prandia & omnia charitatis indicia exhibere, tamen à proposito non lentescere: quoniam, secundum Apostolum, sciunt abundare, & penuriam pati, & saturari, & esurire. Et (vt compendio dicamus) omnia possunt in eo, qui illos confortat. De paucitate verd, quid miraris, si pauci fuerunt, & tamen multa lucra detulerunt? Præterea, quæ de re pauci fuerunt nostri, pridem patrefecimus dilectioni tuæ. Sed quoniam nos super hac pulsasti: denuò nostrum sume responsum. Cùm enim diu demorante stolo fraternitatis tuæ, & illius iam minimè præstolaremur aduentum, & in anno ipso de obsidione Bari, nihil omninò fieri putaremus: Omnes ad sua redire permiseramus, his solum retentis, quos ad prohibitionem recipiendorum alimentorum sufficere credebamus. Et hoc est quod stolus insperatus apprensus, non nisi paucos nostros inuenerunt. Veruntamen isti pauci, & adhuc pauciores, quibusdam horum diuerso languore grauatis, effecti, antequam Bari caperetur, tres Ammiredas, qui totam Calabriam depopulabantur, & numerosam multitudinem Sarracenorum prostrauerunt, & magnam vestratibus salutem diuino beneficio contulerunt. Quare non solum Calabritanorum Isinæliitarum ingens ex tunc facta est diminutio, sed & Barensum potentatu omnimodo dissoluto, ac per id ad capiendum facilis adiuuento. Cuius facti trophæa vestros credimus tuo imperio retulisse, & opera Dei, quæ taceri nō debent, mirabiliter enarrasse.

Ex his vel cæco patet, vt Porphyrogenitus noster ambitioso aui morbo laborans, Ludouicum Regem Franciæ, non Imp. Italiæ nominet. Quòd autem ait Basilium Imp. & ad dictum Ludouicum & ad Pontificem Rom. nempe Adrianum Iuniorem, scripssisse, vt vnà exercitui suo manus auxiliares præberent; consentaneum est iis quæ Io. Curopalates scribit, à Basilio Mac. Græc. Cæsare legatos ad vtrumq; missos, rogatum vt suis copiis subsidium ferrent, & cum classe sua contra impios Dei hostes

instrue-

instruerentur. siquidem, vt ait Hom. Συμφορῆ δέσπῃ πλέν ἀνδρῶν καὶ μάλα λυγρῶν. Vnanimis multum virtus pollet, vel inertum. Hoc τεκμήριον est ἰδιοκρατορίας Romæ, de qua supra. Quis verò hîc non assentiatur pererudito amico nostro Papirio Massono, hoc in Adriano dicenti, non petiturum fuisse Basilium à Rom. Pontifice suppetias, si scisset dari ab illo non posse, frustra enim ab illo petitio facta esset. itaque necesse est Rom. Pontificem tunc temporis iurisdictionem & imperium aliquod in suos ciues, & pecuniam belli neruum habuisse. hic quoq; obseruandum est Adrianum II. optime animatum fuisse erga Ludouicum Cæsarem cuius patrius & in baptismo sponsor fuerat: talis fideiussor à Dionysio magno ἀνάδοχος vocatur, in Hier. eccl. c. 2.

Soldanum Ameran dicit, voce Arabica Cedreno familiari, pro qua antea κεφαλῆ dixerat. Vnus est ex tribus illis Amiredis, quos Ludouicus in superiore epist. dixit totam Calabriam depopulatos esse.

IN XIII. THEMA,

CHERSONIS.

CHERSON vrbs eadem est recentioribus atque Cherfonefus Ptolemæo, Straboni, Arriano, sita in Taurica Chersoneso, ad paludem Mæotidem, vt C. Baronius in Martyrologio Rom. Nou. 23. rectè obseruauit, ex his verbis Actorum Clementis: Oportere eum vel consentire sacrificantem, aut vltra mare Pontum, in desertam ciuitatem sitam prope Chersonam relegari. vbi legere mallet, Cherfonē, vt hîc, & apud Procopium l. III. de ædif. Iust. & Cedrenum in Iustiniano Rhinotmeto Imp. qui Cherfonem relegatus à Leontio (de quo supra in Th. III. diximus) ibi postea libertate

tate

rate cum Imperio recuperata, *omnia vasta dedit*: fecitque vt canit Constantinus Manass.

Τὴν πόλιν τὴν πολυάνδρον, ἠφαισισμόε πείλον.

Populosa ciuitas vt esset vastitas.

Velut Aeschulus in Prometheo Vincito scribit,

Mortalibus tua perenni fama erit

Traiectionis: Bosphorus dicitur hinc.

Hi versus, quos emendatiores quàm in Cod. Reg. exarati sint edidimus, enunciantur à Prometheo vinculis astricto, apud Aeschulum: iccirco in Græc. addidi τὸ δεσμώτη, quod à C. Reg. aberat. sed fieri quoque potest, vt iam ipso Constantini nostri auro Aeschuli Prometheus λυόμενος, *Solutus*, desideraretur: qui tamen à veteribus laudatur, vt à Strab. l. i. & Arri. in Peri. Ponti. Locus autem Strabonis, qui mox citatur ab Imp. non X lib. vt reg. Mns. habet, sed VII. ita legitur in castigatis editionibus. ἐξ ἐκείνης τῆς χρόνης τοῖς τῆς Βοσπόρου δυναστεῖς ἢ τῶν Χερσονησιτῶν πόλιν ὑπέκωσεν μέχρι νῦν ἐστὶ. ex eo tempore ad hunc vsque diem Chersonesitarum ciuitas Bosphoranis Dynastis, seu principibus, dicto fuit audiens. post victoriam nimirum, qua Mithridates Eupatoris Chersoneso Bosphoróque potitus est.

Ευρωπαϊκῶν μητρόπολις τὸ Πανλικάπαιον.

Europæorum metropolis est Panticapæum.

Ita scribendum, non *Μανλικάπαιον*, vt habet C. R. Panticapæum à Strabone ibidem dicitur princeps oppidum Bosphoranorum, in Mæotidis faucibus situm, à Milesiis conditum. Dionysius Alex. *περιηγήσεως* ver. 314. laudat ὑδαται Πανλικάπαιο. vnde à flumine Panticapa quod à Riphæis montibus manat, Panticapæum vocatum esse Eustathius in eum locum *περιηγητῆ* notat, & πόλιν με-
γάλλην,

μάλλην, κλισμα παιδὸς Αιήτης, urbem maximam ab Aetæ filio conditam scribit.

Phanagorium mox Asianorum metropolim appellat, Strabo ibidem Phanagoriam Asiæ ciuitatem Panticapæo proximam: siquidem fretum Cimmerici Bosphori Europam ab Asia diuidit. Dionysio *περιηγήσεως* v. 552. Phænagora vocatur, cui adiuncta est Hermonassa, ἧς ἐπι Φαιναγόρη τε ἔδ' Ὀκλίπος Ερμάνασσα.

Testificatur etiam Phlegon in Olymp. x v.

In Græco redundantem articulum exime, φλέγων ἐν Ολυμπιάδι πεντ. vel adde ὁ λέγων ἐν Ο. Hic Phlegoni Trallianus libertus Imp. Adriani scripserat Chronicorum *συναγωγῶν*, & x v i. libros Olympiadum, ex quibus quinque solum se legisse Photius Constant. in Biblioth. refert: Imper. noster eodem seculo, sed multo iunior, plures legerat: siquidem fragmentum ex x v. huc profert, minimè spernendum, in quo mentionem facit Cotys Bosphorani Regis, cui Cæsar iniunxit Diadema gestare, cum eius ditioni tum vrbes alias, tum Chersonem, vbi Regia, subiecisset. nec mirandum est Diodorum Siculum & Strabonem, l. v i i. & i i. (cum tot Bosphoranos Reges enumerent, Spartacum, Seleucum, Leuconem, Satyrum, Spartacum i i. Parisadem, Pharnacem, Afandrum, Polemonem, & Parisadem i i. & vltimum, qui Mithridati regnum concessit;) huius Cotys non meminisse; cum plerique verum nomen esse regum Thraciæ censeant; & Geographus in genere scribat. νῦν ὑπὸ τοῖς τῆς Βοσπορειῶν βασιλευσιν, ἐς Ρωμαῖοι κατὰ σῆσωσιν, ἀπαντῶ ἐσιν. sub Regibus Bosphori, quos Rom. constituerint, omnia esse. Cotyn certè Philippi Maced. tempore per xx i v. an. in Thracia regnauisse deliciis addictum, mancipiumque libidinum, & immitem, Atheneus l. v i. & x i i. Dipno-
soph. &

Soph. & Suidas commemorant. Cæsar III. de bello ciu. narrat Cotum Thraciæ Regem equites quingentos ex Thracia Pompeio dedisse, & Safalem filium misisse; Lucanus l. v. laudat Sadalem fortémque Cotyn. Alius apud Liuium Cotys l. 42. Tacit. l. 2. Val. Max. c. 7. l. 3. Alium Cotyn Regem fortunatis. atausisque editum regib. laudibus in cælum extollit Antipater poëta Epigr. Anthol. 1 v. Tit. iv. hoc hexasticho:

Ζῶνι Ἐὐπύλωνι κὲν Ἀρεῖ τέκνον ἀνάκτων
 Εὐκελον, Διυπαῖη μητέρος Ἐτοκίη.
 Πάντα τοι ἔκ μοιρῶν βασιλεία, πάντα τέλεια
 Ἠλθεν ἐπιήτης δὲ ἔργον αἰοιδόπων.
 Ζῶς σκῆπτρον βασιλείον, Ἀρης δόρυ, κελδοσιῶν δὲ
 Φοῖβος ἔχρη. ὧρξοσι δ' ἀθροει πάντα Κότυ.

Quæ iisdem numeris Lat. sic conuertimus,
 Chara Ioui, Phæbo, Martiq, simillima proles,
 Regum sæcundo nasceris è gremio.
 Regia cuncta tibi dant Parca, cuncta beata,
 Vt natum fias munus opusq, sacrum.
 Regia sceptræ Ioui, Phæbo decus, hastaq, Marti
 Congrua: apud te vnum cuncta simul, Coty, sunt.

Quidni vero Cotys hic esset de quo Phlegon agit, quem βασιλέα ἔ Βασπόρος ἔ Κιμμερῆς καλουμένους, Bosp. Cimmericij Regem recens obiisse scribit Arrianus in Periplo Ponti Eux. ad Adrianum, à quo Cæsare scriptor ille σύγγροπος, Cotyn diadema & vrbes plerasque accepisse narravit.

Duo porro sunt loci Bosporij appellati.

Iam verò Bosporum Cimmericium Scythicæ, de quo dictum est, distinguit à Thracio seu Byzantino, quod Bosporium etiam vocari Fauorinus perhibuit. de quo Apollonius I I. Argonaut. v. 168. & Scholiastes eo loci: itemq̄ue

itemq̄ue Arrianus in eodem Periplo, eiusq̄ue enarrator, luculenter tractant.

Epigramma columna, quæ est ex aduerso terra Chrysolis.

Chrysolis, Stephano, ciuitas est iuxta Chalcedonem in Bithynia: & vrbs aureæ nomen habuisse dicitur, à Chrysa Agamemnonis & Chryseidis filio: ex eo quod Persæ, cùm rerum potirentur, in eo oppido, auri quod ab vrribus pendebatur acervos ac thesauros statuisserunt: vt Dionysius Byzantinus in Anaplo Bospori refert, his verbis: κέκληθη χρυσόπολις, ὡς μὲν ἐνιοὶ φασιν ὅτι τὸ Περσῶν ἡγεμονίας ἐν ταῦθαι πεισμένων ἔπεροσόντος δὸπὸ τῶν πόλεων χρυσῆ τ' ἀθροισμὸν ὡς ἴσθαι πλείους, δὸπὸ Χρυσσοῦ παυδὸς Χρυσήιδος ἔ Αγαμέμνονος.

Porro Imp. hic maluit dicere τῆς ἀντιπέρας γῆς Χρυσσοπέλεως, quàm πέλεως Χρυσσοπ. tum ob Ἐφώνιαν, tum ob ἔμφασιν; cùm πόλις ἔ γῆ, territorium & vrbs ἔκ τῶν ἀλλήλων mutuo se explicent: vnde illud Homeri Odyf. v. ἔπεινα οἶδα Ἀνδρώπων, οἱ τὴν δὲ πόλιν ἔ γαῖαν ἔχουσι. Non mihi sunt noti terræ, vrbisq, coloni. Scitum verò illud Pauli ic. l. 11. De verb. sig. Vrbs appellatio muris; Roma autem continentibus adificiis finitur; quod latius patet. vt terræ quoque appellationi vsuuenit. Ceterum Chrysolin etiam κώμην vocat Strabo, l. xii. & inter fanum Dianæ & Chalcedonem collocat: Plinius vltra Chalcedona. Scutaricum emporium hodie appellari P. Gyllius in Topogr. Const. monet.

Ἐπίγραμμα ἔ κίονος, ἐν ᾗ μαρμαρίνη δάμαλις ἰδρυται, Φάσκον ἔτως, Ἰναχίης βοδὸς ὀ.* Hoc Epigramma incerti autoris insertum est l. 111. Anthol. Epigr. iv. Tit. xii. εἰς γυναικας, sub hac Epigraphæ, εἰς τὴν πέραν Κωνσταντίνου πέλεως δάμαλιν. In iunctam trans Constantinop. erectam. marmoream videlicet, vt ex illis Imp. verbis discimus:

Vinc.

Vinc. Opſopæus æream ſomniarat buculam. Primum diſtichum ita concinuius ſcribitur, *Ἰναχίης ὄσπρ' εἰμὶ βεός τ' ὄσπρ' εἰμὶ ἐμείω κλήζεταί ἀντ'.* IV. verſu legendum eſt, *Ες Φάρον, ἥδε δ' ἐγὼ Κ.* & Latine, *ad altam Viſque Pharium egiſt.* nempe ad Ægyptum viſque horribiles exercuit iras, *Ἰναχία Ἰανο πεſtem meditata iuuenca.* & ſequens diſt. ſic etiam ſcribi & interpungi poteſt, *Ευέπης λῶ ἢ Χάρητος. ἔπλων δ' ὄτ' ἔπλων ἐκείν.* Tῆδε, Φ. deinde, *Βούδιον δ' ἤκεον ἐγὼ τότε νῶ ἢ Χάρ.* Chares de quo hic agitur dux ille famoſus eſt Athenienſium, demagogis Articiſ plebique percharus ob largitiones; Timotheo & Phocioni ſuſpectus, ob *robur conſilij expers*: Byzantinis inuiſus admodum, vt à Plutarcho perhibetur; ob factum, ſegnitiem ac delicias; *ὡς ναυθρὸς ἂν κ' βραδύς τε καὶ πικρὸς πρὸς τρυφῶν.* vt Theopompus XLV. Philip. de eo ſcribit. tamen ſi hoc fortean in loco, (vbi columna Epigrammate inſignita, & iuuenca marmorea pro monumento Damaſis vxoris ſeu pellicis & concubinae Charetis erecta fuiſſe memoratur, verſu, *Τῆδε, Φιλιππέων ἀνλίπυλος ſκαφέων.* Nempe *Philippis obſtitit hic ratibus*:) Chares imp. proſperè cum externis Philippi copiis, quibus Adaus, cognomine Alectryon, præerat, pugnauerit. ob quam victoriam *θύους πρὸς Ἀθηνίαις*, ſacris litatis epulum in foro Athenienſibus præbuit, cum LX. talenta à Lyſandro iam accepiſſet, autore eodem Theopompo & Heraclide Com. apud Arhen. lib. XII.

*Τὸ Βυζάντιον πολυορκωῦτος **

Euſtathius in Dionyſ. *ἑξηγήσεως* V. 140.

Tῆ δ' ἐπὶ Θρηκίης *ῥήμα Βοσπόρος.* huic loco affinia tractat, & commenti lepidi lacunam, quæ lachrymam forte an quibuſdam páceret, explet, cum ita ſcribit,

ὁ πρὸς

ὁ πρὸς τὸ Βυζάντιον ἢ λιμὴν ἕτως ὑπερον ἐκλήθη, καὶ παραχρημαλισμὸν, ἢ μάλιτα καὶ πῶς πρὸς τοὺς ῥήτορας λεγομένην πρὸς Φθόρον, Φωσφόρον ἢ Φείλων καλεῖσθαι, ὡς φασι οἱ παλαιοί. Φιλίππος γὰρ ἐν πολιορκίᾳ διόρυξαντος εἰσοδὸν κρυπτήν, ὅθεν ὀρύσαντες ἐμείλλον ἀφανῶς ἐξαναδιῶσαι ἢ ὀρύγματι, ἢ Ἐκάτη Φωσφόρος ἔστι δαδάς ἐκείτην ἐφίωε τοὺς πολίτας. καὶ πῶς πολιορκίαν ἕτω Φυρόντες, Φωσφόρον οἱ ἐγχώριοι τὸν τόπον ἐκάλεσαν. quæ ſic Latine reddo ad explendam verſionem huius Thematis.

Portus circa Byzantium ita (nempe Bosphorium) vocatus eſt per alliterationem, aut eam potius figuram, quam dicendi magiſtri Deprouationem nominant, cum Phoſphorium quaſi Luciferum appellari debuiſſet, vt veteres aiunt. Enimuero cum Philippus in obſidione vrbis meatum occultum effodiſſet, quo iſs qui fodiebant clam è foſſa egredi liceret, Hecate quæ Lucifera ſeu Lucina eſt, faces inde oſtendit ciuibus. indigena vero ſic euitata ſoluta, obſidione, Phoſphorium hunc locum à facibus nuncuparunt. Hæc ferè ad verbum tranſlata reperiuntur in Ἰπποκρίτη τῶν ἐθνικῶν Stephani Byz. in Βόσπορος, vbi ſcribendum ἢ ὀρύγματι ἀναδιῶσαι, vel ἐξαναδιῶσαι, vt apud Euſtath. qui mox illuſtratur facula vocolæ *νύκτωρ*, in his Steph. *δαδάς ἐποίησε νύκτωρ τοὺς πολίτας Φανῶσαι* nec ſpernendus hic Sophoclis locus è Phineo ab eodem Grammat. laudatus, proſodia gratia. *Οὐδ' ἂν τὸ Βοσπόρον ἐν Σκυθίᾳ ὑδῶρ.* ad iſis Herodot. lib. IV. Melpom.

INDEX ORDINIS
THEMATVM.

I.	<i>Thema Thraciæ Europæve.</i>	Pag. 78. & 83.
II.	<i>Thema Macedonia.</i>	p. 84.
III.	<i>Thema Strymonis.</i>	p. 88.
IV.	<i>Thema, Thessalonice.</i>	ibid.
V.	<i>Thema Europa, Hellas.</i>	p. 89.
VI.	<i>Thema, Peloponesus.</i>	p. 91.
VII.	<i>Thema, Cephalenia.</i>	p. 95.
VIII.	<i>Thema, Nicopolis.</i>	p. 96.
IX.	<i>Thema, Dyrrachium.</i>	p. 98.
X.	<i>Thema, Sicilia.</i>	p. 101.
XI.	<i>Thema, Longobardia.</i>	p. 105.
XII.	<i>Thema, Chersonis.</i>	p. 109.

F I N I S.

CONSTAN-

CONSTANTINI
Porphyrogennetæ

Imp.

NOVELLÆ CONSTITV-
tiones aliquot.

Io. LEVNCLAIVS *primus edidit,*
& *Latinam versionem*
addidit.

M 2

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Ἐπιτομὴ Περὶ Πορφυρογενήτου

νεαρά 17.

CONSTANTINI

nati in Porphyra

nouellæ XIII.

α. Περὶ ἐκποίησης κλημάτων, ἔπιτομὴς συγγνωμῶν, καὶ κεινωνῶν, καὶ ἀναμειγυμένων, καὶ συμπόρκειμδρών ὁμοτελῶς, καὶ σιωαπῶς ἰσώμδρών, καὶ τῶν νοξμδρών ὁμοτελῶν χωρίων καὶ ἀγροδίων. ἔπιτομὴς διωατῶν προσώπων, καὶ ἐκποίησης στρατιωτικῶν κλημάτων.

β. Περὶ τῶν διωατῶν, τῶν ὑποεισελθόντων εἰς κλήσιν πενήτων.

γ. Περὶ στρατιωτῶν.

δ. Περὶ ἀναδόσεως ἱμέματῶν στρατιωτικῶν.

ε. Περὶ φυγῶν ψυχαιῶν, ἔπιτομὴς ἀπολωλῶν κλημῶν.

ς. Περὶ ἔπιτομὴς προσεδρόσειν ἐν τῷ δικαστηρίῳ ὅσων κινῶνται ἀγωγῶν, ἔπιτομὴς τῶν ἀπολιμπανομένων ἐπι τρεῖς μῆσιν, ἢ χρόνος.

I. De alienatione fundorum, ac praelatione cognatorum, & consortium, & permistorum, & sub eodem titulo collationis adiacentium, & coniuncte unitorum; deq; predijs & agris, qui sub eodē titulo pendere vectigal intelliguntur; & de arcendis personis potentib. & alienatione fundorū militariū.

II. De potentibus in prædia pauperum succedentibus.

III. De militibus.

IV. De restitutione pretij militarium prædiorum.

V. De fugis mancipiorum, & de iumentis perditis.

VI. De non deferendo iudicio ab iis, qui actionem instituunt; & de his, qui ad tres menses vel annum absunt.

M 3

VII. De

VII. De eo, quod iudices
civiles nihil accipere de-
beant.

VIII. De sportulis.

IX. De consuetudinibus.

X. De testamentis aperi-
endis.

XI. De consuetudinibus
scribae.

XII. De his qui cades cō-
mittunt gladio, vel ma-
gnis fustibus, vel lapidi-
bus, idque consulto.

XIII. De secundis, tertijs,
& quartis nuptijs.

ζ. Περὶ τῶν μηδὲν ὄντων πο-
λίτικῶν δικαστῶν λαμβάνειν.

η. Περὶ ἐπιπραγματικῶν.

θ. Περὶ συνηθειῶν.

ι. Περὶ ἀνοίξεως διαθη-
κῶν.

ια. Περὶ τῶν συνηθειῶν ἔ-
σχετα.

ιβ. Περὶ τῶν φονδόντων
μετὰ ξίφους, ἢ ξύλων με-
γάλων, ἢ λίθων, ἢ πε-
νοίας.

ιγ. Περὶ δούτερων, ἢ τρίτων,
ἢ τετάρτων γαμῶν.

ΚΩΝΣΤΑΝ-

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

ΤΟΥ ΠΟΡΦΥΡΟΓΕΝΝΗΤΟΥ

ΒΑΣΙΛΕΩΣ,

ΝΕΑΡΑ Α.

ΠΕΡΙ ΕΚΠΟΙΗΣΕΩΣ ΚΤΗΜΑΤΩΝ,
ἢ περιμήσεως συγγρῶν, ἢ κεινωνῶν, ἢ ἀναμειγμῶν,
καὶ συμπραγματικῶν ὀλοτελῶς, ἢ συναπτῶς κεινωνῶν,
ἢ τῶν νοκμῶν ὀμοτελῶν χωρῶν ἢ ἀρχιδίων, καὶ κω-
λύσεως διωκτῶν προσώπων, ἢ ἐκποίησεως
πραγματικῶν κτημάτων.

CONSTANTINI

IMPERATORIS, IN POR-

PHYRANATI,

NOVELLA I.

De alienatione fundorum, ac prælatione cognatorum,
& consortium, & permistorum, & sub eodem titulo col-
lationis adiacentium, & coniuncte vnitorum, deq; præ-
dijs & agris, qui sub eodem titulo pendere vectigal in-
telliguntur; & de arcendis personis potentibus,

& alienatione fundorum mi-
litarium.

Παλαιὸς νόμος ἐστίν, ἵνα
μηδεὶς ἄνευ συγγε-
νῶν ἢ κεινωνῶν ἐμπο-
δίζῃται πωλεῖν, οἷς ἀν' ἐγγε-
νη-

PRISCA lex est, ne
quis à cognatis vel
cōsortibus impedia-
tur, quo minus vendat
quibus velit. Alia vero lex

M 4

è diversis

è diuerso vetat, ne cui liceat alteri vendere, quam metrocomiæ suæ duntaxat habitatoribus. Nos vero pariter & de tributariis nostris, & de vectigalibus publicis, & reliqua militari & ciuili functione collationeq; multum solliciti, quod in his contrarium & necdum esse definitum videtur, per sacram hanc constitutionem nostram oratione perspicua & compendiarîa corrigentes, sancimus ex hoc tempore in quauis ciuitate, loco, provincia; vt si qui forte velut ex cognatione, diuise vel indiuisè, vel tanquam ex emtione communi, vel alio quodam eiusmodi acquirendi modo, vel partim ex cognatione, partim extranea comparatione, domum aut fundum aut vineam aut aliam quamcunq; rem soli communem habentes; aut si qui aliter, quam iure confortij, vicinis fundis aliqua ex parte permisti, vel adia-

σθεν. ἕτερος δὲ νόμος ἀντικρυς ἀπαγορεύει, μὴ ἐξ εἶναι τινὶ πικροσκήν ἑτέρω, ἢ μόνον τοῖς τῶ ἰδίας μητροκομίας οἰκήτορσιν. ἡμεῖς ἣ τῶ ἡμετέρων ὑποτελῶν ἄμα, καὶ τῶ δημοσίων φόρων, τῶ τε ἄλλης στρατιωτικῆς καὶ πολιτικῆς λειτουργίας καὶ σιωπελείας πολλῶν πημέρνοι παρόνοιαν, τὸ ἐναντιοφανὲς αὐτῶν ἔσθ' ἀδιόριστον Διὰ πάντης ἡμῶν τῶ θείας Διατάξεως σαφεῖ καὶ σιωτόμω λόγω ἐπανορθωῦτες, θεαπίστομον δὲ τῶ νῦν ἐν πάσῃ πῶλει, καὶ χώρα, καὶ ἐπαρχίᾳ, ἵνα εἰ ἴνες τυχόν ἄς διὰ συγγενείας δηρημδύως ἢ ἀδιαιρέτως, ἢ ὡς ἐκ κωνῆς ἀρχαιότητος, ἢ ἄλλης ποικιλοτρόπης κλήσεως, ἢ οἱ μὲν ἐκ συγγενείας, οἱ δὲ ἐξ ὀπτικῆσεως, ὀπτικῶν οἰκίαν, ἢ ἀγρὸν, ἢ ἀμπελῶνα, ἢ ἕτερον τὸ οἰονοῦν ἀκίνητον ἔχοντες, ἢ ἄλλως, καὶ ἐκ ὡς ἐξ ὀπτικῶν τοῖς ἐγγίζουσι κτήμασι κατὰ τὸ μέρος ἀναμιγδύοι, ἢ συμπροσκειμένοι ὁμοτελεῖς, ἢ ἀπολωῖς πολησιὰ-

πολησιάζοντες, βουληθεῖεν ἐκποιῆσαι τὰ ἴδια μετὰ πρῶσιν, ἢ ἐμφύτωσιν, ἢ μίθωσιν, μὴ πρῶτερον ἑτέρω τινὶ ταῦτα ἐκποιεῖτωσιν, εἰ μὴ πρὸς ἐκείνους Διαμαρτύρωνται, οὓς καλοῦμεν κατὰ τάξιν πρὸς τὴν περιτήμησιν; ἵνα πρῶτοι κληθῶσιν οἱ ἀναμιγδύοι συγγενεῖς, εἴτα οἱ οὕτως συμπρολεγμένοι κωνωνοὶ, μεθ' οὓς οἱ μόνον ἀναμιγδύοι, εἰ καὶ ξένοι πάντεσσι τῶ ἐκχωροῦσι τυγχάνοιεν. ἔπειτα καὶ οἱ συμπροσκειμένοι ὁμοτελεῖς. μετέπειτα οἱ ἀπολωῖς ἐν τῶν μέρει σωματικῶς ὡσμένοι. ὁμοτελεῖς ἣ φαρμὸν πάντας ὅσων ὑποτῶ ἀπὸ τῶ αὐτῶν ὑποτεταγμένον ἀνασχετομδύως. καὶ ἐν Διαφοροῖς τόποις τὰ ἴδια τελέσματα κατὰ βαλλομδύως. πολλῶν ἣ πέρμξ τῶ πικρασκομένων καὶ τρακκμένων ἢ ἔκχωρημένω κλήματος ὁμορέωντων, πᾶσι κατὰ τὴν ἀπὸ τὴν τάξιν ἢ πρὸς περιτήμη-

centes, qui sub eodem titulo vectigal pensitant, vel simpliciter proximi, alienare sua vel distrahendo, vel per emphyteusim, vel locationem voluerint; ne prius hæc in alium quemquam transferant, quam ad eos restitutionem fecerint, quos ad prælationem ordine vocamus: vt primi scilicet vocentur promiscue coniuncti cognati, deinde confortes inter se connexi, post quos ij qui tantum permisti sunt, licet ei qui rem alienat, omnino sunt extranei; deinceps adiacentes, iisdem pensitationibus obnoxij; secundum quos ij, qui simpliciter ex aliqua parte (rei alienadæ) iuncti sunt. iisdem vero pensitationibus obnoxios dicimus, quotquot sub eodem censitore descripti sunt, licet diuersis in locis tributa sua soluant. Quum autem plures vndique fundi distrahendi fines attingunt, eodem ordine sua cuique per denuntia-

nuntiationem prærogatiua significetur, vt forte repudiantibus iis, qui iure præferuntur, qui deinceps vocantur (si quidem velint) contrahant. Quod si paribus omnes freti priuilegiis accedant, vt in huiusmodi prælatione nihil sibi præiudicent iniuicem; eadem rursus denuntiatio fiat, vt ab eis intra diem trigefimum iusto pretio, vel quod citra fraudem verus emtor præstaret, sine mora soluto; pro rata vel per se, vel magistratus alicuius opera, rem partiantur. Quotquot vero non intra diem præstitutum pro rata parte pretium præstiterint, nullum prælationis ius amplius habebunt; extraquam si quis eorum in hostium potestatem venerit, aut deportatus sit, aut relegatus, aut publicorum suorumve negotiorum causa citra dolum malum abfit, aut nondum x xv ætatis annum impleuerit. Nam qui horum facultata-

σις διαμαρτυρεῖται πλείστω, ἵνα τῶν προσημαρμένων ἴσως πρῶτοι κερδίων, οἱ ἐφεξῆς καλεσμένοι, εἴγε βέλονται, σωαλλάξαιεν. εἰ μὲν γὰρ πάντες ἐκ τῶν ἴσων ἔρχοντο) προνομίῳ, ὥστε κατὰ μὴδὲν ἀλλήλων προσημαρμένῳ ἵπτι τῆ τοιαύτῃ προσημαρμένῳ, ἢ αὐτῆ πᾶσιν ὁμοίως γινέσθω προφήνησις, ἵνα ἐντὸς λ' ἡμερῶν τὸ ἄξιον τίμημα, ἢ ὅπερ ἀρεθιδεργήτως ὁ ἀληθῆς δίδωσιν ἀρεθισῆς, αὐτοὶ ἀνυπερβήτως κατὰ βελόνῃς, ἀναλόγως ἀφ' ἑαυτῶν, ἢ ἐκ ἑνὸς δέχῃς τῆ το ἵπτι μερῶσωνται. ὅσοι δὲ μὴ ἐμπροθέσμως πῶν ἵπτι βάλωσων αὐτοῖς πρῶτοι κερδίων δόποτμήσιν, ὅσα ἐπὶ δίκαιον ἔξῃσι προσημαρμένῳ, πῶν εἰ μὴ ἴς αὐτῶν ἀιχμάλωτός ἐστιν, ἢ πείροισμῶν, ἢ ἐξέροισμῶν, ἢ ἐν δρημοσίαις ἢ καὶ ἰδίαις χρεῖαις ἀδόλως δόπολιμπάνεται, ἢ ἔπω τὸν κέ χρονον τῆς ἰδίας λύσων ἡλικίας. τῆτων γὰρ οἱ πῶν δρημοκισιν τῶν

τῶν προσόντων αὐτοῖς ἀναδεγνόμενοι, ἐντὸς δ' μηνῶν μὲν τῆ συμπαρομαρμένων νέων ἀρεθισῶν πρὸς ἀναλογῆν συνεισέρχοντο), ἀναπληρῆσθαι αὐτοῖς τὸ ἀνήκον τίμημα μὲν δ' νομίμως τόκῳ, ἢ τῆ ἀναγκῶν ἀναλωμάτων. τῆς δ' ἕνεκεν ἀρεθισῶν ἀπαθωῶν) τελείως, τὸ τίμημα μὲν τῶν αὐτῶν τόκων τε καὶ δαπανημάτων ἀναδιδόντες αὐτοῖς. εἰ δὲ οἱ τῶν εἰρημῶν προσώπων διοικητῶν ὑφορῶν), μήπως τὸ παρ' αὐτῶν προχθέν ἐκείνοι δεκτὸν ἐχρήσων), μετ' ἐγγράφῳ νομικῆς διαγνώσεως ἢ δόπο βάλωσων ἢ κατὰ δεχέσθωσων τὸ σφάλλαγμα. εἰ δ' ἢ πρὸς δ' τὸ ραθυμήσων, οἰκθρον αὐτοῖς παρεχέσων πᾶν κέρδος καὶ πᾶσων ὠφελῶν, ἢν ἐμελλον ἔξῃ ἐκείνοι, εἴπερ ἔσθωσαν ἔσθω πρὸς τὸ σφάλλαγμα. καὶ κατὰ μὲν ἵπτι συγγνωῶν, καὶ κρινωνῶν, καὶ ὁμοειδῶν, καὶ τῆ ἀλλῶν πρῶτοι κερδίων. ἀλλὰ καὶ ἵπτι τῆ ὁμάδῳ τῶν καλουμένων χωρῶν ἢ ἀγροδίων

tes administrandas susceperūt, intra quatuor menses cum adiacētibz nouis emtoribus pro rata portione admittuntur, exfoluto conuenienti pretio cum vsuris legitimis & necessariis impensis: emtores autem extraneos in vniuersum submouent, pretium eis cum iisdem vsuris & impensis restituentes. Quod si personarum indicatarum curatores verentur, ne forte quod ab se gestum fuerit, illæ ratum non habeant: cum legitima cognitione, quæ interueniente scriptura fiat, aut omittant aut acceptent contractum, quæ in re si negligentes sese gesserint, de suo præstent eis omne lucrum & omne cōmodum, quod habituri fuerant; si mature contractum hi celebrare perrexissent. Atq; hæc in cognatis, & confortibus, & sub eodē titulo vectigal pendentibus, ceterisq; vicinis possessoribus. Quin & in vniuersitate vicorum, qui dicun-

dicuntur, aut agrorum multo magis obtineat, ut & illorum possessores ius inter se prælationis habeant. At si repudiarint omnes, quibus est concessa prærogatiua, vel probatum fuerit eos pecuniarij damni, vel insidiarum corpori structarum, vel infamiae atrocis existisse auctores illi, qui rem alienat, eiusq; familiae; nec id fortuito, sed data opera, per se, vel per homines ad se pertinētes: tales eo inuito, qui eiusmodi perpeffus est, nullo modo ad ipsius prædium peruenire volumus. Occasione tamen dotis, aut donationis propter nuptias, aut simplicis mortifve caussa donationis, aut ex testamento, vel permutatione, vel transactione, tam propinqui omnes, quam extranei alienare possunt: modo ne quis per simulationem re clam iis vendita vel locata, qui nullum prælationis ius habent, palam se donare, vel le-

πολλῶ μάλλον κρείττω, ἵνα καὶ οἱ κτήτορες αὐτῶν πρὸς ἀλλήλους ἔχουσι τὴν προτίμησιν. εἰ δὲ πάντες παραιτήσονται, οἷς δίδονται ἢ προτίμησις, ἢ δεικνύται αἱ τοὶ χρηματικῆς ζημίας, ἢ σωματικῆς ὀπτιβουλής τε καὶ ἀτιμίας τραχείας τῶ ἐκποιῶντι καὶ τῇ αὐτῆς Φαμίλια, ἢ κατὰ τὸ χέλευ, ἀλλ' ἐκ προνοίας, δι' εαυτῶν, ἢ διὰ τῶν προσσηκόντων αὐτοῖς γεγονότες, ὅσων τίστας ἀκόντος ἔπιποιήσονται καὶ εἰδέναι πρόπον εἰς τὴν ἐκείνου κτήσιν εἰσενεχθῆναι βουλόμεθα. κατὰ πρόφασιν μὲν τοι προκῆς, ἢ προγαμίας δωρεᾶς, ἢ ἀπλῶς, ἢ θανάτου αἰτία δωρεᾶς, ἢ ἐκ Διαθήκης, ἢ ἀνταλλαγῆς, ἢ Διαλύσεως, καὶ οἰκείοι καὶ ἐξωπικὸι ἀπαίτες ἐκποιεῖν δυνάμει; μόνον μὴ τις καὶ σκῆψιν λάθρα πωλήσας ἢ μιθώσας τοῖς μὴ προλημωμένοις, ὅν τῶ φανερῶ δωρεῶν ἢ λεγατόφην,

γατόφην, ἢ τι τῶν εἰρημνῶν προπωλήσῃ. Διὰ ταῦτα γὰρ κ' ὄρκον ἔπι διδόντος καὶ λαμβάνοντος, οἱ τὸ προνόμιον ἐπροτίμησεως ἔχοντες δυνάμει ἀπατεῖν. εἰ δὲ γε οἱ ἐκποιεῖντες πρὸς περιγραφῶν τῆς ἡμετέρας νομοθεσίας ἄλλο τι πράξαι πολήσεσι, καὶ ἄλλο τι ἐκ τῶ φανεροῦ προπωλήσονται, εἰ μὲν μὲν τὸν ὄρκον ἐλεγχθῶσιν, αὐτοὶ τε καὶ οἱ ἔτω δολοεῶς αὐτοῖς συναλλάξαντες, τὰς τε τῆς ὀπτιορκίας ποινὰς ὑφέξασιν, ἔο μὲν τῶ κήματος, ὁ δὲ τῶ λάθρα κατὰ ἐληθῆντος πμήματ' ἐκπεσεῖται, ἔο μὲν ὅτε τῶ δημοσίῳ εἰσοκομιθῆσιν, ἵνα ἐκ τῶ δημοσίῳ εἰς ὅσων πηλοσιζόντας Διαπραθῆ. εἰ δὲ πρὸ τῶ ὄρκου φραθῆεν τοῖς τὸν τι διαπραξάμενοι, καὶ τὸ φραθῆν ἀκυρον ἔσται, ἔο τὸ κτήμα ὁ ἀπαξ πηραθῆς κακῶς ἐκποιήσας, καὶ ἀκὼν ἀπεμπολήσας ἀναγκασθῆσιν εἰς ἐκείνας, οἷς δεδωκαμεν τὴν προτίμησιν. τοῖς ἡ

gare, vel quid aliud eorum, quæ commemorata sunt, præ se ferat. Nam propterea qui privilegium prælationis habent, tam ab eo qui dedit, quam qui accipit, iusiurandum exigere possunt. Si vero is, qui alienant, in fraudem legis nostræ aliud quid agere fuerint auli, & aliud aperte præ se tulerint; si quidem post iusiurandum convicti fuerint, tam ipsi quam qui adeo fraudulenter cum eis contraxerunt, & periurij pœnas sustinebunt, & alter fundo, alter pretio clam numerato excidit; utrisque fisco inferendis, ut à fisco res iis, qui proximi sunt, venundetur. Sin ante præfitum iusiurandum tale quid egisse deprehensi fuerint, & quod actum fuerit irritum erit, & qui semel fundum nequiter alienare conatus est, vel inuitus eum cogetur iis vendere, quibus ius prærogatiuæ concessimus. Potentibus autem de cetero interdi-

interdicimus, ne per modum adoptionis, aut simplicis, aut mortis caussa donationis, aut ex testamento, aut nomine solius usufructus, aut alicuius patrociniij vel auxiliij, quidquam ab humilioribus accipiant, nisi forte cognati eorum fuerint. Nec item nouas emtiones, aut locationes, aut permutationes in vicis vel agris, in quibus proprios fundos nullos habet, cum eorundem possessoribus instituant. Quod si non horum stationes sunt, sed ad personas alias, quæ distrahuntur suburbana, pertinent; siue à fisco loca, quæ tributaria dicuntur, aliaue prædia ipsius alienantur; similiter iidem possessores præferantur. At his sponte sua renuntiantibus, etiam potentibus fas est contrahere. Potentes autem intelligantur, qui tametsi non per se ipsos, tamē per aliorum potentiam, quibus cum fiducia familiares sunt, satis virium ad terrendos alie-

διωατοῖς ἀπαγορεύομεν τοῖς λοιποῖς ὑποθέσεως τρεῖς, ἢ δωρεᾶς ἀπλής, ἢ θανάτου αἰτίας, ἢ ἐκ διαθήκης, ἢ καὶ μόνω χρησῆσιν, ἢ αἰς ὀπίθινι προσεσσία καὶ σιωδρομῇ λαμβάνειν πῶς τῶν ὑπελεστέρων, εἰ μὴ ἄρα συγγενεῖς αὐτῶν εἶεν. ἀλλὰ μηδὲ νέας ἀγορασίας ποιείω, ἢ μιαιώσεως, ἢ ἀνταλλαγῆς ἐν ποι χωρεῖσι ἢ ἀγροῖσι, ἐν οἷς οὐκ ἔχουσιν ἴδια κτήματα, ἐκ τῶν κλητόρων αὐτῶν. εἰ ἢ μὴ τέτων αἰ εἰσῆς, ἀλλ' ἐτέρων προσώπων εἰσῆς, ἢ διαπραξακόμοια προσεσσία, εἴτε ἐκ δημοσίου οἱ λεγόμενοι κλασματικοὶ τόποι, ἢ ἕτερα κτήσις ἀνήκεσαι αὐτῶ ἐκπιεῖ, καὶ ὡσαύτως οἱ αὐτοὶ κλητορες προσεσσίασαν. τέτων ἢ ἐκστῶς ἀποτασσομένων, τότε ἐ πῶς διωατοῖς ἐξεσι σιωαλλάθειν. ἐκεῖνοι δὲ νοεῖσθωσαν διωατοῖ, οἱ πινεσ καὶ μὴ δι' αὐτῶν, ἀλλ' ἐν διατ' ἐτέρων διωασείας, πρὸς ἐς πεπαρήσιασ μὲν ὡς ἀκείων, ἢ ἰκανοὶ εἰσὶν ἐκφοσῆσαι ὅσων ἐκπιεῖν-

ἐκπιεῖν, ἢ πρὸς δουρασίας ὑποθεσῆσιν ἢ ἀληροφορίαν αὐτοῖς ἀραχεῖν. εἰ δὲ τις ἐκ τ' διωατῶν προσώπων τρεῖς τὸν πῶς ἐγχειρήσῃ διαπραξαδομα, ἐξ κτήματων τερηθήσεται, ἐ πῶς ἀποτίμησιν αὐτῶ ἐκ δημοσίου εἰσπραχθήσεται. καὶ μὴ πῶς δεμασίαν ἀνεπιφώνητον, καὶ τῶν ὀπωσιῶ σιωαλλάξαντων, ἢ δωρεᾶς δεξαμένων, ἢ ἐκ διαθήκης πῶς κτησασμένων, ἐδεμία πῶς ἐδενὸς τῶν ἐντεθέν προσεσσιωμένων, ἢ καὶ αἰς ἐκ δημοσίου ζήτησις ἔσται. πρὸς τέτοις δὲ κελύομοι, ὡστε πάντα τὰ στρατιωτικὰ κτήματα, ὅσα ἐν τῶς τριακονταετίας καθ' οἰονδήποτε τρεῖς ἐξεποιήθησαν, ἢ μετὰ ταῦτα μέλλουσιν ἐκπιεῖσθαι, ἀναργύρους εἰς τ' ἴδιασ στρατείας ἐνοχλῶ ἐ ὑποθεσίαν πάλιν ἐπανακάμψαι. εἰ μὴ ἄρα ἐ καὶ τ' ἐκπιεῖσιν πρὸς τῶ στρατιώτη πείλαμβάνεται, ὅσον τὸν στρατόμονον πρὸς πῶ τῆς νέας στρατείας

nantes habent, vel ad efficiendum, vt de beneficio sibi promisso certi sint. Si qua vero ex personis potentibus aliquid eiusmodi perpetrare conata fuerit, & fundo spoliabitur, & eiusdem pretium ab ea fiscus exiget. Post decenium tamen attestatione nulla interruptum, aduersus eos, qui quocumque modo contraxerunt, aut donatione consequuti sunt, aut ex testamento quid adquisierunt; ab eorum nemine, qui prælationis hinc ius habent, nec citem à fisco vlla controuersia mouebitur. Præter hæc iubemus, vt omnes fidi militares, qui quocumq; modo intra spatium annorum xxx. sunt alienati, vel deinceps alienabuntur, nullo refuso pretio rursus ad obligationem atque ministerium militiæ suæ reuertantur. nisi fortassis etiam post alienationem factam militi tantum superfit, quantum militanti ad nouam militiam consti-

constituendam satis est. Qua enim tenuis aliquid deest, eatenus alienatio rescinditur.

EADEM NOVELLA,
VERBIS NONNIHIL
immutatis.

Vetus lex est, neminem prohiberi nec à cognatis, nec à confortibus, quò minus rem suam cui velit vendat, tam diuise, quam indiuisse. quamuis alia lex è diuerso interdicit, ne liceat alij vendere, quam metrocomiæ cuiq; suæ solis habitatoribus. Nos autem multum pro subditis nostris solliciti, perspicuam compendiariamq; legem sancimus, in quaui ciuitate, loco, atq; prouincia, ut si qui deinceps velut ex cognatione diuisa vel indiuisa, vel tanquam ex emtione communi, vel alio tali dominio aut acquisitione, vel partim ex cognatione, partim extranea comparatione, domum aut agrum aut

σύστασιν ἐξαρκεῖ. καθ' ὅσον γὰρ ἐλλείπει, καὶ τὸ σῶστον ἢ ἐκποίησις ἀναίρεται.

Η ΑΥΤΗ ΝΕΑΡΑ, ΤΩΝ
λέξεων ὀλίγον τι ἐνηλλαγμένων.

Παλαιὸς νόμος ἐστὶ, μηδὲνα καλύεσθαι μήτε πρὸς συγγενῶν, μήτε πρὸς κοινωνῶν, τὸ ἴδιον ὅπως βέλεται πωλεῖν, καὶ δημοσίως, καὶ ἐξ ἀδαιρέτου. εἰ δ' ἕτερος νόμος τὸναντίον ἀπαγορεύει, μὴ ἐξ εἶναι πωλεῖσθαι ἑτέρω, ἢ μόνοις τῶ ἴδιος μητροκομίας οικήτορσιν. ἡμεῖς δὲ πολλὰ τιθέμενοι πρὸς τοὺς ἡμετέρων ὑποκόμων, σαφῆ καὶ σώτηρον λόγον θεασίσομεν, ἐν πάσῃ πόλει, ἑκάστῃ, καὶ ἐπαρχίᾳ, ἢ εἴ τις λοιπὸν ὡς διὰ συγγενείας δημοσίως ἢ ἀδαιρέτου, ἢ ὡς ἐκ κοινῆς ἀγορασίας, ἢ ἄλλης τοιαυτέως δεασοτέας ἢ κτήσεως, ἢ οἱ μὲν ἐκ συγγενείας, οἱ δὲ ἐξ ὀπίστησως ὀπίστησιν οἰκίαν, ἢ ἀγρὸν, ἢ ἀμπε-

ἢ ἀμπελώνα, ἢ ἕτερον τὸ οἰοῦν ἀκίνητον ἔχοντες, ἢ ἄλλως, καὶ εἴ τις ὡς ὀπίστησιν, τοῖς ἐγγίξουσιν κτήμασι καθ' ἑκάστην ἀναμειγμένοι, ἢ συμποσθεκίμενοι ὁμοτελεῖς, βεληθεῖεν ἐκποιῆσαι τὰ ἴδια καθ' ἑκάστην, ἢ ἐμφύτευσιν, ἢ μίσθωσιν, μὴ πρὸς ἕτερον ἑτέρω ἢ ἐκποιεῖσθαι, εἰ μὴ πρὸς ἐκείνους διαμαρτυρανταί, εἰς καλὸν καὶ τὰς πρὸς τὴν ἐπιτήρησιν, ἵνα πρῶτοι κληθῶσιν οἱ ἀναμειγμένοι κοινωνοί, μεθ' ἕτως οἱ συμπεπλεγμένοι κοινωνοί, μεθ' εἰς ἕκαστον ἀναμειγμένοι, ἢ ἐξένοι πάντα τὰ ἐγχωρῶν τιτυχεάνοιεν. ἐπιτα οἱ συμποσθεκίμενοι ὁμοτελεῖς. μετέπειτα οἱ ἀπὸ τῶ ἐν τῇ μέρει συνυποκόμοι. ὁμοτελεῖς δὲ φαμέν πάντας οὗτοι ὑπὸ τὸν αὐτὸν ὑποσθεκίμενον ἀναγενομένους, καὶ ἐν διαφοροῖς τόποις τὰ ἴδια τελέσμενα καθ' ἑκάστην πόλιν. πολλῶν δὲ πέρυξ τῶν πωροσκο-

vineam aut aliam quamcumque rem soli habentes; vel aliter, quam iure confortij, vicinis fundis aliqua ex parte permisti, vel adiacentes, qui sub eodem titulo vectigal pensitant, alienare sua distrahendo, vel per emphyteusim, vel locationem voluerint; ne prius hæc in alium quemquam transferant, quam ad eos testationem fecerint, quos ad prælationem ordine vocamus: ut primi scilicet vocentur promiscue coniuncti cognati, deinde consortes inter se connexi, post quos ij, qui tantum permisti sunt, licet ei, qui rem alienat, omnino sint extranei; deinceps adiacentes, iisdem pensitationibus obnoxij; secundum quos ij, qui simpliciter ex aliqua parte iuncti sunt. Iisdem vero pensitationibus obnoxios dicimus, quotquot sub eodem censitore descripti sunt, licet diuersis in locis tributa sua soluant. Quum autem plures vndique iis

N adia-

adiacent, quæ distrahuntur; aut fundi qui alienandus est, fines attingunt: ad omnes eodem ordine de prælatione denuntiatio fiat, ut ab eis intra diem trigessimum iusto pretio, id est, quod alius absque dolo malo præstaret, sine mora soluto, pro rata vel per se ipsos, vel alicuius opera rem partiantur. Quotquot vero non intra diem præstitutum pro rata parte pretium præstiterint, nullum prælationis ius amplius habebunt. extraquam si quis eorum captus sit, aut deportatus, aut relegatus, aut ob publica vel sua negotia citra dolum malum absit, aut nondum xxv. ætatis annum impleuerit. Nam qui horum facultates administrandas susceperunt, intra quadrimestri spatium cum adiacentibus nouis emtoribus pro rata portione admittuntur, exsoluto eis conuenienti pretio cum vsuris legitimis, & ne-

μύρων ὡς ἀγκειμένων, ἢ ἕξ ἔγχαρὰ κμύρα κτήματ' ὁμορξάντων, πᾶσι κατὰ τὴν αὐτῶν τάξιν ἢ περὶ τῆς προσημείωσης ἑπιμαρτυρία ἐντελέσθω, ἵνα ἐν τῷ ἡμερῶν τῷ ἄξιον τίμημα, ὅπερ τετέστιν ἔπερ' ὡς χωρὶς διόλου ὡς ἄρχη, ἀνυπερθέτως κατὰ βόλωνται ἀναλόγως ἀφ' ἑαυτῶν, ἢ ἐκ τιν' ἑτέρου ἑπιμερίσωνται. ὅσοι δὲ μὴ ἐμπροθέσμως τὴν ἑπιβάλλουσαν παρέχοιεν ἀποτίμησιν, σὺν κέτι δίκαιον ἔξῃσι προσημείωσης. κατὰ μὲν αὐτῶν ἀιχμαλωτῶς ἔστιν, ἢ περὶ οὐραμύ, ἢ ἐξ ὀρις, ἢ ἐν δημοσίαις ἢ ἐν ἰδίαις χρεῖαις ἀδόλως ἀπολιμπανέ, ἢ ἔπω τὸν κέ χρονον τῶ ἰδίας διένυσεν ἡλικίας. τῶτων γὰρ οἱ τὴν διοίκησιν τῶ προσόντων ἀναμεμιγμένοι, ἐν τῷ τετραμήλει μὲν τῶ συμὡρα κειμένων νέων ἀγορασῶν, πρὸς τὸ ἀναλογοῦ σινεισέρχον, ἀνακληρῶντες αὐτοῖς τὸ ἀνήκον τίμημα ἕνομίμης τῶν, ἢ τῶ ἀναγκάων ἀναλω-

ἀναλωμάτων. τῶς δὲ ξένους ἀγορασῶς ἀπωθῆναι τελείως, τὸ τίμημα μὲν τόκων, καὶ τῶς ὡς εἰκὸς δαπάνας ἀναδοδόντες αὐτοῖς. εἰ δὲ οἱ τῶν εἰρημένων προσώπων διοικητῶν, ὑφορῶντες μήπως τὸ παρ' αὐτῶν παραχθέν ἐκείνοι δεκτὸν ἔχῃ ἡγήσωνται, μετ' ἐγγράφου νομικῆς διαγνώσεως ἢ ἀποβαλλέσθωσαν, ἢ κατὰ δεχέσθωσαν τὸ συνάλλαγμα. εἰ δὲ καὶ πρὸς τῶ τῶρα θυμῶσιν, οἴκθην αὐτοῖς παρεχέσθωσαν πᾶν κέρδι, καὶ πᾶσαν ὠφέλειαν, μὲν ἔμελλον ἐκείνοι ἀρῆσθαι, ἔπερ' ἑσώδωσαν ἔτοι πρὸς τὸ συνάλλαγμα. ταῦτα μὲν ἑπι σιγκωνωνῶν, καὶ συμὡρα κειμένων ὁμοτελῶν. ἀλλὰ ἢ ἑπι τῶ ὁμάδος τῶ καλακμένων χωρίων ἢ ἀργυρίων, πολλῶ μᾶλλον κρατεῖται, ἵνα καὶ οἱ οἰκήτορες αὐτῶν πρὸς ἀλλήλους ἔχωσι τὴν προτίμησιν. εἰ δὲ πάντες παρατήσωνται, οἷς δέδοται ἢ προτίμησις, ἢ δίκαιον, ὅτι αἱ τοῖς χρηματικῶς

cessariis impensis. Emtores autem extrancos in vniuersum submouent, pretium cum vsuris, & impensas (ceu par est) eis restituentes. Quod si personarum indicatarum curatores vereantur, ne forte quod ab se gestum fuerit, illi rarum non habeant: cum legitima cognitione, quæ interueniente scriptura fiat, aut omittant aut acceptent cōtractum. qua in re si negligentes sese gesserint, de suo præstent eis omne lucrum & omne commodum, quod percepturi fuerant, si mature contractum hi celebrare perrexissent. Atque hæc in cognatis & adiacentibus qui vestigal vna penitent. Quin & in vniuersitate vicorum, qui dicuntur, & agrorum multo magis obtineat, ut & illorum habitatores ius inter se prælationis habeant. At si repudiarint omnes, quibus est concessa prærogatiua, vel proberur eos pecuniarij

damni, vel infidiarum corpori structarum, & infamiae atrocis existisse auctores illi, qui rem alienat, eiusque familiae, ac data quidem opera, per se, vel per homines ad se pertinentes: tales eo inuito, qui eiusmodi perpeffus est, nullo modo ad ipsius praedium peruenire volumus. Occasione tamen dotis, aut donationis propter nuptias, aut ex testamento, aut permutatione, aut simplicis mortifve caussa donationis nomine tam propinquus, quam extraneis omnes alienent: modo ne quis per simulationem re clam iis vendita vel locata, qui nullum praelationis ius habent, palam se donare vel legare, vel quid aliud eorum, quae commemorata sunt, praese ferat. Nam propterea qui ius praelationis habet, tam ab eo qui dedit, quam qui accipit, iusiurandum exigere possunt. Si vero ij, qui alienant, in fraudem legis nostrae aliud quid agere

ζημίαις, ἢ σωματικῆς ὀπιουλής τε καὶ ἀτιμίας τρεχέας τῷ ἐμποιοῦντι καὶ τῇ αὐτῆς Φαμίλια, ἐκ περιουσίας, δι' αὐτῶν, ἢ διὰ τῶν περισηκόντων αὐτοῖς γεγονότες, ὅσων πικτέρας ἀκοντῶν ἔπεπονθότες κατ' ἐδίενα τρόπον εἰς τὴν ἐκείνου κτήσιν εἰσενεχθῆναι βουλόμεθα. κατὰ πρόφασιν μὲν τι περὶ κτῆσος, ἢ περιουσιαίας δωρεᾶς, ἢ ἐκ διαθήκης, ἢ ἀνταλλαγῆς, ἢ διὰ θαλάσσης, καὶ οἰκείους, καὶ ἐξωτικῆς ἀπειρίας ἐκποιεῖτωσαν, μόνον ἵνα μή τις κατὰ σὴν λείψονα πωλήσας, ἢ μισθώσας τοῖς μὴ περιουσιωμένοις, ἐν τῷ φανερῷ δωρεῖται, ἢ λεγατῶν, ἢ ἐν τῶν εἰρημῶν προσωποποίησται. διὰ ταῦτα γὰρ καὶ ὄρκον ποῦτε διδόντῶν καὶ ἔλαμβάνοντῶν οἱ τὸ δίκαιον τῆς περιουσιωσῆς ἔχοντες διυώνται ἀπαρτεῖν. εἰ δὲ οἱ ἐμποιοῦτες πρὸς περιγραφήν τῆς ἡμετέρας νομοθεσίας ἄλλο τι

πράξαι

πράξαι τολμήσασι, ἔλλο λείψονα φανερῶν προσωποποίησιν, εἰ μὲν μὲν τὸ ὄρκον ἐλεγχθῶσιν, αὐτοῖ τε καὶ οἱ ἔτιως δολερῶς αὐτοῖς συναλλάξαιτες, πῶς τε τῆς ὀπιουρίας πινάς ὑφέξασι, ἔο μὲν ἔκ κτήμασιν, ὁ δὲ ἔκ λείψονα κατὰ ἐληθέντος ἡμιμασος ἐκπεσεῖ), καὶ ἀμφότερα τῷ δημοσίῳ εἰσομοιοθήσονται, ἵνα ἐκ τῆς δημοσίας εἰς τὴν πηλοσιάζοντος διαπραθῶσιν. εἰ ἢ πρὸ τῆς ὄρκου φωρεθῆεν τοῖς τῶν λείψονα ἀνδρῶν, ἔτὸ πρῶτον ἀκυρον ἔσται, καὶ τὸ κτήμα ὁ ἀπαρτεῖς πρῶτος κακῶς ἐκποιήσται ἔσται ἀπεμπολήσται ἀναγκαιοθήσεται εἰς ἐκείνους, οἷς δωρεῖται τὴν περιουσίαν. τοῖς δὲ δυνατοῖς ἀπαγορεύομεν ἔλοιπε ὑθεσίας τῶν δωρεῶν ἀπλήσας, ἢ θανάτῃ αἰτία, ἢ ἐκ διαθήκης, ἢ κτ' ἴναι μόνον χρῆσιν, ἢ ὡς ὀπιουσία ἐσται ἀποδομῆ λαμβάνειν πρὸς τὰ ὄρκα τελεστέων, εἰ μὴ ἄρα συγκλητῶν αὐτῶν εἶεν. ἀλλὰ μηδὲ νέας ἀγορασείας ποιέσται, ἢ

fuerint ausi, & aliud aperte praese tulerint; siquidem post iusiurandum conuicti fuerint, tam ipsi quam qui adeo fraudulenter cum eis contraxerunt, & periuurij poenas sustinebunt, & alter fundo, alter pretio clam numerato excidet; ut a fisco inferendis, ut a fisco res iis, qui proximi sunt, venundentur. Sin ante praestitum iusiurandum tale quid egisse deprehensi fuerint, & quod actum fuerit irritum erit, & fundum qui semel nequiter alienare conatus est, vel inuitus iis vendere cogetur, quibus ius praerogatiuae concessimus. Potentibus autem de cetero interdiximus, ne per modum adoptionis, aut simplicis, aut mortis caussa donationis, aut ex testamento, aut nomine solius usufructus, aut alicuius patrocini vel auxiliij, quidquam ab humilioribus accipiant, nisi forte cognati eorum fuerint. Nec item nouas emtiones, aut loca-

N 3

tiones

tionem, aut permutationem in vicis vel agris, in quibus proprios fundos nullos habent, instituant. Potentes autem intelligantur, qui tamen non per se ipsos, tamen per aliorum potentiam, quibus cum fiducia familiares sunt, satis virium ad terrendos alienantes habent, vel ad efficiendum, ut de beneficio sibi promisso certi sint. Si qua vero ex personis potentibus aliquid eiusmodi perpetrare conata fuerit, & fido spoliabitur, & eiusdem pretium ab ea fiscus exiget.

EIVSDEM NOVELLÆ argumentum & epitome, de libro Michaeli Proconsulis Atalensis,

Si de prelatione lis instituta fuerit, puta venditione à persona pari erga parem facta, fanciuit (hic imperator;) ut primum vocentur promiscue con-

ή μισθώσεως, ή ανταλλαγής, εν ποσι χωράοις ή αγρομοίσι, εν οίσι εκ έχουσιν ήδω κτήματα. εκείνοι δε νοείσθωσαν δυνατοί όντες, καν μη δι' εαυτών, άλλ' εν άλλω ή ετέρων δυνασείας, προς ής πεπαρήσιασμήτως ήκείωνται, ικανοί εισιν εκφοβήσαι τες εκπιήτας, ή προς δουρασίαις υπόχουσι ή πληροφορίαν αυτοίς πωραχέιν. ει δε τις ή ειρημένων δυνατων προσώπων ποιήτεν περιχρήσει διαπραξάσασθ, καη ή κήματος πωρησήσει, ή πτωδίπτησιν αυτ' ή δημοσίω εισπραχθήσει).

ΤΗΣ ΑΥΤΗΣ ΝΕΡΑΣ υπόθεσις ή ήπιτομή, εκ των Μιχαήλ ή ανθυπάτησ Ατλιαείατς.

Ει περί προσλήσεως κινητήσ δικασήρον, τυχόν διαπό ισος προσώπου προς ίσον ή πρόσεως ήρομότησ, ήξισπασεν ήνα πρώτων κληθώσιν οι αναμειξσυγκεί-

συγκείμενοι συγγενείσ. ειπα οι ήτως συμπλεκόμενοι καινωνοι. ή μη τήττες οι μόνον αναμειγμένοι, καν ήνοι τυγαχοιοεν. ήπειτα οι συμπωρακείμοι όμοτελείσ. μετέπειτα οι απλωσ εν ίνι μερει σωμαπιώς κείομοι. όμοτελείσ ή εκάλεσε τες υπό ή αυτον υποτετραγμήρον αναγραφόμενασ. ή πεφασιν ήμύ τοι περιουθεσ, ή πωραμιαίαισ δωραείσ, ή απλωσ, ή θανάττα αιτία δωραείσ, ή εκ διαθήκησ, ή ανταλλαγών, ή διαλύσεωσ, άδειαν δέδωκε ή εκπιήσιν γένεαδ, καη μη προσήμησησ κινείαδ κατ' αυτών. ει δε υπολαμβάνει ήσ προσήσισιν, ή τον μόν χαρμίσεισ φανερώσ, λαθραίωσ ήε προσήσιν ήνείαδαι, ή μισθώσιν: ήξει φησι ή ανακρίνωσιν έχοντι όρκω καη υποβάλλειν στυσισαλλάτιονήσ.

iuncti cognati, deinde connexi confortes, & post eos ij, qui duntaxat permisti sunt, licet alioqui sint extranei. Secundum hos qui adjacent, sub eodem titulo vestigal pendentes. Postea simpliciter ex aliqua parte coniuncti. Et vestigal sub eodem titulo pendentes vocavit eos, qui sub eodem censitore descripti sunt. Occasione tamen dotis, aut donationis propter nuptias, aut simplicis, aut mortis causa donationis, aut ex testamento, aut permutationibus, aut transactione, alienandi licentiam concessit, nec aduersus hos agi nomine prelationis voluit. Quod si quis intercedere simulationem suspicatur, quasi palam quidem fiat donatio, clam vero venditio, vel locatio: licet, inquit, ei qui est in confortio, contrahentibus iuramentum deferre.

SCHOLIION
L E V N C L A I

Σχόλιον
ΤΟΥ ΛΕΩΓΚΛΑΙΟΥ.

Exemplaria quaedam Constantino, quaedam Romano seniori nouellam hanc adtribuunt. Sed sciendum est & hanc, & alias quasdam constitutiones factas esse, quum Constantinus quidem esset imperator: socer autem ipsius Romanus dignitatem eam obtineret, vt imperatoris pater appellaretur. Iccirco Cedrenus etiam legem hanc à Constantino scriptam ait.

Τὰ μὲν ἄντιγράφων εἰς Κωνσταντῖνον, πρὶ ἧ εἰς Ρωμαίων τὸ γέροντα τὸ νεαρόν ταύτῃ ἀναφέρουσιν. ἀλλ' ἰστέον καὶ ταύτῃ, καὶ ἄλλαις ἰναὶς νομοθεσίας ἠνέσθη, ἃ μὲν Κωνσταντῖνος βασιλεύοντος, ἃ ἧ πενθερῆ αὐτοῦ Ρωμαῖν τὸ ἔ βασιλευπάτορος λαχόντος ἀξίωμα. διὸ ἔ ὁ Κεδρηνὸς ἔτον τὸ νόμον ὡς εἶπε τοῦ Κωνσταντῖνος γεγραφθαι Φησίν.

NOVELLA II.

Ν Ε Α Ρ Α Β

DE POTENTIBVS IN prædia pauperum succedentibus.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΥΝΑΤΩΝ, ἃ ὑψηλόντων εἰς κτήσιν πενήτων.

EX multis cognouit diuinitus cōstituta maiestas nostra, potentes & locupletiores in provincia Thracensi, contemta imperiali lege, ipsoq; iure naturali, & mandato nostro, nō desinere in prædia suc-

Παρεὶ πολλῶν ἀνέμαθεν ἧ ἐκ τῆς βασιλείας ἡμῶν, ὡς οἱ ἐν τῷ ἡμέρῃ τῷ Θρακῆσιαν δυνάτι ἔ ὑπερέχοντες κατὰ φρονήσαντες ἔ τὸ βασιλικῆς νομοθεσίας, ἔ αὐτῆς ἔ φησὶ δικῆς, καὶ τῆ ἡμετέρας πρὸς αὐτῶν

πρὸς αὐτῶν, ἔ πῶνοντα ἐπιπερχόμενοι ἐν ταῖς χωραῖς ἐνεκεν ἀργῶν, ἔ δωρεῶν, καὶ κληρονομιῶν: καὶ τῆ ποιαύτη πρὸς φάσθ' ὅτ' ἐλεεινὰς τυραννέντες πτωχὰς, καὶ τῶν ἰδίων ποιῆντες μετ' ἀνάσας. διὰ τῆτο ἐκ κωνῆς Διασκέψεως νόμον ἔ δόγμα κωνὸν ἐντίθετον καὶ ἐκταπέμεθα ἐν ὅλοις ἡμῶν ταῖς ἡμέραις, ἔ τως. ἔ γὰρ διὰ τῆς βασιλικῆς νομοθεσίας εἰρηγομένων ἀγορεύειν πρὸς ὅπων ἔ οἰκων, βασιλικῶν τε ἔ Διαγῶν, διὰ τῆς τῶν χωρῶν ὁμάδῃ, ἧ ἔ καθέκασον, καὶ ἄλλως μὲν τῶν πρὸ τῆς νομοθεσίας διὰ τῆ παρελθούσης πρῶτης ἰνδικτιῶν πρὸς κληρονομῶν, βαρυτέρως διὲ μὲν τῶν νομοθεσίαν: ἐδὲ ἔ τως οἱ πλείονες τῶν διωπατωτέρων ἀπέχοντο τῶν πρὸς ὅτ' πένητας ὁλεθρωτάτων συναλλαγμάτων, ὡς ἔ τῆς δικαστικῆς ἀναγκῆ μᾶλλον, ἀλλὰ μὴ πρὸς αἰρέσει ἐκβιασθέντες, ἄλλοτε ἄλλως πρὸς τῶν εἰρηνομίαν

cedere titulo emtionum, & donationum, & hereditatum: atq; occasione huiusmodi miseros per tyrannidem opprimere pauperes, & sedibus suis expellere. Propterea de communi deliberatione legē atq; decretum commune hanc in sententiam in omnibus prouinciis nostris ferimus ac fancimus. Nam licet imperiali cōstitutione arcerentur tam personæ quā domus, augusta pariter & religiosæ, quo minus emerent à vicorum vniuersitate, vel à personis singulis; & aliter quidē de iis, quæ ante constitutionem latam à præterita prima indictione contigerant statueretur; grauius autem post legem promulgatam: tamen ne sic quidem plerique potentiorum à perniciosis contractibus cum egenis abstinebant, ita vt etiam iudices necessitate potius, quam voluntate coacti, alias alia decreta sententiasq; proferrent, quibus hæc moderarentur.

rentur. Quamobrem publicum de his decretum cum imperiali determinatione nostra factum est, ut citra dubitationem & moram omnes expellantur, qui à lata constitutione, quam diximus, emere prohibentur; ita quidem, ut nec impensarum repetitionem habeant. quotquot scilicet ab imperialibus nostræ renuntiationis die in vicos, aut agros, aut prædia pauperum succedere fuerunt ausi. De iis autem, quæ acciderunt à prima indictione, siue à tempore famis, usque ad diem nostræ renuntiationis; citra discrimen vnum & idem decretum heic fancitum valeat, ita ut omnis donatio, & hereditas, & ad legis huiusce fraudem excogitata confirmatoria, atq; transactiones inter personas iam prohibitas cessent, ac ne quidem pro factis habeantur: non metuentibus iis, qui vendiderunt, ullam eorum, quæ hoc no-

ἐκφέρειν ἕως δαπόφαισης. ὅθεν κωνή πει τῆ ποιέτων δαπόφαισης μὲν βασιλικῆς ἡμῶν Ἰπικρίσεως γέρονεν, ὡς ἀναμφιβόλως ἔ ἀνυπερθέτως πάντως ἀπελαθλιῶαι τες δαπό τῆ εἰρημένης νομοθεσίας ἀγοράζον κωλυομένους, μηδένα λόγον μηδῆ πει δαπανημάτων ἀπιτήσεως ἔχοντες. ὅσοι δηλαδὴ ἐκ τῆ ἡμέρας τῆ ἀντοκρατορικῆς ἡμῶν ἀναρρήσεως καλετόλησων ὑπεσλθεῖν ἐν χωρίοις ἢ ἀγροδοις, ἢ εἰς κτήσιν πενήτων ἀκίνητων. πει δὲ τῶν δαπό τῆ πρώτης ἰνδικτιῶν, ἢ τοῖ ἐκ τῆ κηρῆ τῆ λιμῆ μέρους ἡμέρας τῆς ἡμετέρας ἀναγορόσεως, ἀδαφόρος μίαν ἔ τῆ ἀντιῶ δαπόφαισιν ἐνταῦθα διαρσμένω ἐνεργεῖν, ὡς πᾶσαν δωρεάν, καὶ κληρονομίαν, καὶ ἕως Ἰπινενομηέας πος πειγραφῶ τῆ τῆ νόμου Ἰπικυραδικῆς τε ἔ δαλύσης μετῆ τῆ ἡδὴ κενωμένων δέγαν ἔ ἀντὶ μηδὲ γενομένων νομιζέσθ, μηδὲ τῆ Ἰπικῆ τῆς κατῆσληθέντων οἰανδῆποτε

δήποτε εἰσραζον τῆ πεπερακότων δαλαεμένων. ἐπὶ τῆ ἕως ἀνταλλαγῆς ἀνατρέπέσθ, ἀναλαμβάνοντ ἕ καί τες τὸ ἀπῆ δέχῆς ἰδιον. εἰ μὴ πῆ ἀρετῆ τῆ βῆλε) ὁ πτωχός, ἀπεπρὸν ἀνακεοινωμένος ὦν, καὶ ἔ μόνον ἰδίαν πῆ εἰσῆ κατῆσιν ἀφορίσας δατὸ ἀνενοχλητον, ἀλλὰ ἔ τὸ κρεῖττον ἀντιλαβῶν. πει δὲ τῶν δατῆ δατῆσεων, ἀνατρέπέσθ μὲν καὶ πᾶτας, πῆ δατῆ τῆ δατῆσθέντων πος ὅτῆ πεπερακότας ἀναδιδόμενων, ἐπὶ δὲ καὶ πος ὅτῆ συγκληρονόμους καὶ σιωτελεσῆς, κατῆ πῆ πρῶτῆ νομοθεσίαν. πει δὲ τῶν τιμημάτων, σιοπῆσθ τῆ πρῶσσωπῆ καὶ τῆ πρῶγματο. καὶ εἰ μὲν δατωπῆς τῆ ἢ πρῶσσωπῆ δατῆνατῶ ὁ ἡρορακῆς, εἴτε πολιτικῶ, εἴτε ἐκκλησιαστικῶ, τυχὸν Ἰπικιόπῶ, ὁ δὲ πωλήσας τῶν δατῆρων ἐστῆ, ὡς μηδὲ ἢ NN ἔπρῆσθ χολάζεν πῆ δατῆσιν τῆ

mine soluta sunt, repetitionem. Præterea factæ permutationes rescindantur, recipiente quolibet id, quod ante ipsius erat. nisi forte nolit id fieri pauperior, ut cui prius esset cum altero consortium, qui que non tantum possessionem suam peculiariter segregauerit quietis causa, verum etiam potiore partem receperit. Quod distractiones attinet, hæ quoque rescindantur, & venditæ res statim venditoribus restituantur, itidemq; coheredibus, & sub eodem titulo vestigial prædentibus, iuxta primam constitutionem. Pretia quod attinet, tam personæ, quam res ipsæ considerentur. ac si quidem ex potentibus erat emtor, aut familiaritate coniunctus alicui potenti, siue politico, siue ecclesiastico, puta episcopo; venditor autem adeo inops est, ut ne quinquaginta quidam aureos habeat in bonis: pretij restitutio locum non habeat.

habeat. Sin amplius quam quinquaginta solidos habet, sane post præstitutum triennij spatium haud grauate pretium restituet, iisdem cum vniuersitate priuilegijs vtens fruens; licet scholaris sit, aut secretis inferuiat. Quod si distractio facta sit ab vniuersitate, cui pretium ob inopiam restituere difficile sit; tot annorum spatium ad solutionem habeat, quot annis iudex de futuris fructibus pretium facile restitui posse computatione facta collegerit. Quod si probeat venditor, aut venditores, in venditione quocumq; modo vim doluue malum intercessisse, vel ante venditionem factam, ab emtore, vel eius familia, se per iniuriam læsos, aut oppressos potentia: nihil restituant, licet emtor ex numero potentiorum non erat. Humiliora vero monasteria, & omnes inde vsq; à spathariis degentibus in hac vrbe, quæ diuinitus custoditur, itemq;

τιμήματος. εἰ δὲ ὑπὲρ πεντήκοντα ἰσοποροῖ, καὶ ἕως ἀνεξικάνκως μὲν προθεσμίαν τρεπείας δόποδάσῃ τὸ τίμημα, τῶν αὐτῶν δόπολαύων μετὰ τῆς ὁμάδος προνομίαν, καὶ ἀρχολάροισιν ἐστὶν, ἢ σεκρέτοις ὑποθηρετέμερον. εἰ δὲ ὁμαδὸς ἢ πωλήσειαι, δόποροῖ δὲ πρὸς τὴν ἀνάδοσιν, ἐχέτω πρὸς τοῦτο ποσέτων χρόνων προθεσμίαν, δι' ὧσων ἀνὸ δικάζων δόπο τῶν μελλόντων καρπῶν συλλογίστηται δύναδα ἀλυτωθῆναι τὸ τίμημα. εἰ ἢ ὁπωσοῦ δέικνυ) ὁ πωλήσειαι, ἢ οἱ πωλήσαντες ἐν τῇ πράσῃ βίαν ἢ δόλον ὑποσάντες, ἢ πρὸ τῆς πράσεως ὑπὸ τῆς ἀγορασεῖς ἢ τῆς φαμιλίας αὐτῶν ἀδικέμερον καὶ κατὰ διωαστόρομοι, μηδὲν ἀναδιδότωσαν, καὶ ὁ ἀγορασεῖς ὅσα ἢ τῶν διωατωτέρων. πὰ δὲ ἀτελέσερα τῶν μοναστηρίων, καὶ ὅσοι δόπο παθημένων τῶν ἐν τῇ θεοφυλάκτῳ πόλει διατερόντων, καὶ κατωτέρω χρόνων ἔτυχον

χρον ἀγορασεῖς, χωρὶς οἰασοδήποσε βίας καὶ ἀδικίας, μηδὲ προασίας διωατωτέρων διφεντόρομοι, μὴ μόνον τὰς ἡμαδὸς ἀναλαμβανέτωσαν, ἀλλὰ καὶ τὰς ὀπικερδέεις δαπάνας. οἷον εἰς ἀμπελώνων κατὰ φυλάσεως, καὶ ὑδρομύλων κατὰ σκόδῳ. διωαστῶ ἢ ἑτέρας ὑλάσῃ ἢ ἰδίῳν οἰκημάτων περιαιρέν, καὶ ἢ μὴ βλάψαι τὴν πρὸς τὴν κατὰσεσιν, εἰ μὴ ἢ ὑπὲρ τέτων δαπάνῳ λαμβάναν. δόποροῖς ἢ ἕσῃς πρὸς τὴν ἀνασροφίῳ ἢ χρεωστέμενων, μεσεργασίῳ πὰ προεκπαιθέντα ὅπῃ ποσέτων διασημα χρόνων, μέχρις ἢ δόπο τῆς μελλέσεως καθαρῆς ὀπικαρπίας τὸ ὀφλέμερον τίμημα, ἢ τὸ εἰρημέρον ἀνάλωμα δύνα) ὀπισσωάσε. ἢ μᾶλλον κατέχεσθῃ μὲν τὸ κτήμα παρὰ τῆς ἐκποιηοιμύσε, εἰς δὲ ἢ συγκομιδὴν τῆς καρπῶν γίνεσθῃ πρὸνοισιν καὶ ὀφθαφυλακίῳ πρὸς τὸ περισωθῆναι αὐτῆς εἰς δόπο τῆς ἀπολήρωσιν τῆς συναλλάξεως. ἐξέσῃαν ἔχοντ) ἢ αὐτῶν

magistratus inferiores, si quid emerint absque vi & iniuria quacumq; nec patrociniis potentiorum defensi; non pretia duntaxat recipiunt, verum etiam lucrosas impensas. puta quæ factæ sunt in colitiones vinearum, & aquariorum molarum exstructiorem. Poterunt & materias ædificiorum suorum tollere, modo ne statum priorum lædant: nisi forte pro iis impensam factam recipiunt. Quod si ob inopiam reddi eis, quæ debetur, nequeant; ad tot annorum spatium sequestrentur ea, quæ alienata sunt: donec ex futurorum liquidorum fructuum perceptione debitum pretium, vel impensa facta, ceu dictum est, colligi possit. Vel ipsum prædium potius ab eo possideatur, quàm alienauit; verum in collectione fructuum cura simul & cautio adhibeatur, vt ipsi fructus ad satisfaciendum ei, qui contraxit, seruentur. atque hac in parte fa-

cultatē habebit, ut & ipse provideat, ne fructus amittantur. ac si quidem is, qui alienavit, aliunde sibi prospicere potest, vniuersi fructus illi tradantur, quo cum contractum fuit. Sin autem, retineatur ab eo, qui alienavit, quantum ad usum ipsius necessarium, agrigue cultionem requiritur: reliquum totum restituatur illi, qui cum eo contraxit. Quod si ab illustrioribus vniuersitatis ad pares, vel paulo dignitatibus inferiores, velut à scholaribus ad milites, vel ab humilioribus ad paulo superiores, velut ab expertibus militiæ municipibus ad scholares vel secretis inferuientes, alienatio facta, vel adhuc futura sit, inconcussa maneat. Similiter & si ob incumbentem à fisco necessitatem, aut quod fortassis alio in loco dotem filia suæ cōstituere velit, aliunde quis soluere nequeat id, quod fisco debet, aut quod impostum

τάτων προνοεῖσθαι, εἰς τὸ μὴ ἀποβάλλεσθαι τὰς καρπύς. εἰ μὲν ὁ πωρὲν ἐτέρωθεν ὁ ἐκποιησάμενος (Θ) διοικεῖσθαι, πάντως ἀναδίδουσι πρὸς τὸν σωαλλάξαντα. εἰ ἢ μὴ, τὸ ἀνήκον ἐξ αὐτῶ πρὸς τὴν ἀναγκάσαν χρεῖαν (Θ) γεωργίαν ἢ ἀργεῖς ὡρμηκροτέρας ὡρμηκροτέρας ἐκποιησάμενος: τὸ ἢ λοιπὸν ἀπαν, εἰς τὸν μετ' αὐτῶ σωαλλάξαντα ἀποκαθίστασθαι. εἰ ἢ ἐκ τῶ περιφανεσέρων τῶ ομάδος πρὸς ἴσους, ἢ ὀλίγον ὑποβελήσας ἐν ἀξιώμασι, τυχὸν σχολαρίων πρὸς στρατιώτας, ἢ ἐκ τῶ ὑπελεσέρων πρὸς ὄντι μικρὸν ὑπερέχοντα, οἷον ἀπὸ τῶ ἀσερατότων πολιτῶν πρὸς σχολαρίους ἢ σεκρελικὸς ἐκποιήσις γέγονεν ἢ γνήσεται, μενέτω ἀποδρασίλδου (Θ). ὁμοίως ἢ καὶ δι' ἀνάγκην ὀπιτικειμένῳ ἐκ τῶ δημοσίαι, ἢ τυχὸν ἀπὸ τῶ ἐν ἄλλῳ τόπῳ βύλασθαι περικίσθαι θυρωτέρων ἰδίων, ἐτέρωθεν ἐκ ἐχρήσις ἀποδοῦναι τὸ πρὸς τὸν δημόσιον ὄφλημα, ἢ τὸ ὀπιτικεῖν βάλου (Θ), ἢ

ρος, ἢ τῶ ὑποχρεθεῖσθαι προικια ἐν κινήσις: ἢ ἀπὸ ταύτων τῶ αἰτίαν διδάσθαι ἐκποιήσιν γνήσας ἐκ τῶ ἀκινήτων, μόνον μέντοι πρὸς τὰς συγχωρήσας, ἢ ἐξ ἀνάγκης πρὸς τὸ ὑπὸ τῶ αὐτῶ μητροκομίαν χωρία, ἢ τῶ ὑπὸ αὐτῶ κρημνίσαν. ἀπὸ τὸν αὐτὸν ἐν τρέπον, καὶ διωατοῦ προσώπαι πιπράσκοντ (Θ), ἢ ἄλλως ἐκποιήσας, σωεωράθαι προτιμάσθαι ὄντι χωρίταις, ἐν οἷς εἰσιν ἀνακεκωνωμένοι, ἢ χωρεῖς τῆς ἐκείνου νομῆς, ἢ τῶν ὑδιάτων, ἢ τῶν ὄρέων οὐ διωατῶ διοικεῖσθαι. ὑπὲρ δὲ ἢ ἀγορασθῶ νοεῖται, ἢ ἐὰν θέλη τῶ μόνον ὡρμηκροτέιν, τῶν δὲ ἀνακεκωνωμένων ἐκτελεῖν, ἢ ἐξουσίαν. εἰ δὲ ἐκ τῶ ἐκποιουμένου κτήματ (Θ) ἐστὶ τῶ καὶ ἰδιοσύστειν, ἢ τὸ ὄλον ἀναγκάζοντα ἀγοράσαι, ἢ τῶ ὄλα ἐξίστασθαι. ἐχέτωσαν δὲ καὶ προθεσμίαν μιλῶν δ' εἰς ὀπισσάξιν ἢ τιμήματ (Θ), ὀπόσον ἐπερ (Θ)

ei onus est, aut promissam in rebus soli dotem: hac ipsa quoque de causa fieri alienatio poterit earum rerum, quæ soli sunt; sed duntaxat ad conuicanos, aut necessario ad ea prædia, quæ sub eadem metrocopia sunt, id est, sub eadem comitura. Quapropter eodem modo & potesteti persona vendente, vel aliter alienante, optimum factu visum est præferri vicanos, quatenus confortes sunt, vel pascuis eius, aut aquis, aut montibus carere nequaquam possunt. Ac pro emtore quidem hoc intelligitur, ut si certum duntaxat aliquid retinere velit, & ea, quæ consortij sunt, alienare; potestatem hoc agendi habeat. At licet prædij, quod alienatur, aliqua pars ab aliis separata peculiariter existat; tamen emtores aut totum emere coguntur, aut toto cedere. Ceterum quatuor mensium diem habent ad collectionem pretij, quantum

quidem

quidem alius daret, vel potius quanti fit æstimationis, si quidem hoc pauperes, qui emūt, optauerint. His in hunc modum ab imperio nostro decretis atque constitutis, præcipimus tibi, vt omnibus in prouincia promulgationem huiusmodi legemq; nostram, a personis potentibus ad extremum & vltimum vsque, legi cures: ac prout in ea continetur, iuxtaque vim eius, de pauperibus atque potentibus inquiras & ordines. quæ fancita est mente Martio, indiçtione v.

NOVELLA III.

DE MILITIBVS. ΠΕΡΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΩΝ.

Quemadmodum caput in corpore, sic exercitus in republica. quæ si hoc, aliove modo sint adfecta; totum conferre necesse est. Atq; his qui magna cura non prospicit, de salute sua periclitatur: si

Quæper ἐν σώματι κεφαλῆ, ἕτως ἐν πολιτείᾳ στρατόμα. ὧν ἕτως ἢ ἐτέρως ἐχόντων, ἀνάγκη καὶ τὸ πᾶν συμβάλλεσθαι. καὶ ὅς μὴ ταῦτα ὑπὸ πολλῶν πηρῶν πρόνοιαν, καὶ τὴν οἰκείαν σφάλλει σωτηρίαν.

τηρίαν. εἴπερ οἰκείαν οἰεῖται χρῆνὴ τὸ κοινόν. καὶ ἐπειδὴ τῶν χρόνων τὰ τῶν στρατιωτῶν ἀρρώσθησαν, ὅθεν αὐτῶν καὶ ἡ ἔξιναι καὶ ζῆν παρολίω ἀφορμῆ, παρὸς τὸ χαλεπώτερον ἐναπέκλινεν, ἢ ἐκ θεῆ βασιλεία ἡμῶν παρὸς τὸ δεκτὴν καὶ ἀμεινότερον παῦτα μετῴεγκε, κοινῶς τῶ παντὶ χαρυσυμῆν τῶν λυσιτέλειαν. θεοπίστον τὸν νόμον αὐτὸ τῆς δὴ, ὅπερ ἡ σωθήθεια ἐγχεύως πρώτῳ ἐκύρωσε, μὴ ἐξ εἶναι τοῖς στρατιώταις πᾶ, ἐξ ὧν αἱ στρατεῖαι ὑπερετένται, κτήματα διαπωλεῖν. συντηρεῖσθαι δὲ εἰς ἐκάστῳ στρατεῖαν, ἰππέων μὲν ἀκίνητον κτήσιν, δὲ λιπῶν ὑπαρξιν: δευθεῖσθαι κελεύσθαι καὶ ὅσιν ἵππὸν φόλον πεταγμύρας παλαιάς, τῆς Αἰγῶς πελάγους, καὶ τῆς Σάμου, καὶ τῶν Κυβυρραϊωτῶν. αὐτοσολοὶ γὰρ εἶσι καὶ ἀντρέται βαρείας μετῴσθαι ὅς ὑπερη-

modo suum existimare debet, quod publicum est. Et quoniam paulatim militum res laborantes, vnde scilicet ipsis & viuendi & victitandi suppetebat oportunitas, in deteriore ac difficiliorum condicione deflexerunt; constituta diuinitus maiestas nostra hæc ad statum meliorem facilioremque traduxit, publico ipsam rempublicam commodo adficiens. Sancimus igitur id, quod ipsa cōsuetudo iam dudum citra scripturam confirmauit, ne militibus ea prædia, de quibus exhibentur militiæ, distrahere liceat, sed ad quamlibet militiam, equitū quidem possessio in rebus soli constituta eiusmodi conferretur, vt quatuor libras æquet. quibus adnumerari iubemus & classarios, ad classem ordinatos, tam Egæi maris, quam Sami, & Cibræotarum. Nam quum hi & adesse classis, & remiges ipsimet esse cogantur; functiones sane quam

quam graues obeūt. At in iis, qui ob erogationes imperialibus classibus feruunt, & in classariis ceteris, ex consuetudine iam pridē obtinuit, vt in singulas functiones militares ferueretur in rebus soli constituta duarum librarū possessio. quod nobis etiam satis esse videtur. Quod si tantum in rebus soli possideāt, qui alterutram harum militiam obeunt, idq; sibi feruent citra vllam alienationem, & ad heredes naturales transmittāt, quocunq; voluerint modo legitimo, cum onere tamen suo; siue liberi ac descendentes sint, ad quos transmittunt, siue parentes & adscendentes, siue ex transfuerso; siue ab intestato quibusdam portiones æquales competant, siue fortassis ab inæqualibus portionibus ex testamento vocentur, sui, vel naturales, vel extranei paganici heredes: (nam in dignitate constitutos omni modo ab huius-

ρεσίας. τῆς δὲ πᾶ βασιλικῆς καὶ παλατιᾶς ὑπηρετημασίαις, καὶ τῆς λοιπῆς παλατιᾶς, ἢ δὴ νῦν ἐκράτησεν ἐκ συνθηκῆς βουλευτῶν εἰς ἐκάστῳ στρατείᾳ ἀκίνητον διασωζέσθαι κτήσιν, ὃ καὶ ἡμῶν δεκέντως ἔχειν δοκεῖ. εἰ μὲν ἔν ἐν τοσούτῃ ἀκινήτῳ κτήσιν εἶεν οἱ ἐν ἐκατέραις στρατείαις κατηλεγμένοι, ἔ σωζοῖεν ταύτῳ σωτηρῶντες ἀνεκποίητον, καὶ ὑπερπέμπουσιν εἰς ἑσὺ φυσικὰς κληρονομίας, καθ' ὃν ἀν βέλοιντο νόμιμον τρόπον, μὲν ἔ οικεῖς μὲν τῶν γὰρ εἰς, εἴτε κατόντες εἶεν πρὸς εἰς ὑπερπέμπονται, εἴτε ἀνιόντες, εἴτε ἐκ παλατιᾶς, εἴτε ἐξ ἀδιαθέτων ἰσοκληρῶν πῶν ἀρμόσθαι, εἴτε ἀπὸ διαθήκης ἐξ ἀνίσων μερῶν εἰσῆτως κληθεῖεν, γήσοι ἢ φυσικῶν, ἢ ἐξωτικῶν περιουσιῶν κληρονόμοι: (ἑσὺ ἀξιώματικὰς γὰρ παντὶ τρόπῳ διακλειόμεν πρὸς τὰς ταύτας διαδοχὰς) καὶ κατὰ ἀναλο-

ἀναλογίαν τῶν κέρδους τῆς κληρονομίας ἐπέσθαι ὀριζόμεθα καὶ τὸ βάρῃ τῆς σωτελείας κινήτῳ δὲ ἐπεειρηζόμεθα ὑπαρξῆν, ἀλλ' ἐν ἐξῆς αὐτῆ κείσθαι ἔ κλητημῶν. εἰ μὲν ποῦ κτ' πολὺ ἢ ἀκίνητῳ ἐλαττέσθαι. δεῖον γὰρ τότε ἀνδρὸς ἀγαθῶν διοκιμασία τὸ ἐλλείπεσ τῆς ἀκινήτης ἐκ τῶν κινήτῶν ἀναπαληρῶσθαι. εἰ δὲ ἐν πεισσία πολλῶν ἀκινήτων ὁ στρατιώτης καθεσῆκει, ὥστε καταπολὺ τῶν δικῶν ὑπερβαίνειν ποσότητα: εἰ μὲν ἀπαντὰ ἐν τῆς στρατιωτικῆς κώδεξιν ἀπογραφῶνται, μὴ δυνάσθαι μήτε ταῦτα, μήτε ἐκ τῶν τῶν στρατιώτῳ διαπαλεῖν, καὶ μείζοντα εἶναι ἢ ξιωμῶν ἡμῶν. μᾶλλον δὲ μὴ δυνάσθαι ἵνα ἐκ τῶν ἀγοράσθαι, ἔ μάλιστα περὶ ἐλεπτον ἢ ἀξιώματικόν, ἢ δυνάσθαι, μέρει σχολαρίων, ἢ μητροπόλιν, ἢ ἑπισκοπεῖον, ἢ μοναστήριον, ἢ ἑτέρον τὸν οἰονδῆποτε ἀγαθὴ οἶκον,

modi successionibus excludimus) vt pro rata lucri ex hereditate obuenientis, etiam functionis onus sequatur. De bonis autem mobilibus nihil curiose statuimus, sed erunt hæc in potestate possidentis. nisi forte accidat, vt rerum soli magna facta sit imminutio. Tunc enim arbitrio viri boni quod in rebus soli constituta possessio deest, de mobilibus supplendum erit. Sin autem multis soli rebus abundet miles, ita vt longe iustam quantitatem excedat: si quidem omnia descripta sunt in codicibus militaribus, neque poterit hæc, neque de his quidquam distrahere miles, quātumuis multo maioris æstimentur. Vel potius nemo quidquam horum emere poterit, præferatim spectabilis, aut in dignitate constitutus, aut potens, ad scholares vsq; vel metropolis, vel episcopatus, vel monasteriū, vel alia quæcūq; religiosa domus:

scituri, se nullam de pretiis actionem habituros. Quin nec impensarum habebitur ratio, quamuis in excolendas res emtas multa expenderit. Materias tamen suas ita recipient, ut statum priorem non laedant. Quod si omnia descripta non sunt, sed forte possessionem miles peculiariter suis circumscriptam finibus habet, nec ulli militiae seruituti obnoxia; facultatem habeat eius alienandae, quocumque modo volet: modo descripta in rebus soli possessio eius ad exhibendam functionem militarem sufficiat. quippe si quid desit, cogatur is, quia milite praedium nactus est, quod deficit ex aliqua causa per rem soli supplere. Sin res soli, quas possidet miles, profus descriptae non sunt: quae magis fertiles sunt, ad IV vsq; libras, tacite sint obligatae. Atque hoc ex prouidentia nostra priuilegio subnixi funto. Eorum autem, quae reliqua sunt, permiffa sit

εἰδότας ὡς οὐκ ἔσται αὐτοῖς
 περὶ τῶν τιμημάτων ἀγω-
 γή. ἀλλ' ἐδίε ὁ περὶ τῶν δα-
 πανημάτων λόγος, καὶν εἰ
 τύχοιεν πολλὰ κατὰναλωκέ-
 τες εἰς Φιλοπονίαν τῶν ἡγε-
 ρασμῶν. λήφονται μὲν
 τοῖς ὑλας αὐτῶν, μὴ δὲ
 μὴ βλάβηαι τῶν ποσῶν
 κατὰστασιν. εἰ δὲ ἐπὶ πάντα γε-
 γεραμμένα εἰσὶν, ἀλλ' ἔχει
 εἰκότως ὁ στρατιώτης κτήμα
 ἰδιοπεύρετον, καὶ τῆ στρα-
 τεῖα ἀκατάδελωτον, ἐξ ἑσῆαν
 ἐχέτω ἢ δὴ βέλοιο τρόπον
 τῶν ἐκποιεῖν, ἐν ᾧ μὲν τοῖς
 ἢ ἀπογεγεραμμένη ἀκίνητος
 κτήσις αὐτῷ ἰκανή ἐστιν ὑπερ-
 ρετέσθαι τῆ στρατεῖα. εἰ γὰρ
 ἀπολείπεται, ἀνάγκη ἐξεί-
 ὃ ἐκ τῆ στρατιώτου λαβὼν τὸ
 κτήμα, τὸ ἐλλίπες ἐκ τῶν
 αἰτίας δὲ ἀκίνητος ἀναπλη-
 ρῶσαι. εἰ δὲ ἐδ' ὅλως ἀπο-
 γεγεραμμένα εἰσὶ τὰ τῆ στρα-
 τῶν ἀκίνητα, τὰ ἀχρηστό-
 τερα σωτηριῶς ὑποκείσθαι
 αὐτῶν ἕως δ' λιτρῶν. καὶ τὰ τῶν
 περιουσίῳ ἐξ ἡμετέρας προ-
 νοίας

νοίας συγκροτείσθαι. Ἐὰν δὲ
 περὶ τὰ ἐφέσθαι τέτοις ἐκ-
 ποιείσθαι. καὶ ἔπερ συμβῆ ὄν μὴ
 ἀχρηστότερα ἀγοράσαι ποσῶ-
 τερον, ὄν ἢ τὰ ἀχρηστότερα ὑ-
 σερον, ἐκινηθῆ ἢ ἐκ τῆ ποσῶ-
 τεθῆ μὲν περιουσίῳ τὰ ἀ-
 χρηστα: ἐχέτω τ' ἀπογεγεσίας
 δίκαια καὶ τ' ἀμεταγχεστέρας ὁ
 ἀπογεγεσθαι. εἰ δὲ πολλὰς
 ἔχοντες ἀκίνητους κτήσις καὶ
 πολυτίμους, τ' ἀπογεγεραμ-
 μένῳ ἐκποιήσασιν, ἐκινηθείσθαι
 ἢ πάντῳ βεβληθῆεν ὑσερον τ'
 ἀπογεγεραμμένῳ, δίδομεν
 αὐτοῖς τ' βοήθειαν τ' ἐκινη-
 σεως, ἐκ τ' ἀλλης ἢ τῶ ἀγο-
 ρασῆ τὸ ἰκανὸν περὶποιείσθαι,
 ὅτε δηλαδὴ ἀποροῖεν ὑπερ-
 τῶν δ' λιτρῶν μὲν οἱ ἰππεῖς,
 ὑπερ τῶν β' ἢ οἱ πλωτῆρες. εἰ
 ἢ μέρος στρατείας ὑπερτεῖ-
 τάς τις, καὶ ἀναλογίαν τ' μέ-
 ρους αὐτῶν τ' ἀπορίαν τυ-
 πῶσθαι. μηδ' ἄλλως ἢ κυρι-
 θέσθαι στρατιωτικὰ τῶν πῶ-
 τῶν οἰωδῆτινι τρόπον κλωμένοις,
 εἰ μὴ ὁ τ' περὶ ἀρετῆς
 καὶ περὶ φωνῆ τ' ἀξίως

eis alienatio. Ac si quidem
 visuerit, ut vnus ferti-
 liora prius emat, alius mi-
 nus vtilia posterius; & ex
 priuilegio iam exposita
 fertilia fuerint euicta:
 iura prioritatis aduersus
 posteriorem anterior ha-
 beat. Quod si possessio-
 nes in rebus foli plures &
 pretiosas admodum ha-
 bentes, eam, quae descrip-
 ta fuit, alienauerint; post-
 eaque descriptam hanc
 euincere voluerint: cui-
 ctionis subsidium eis da-
 mus, & ex aliis possessio-
 nibus emtor satis accipiat,
 quum scilicet vltra IV qui-
 dem libras equites, clas-
 farij vero vltra II in bonis
 habent. Quod si partem
 functionis militaris aliquis
 exhibet, pro rata partis
 eius & de opulencia ipsius
 ac facultatibus statuatur.
 Non aliter autem domi-
 nium praediorum milita-
 rium iis adquiratur, qui ea
 quocumque titulo possi-
 dent; nisi annorum qua-
 draginta tempus adtesta-
 tione nulla interueniente
 effluxerit.

effluxerit. Nam propemodum malæ fidei possessoribus hos olim quoq; confuetudo adnume rabat. nisi quod ex contractu possidentes, nullū fructuum damnū sentiebant; at malæ fidei possessores, & fructus, & reditus; & omne detrimentum restituebant. id quod nobis quoque placet. Militem vero existimandum statuimus, non eum modo, qui sacris militum legionibus est de- uotus: sed & hos, qui ex iniuria quadam fortunæ inopes facti, per edictum immunitatem consequuti sunt. quos iisdem cum illis frui priuilegiis æquum censemus, non concedentes, ut vel ab eis ea distrahantur, ex quibus functiones militares exhibentur; ac multo quidem minus à fisco. Nam si vere propriè dominis, interminamur ob id, quod expedit publice; qui nam fisco distrahere permittemus, & non scriptam illam uerem iniquitatem, legis

ῥέον. Ἐπεὶ γὰρ τοῖς κακῆ πύρ νομοῦσιν ἡρῶμαι τῆ- τες κὶ πάλαι ἡ σωθήσεια. πλὴν ὅσον οἱ μὲν ἐκ σωμαλλάγμα- τῶν νερμηθέντες, τὴν τὴ καρ- πῶν ζημίαν διέφυγον: οἱ δὲ πύρ κακῆ νερμόμυροι, ἐ καρ- πῆς καὶ προσόδους ἐ πᾶσαν βλάβειν κατεπίθεντο. ὁ καὶ ἡμῶν δρέσκει. στρατιῶτῶν δὲ νομίζονται Δρατυπῆμυρ, ἔ τὸν καθοσιωμῶνον μόνον τοῖς ἱεροῖς λεγαῖσι τῶν στρατι- ῶτῶν, ἀλλὰ γὰρ καὶ τῶν, οἱ Δρατῖνα τύχης ἐπήρειαν ὀπι- δεῖς ὀφθέντες ἀδωρίας ἐν- τύχως πετυχήκασι. καὶ τῶν αὐτῶν τῆς δόξα ἐν δι- κασιμῶν προνομίων, ἔ συγ- χωρῶντες ἔτε παρ' ἐκείνων πι- πρῶσκει τὰ, ἐξ ὧν αἱ στρα- τῖαι ὑποηρετῶνται, ἐ πᾶσι πᾶ- λείον τῶν δὲ δημοσίαις. εἰ γὰρ τοῖς κυρίως δεσπότηαις ὀπιτιμῶμυρ ἔ κεινῆ συμφέ- ροντος ἐνεκεν, πᾶς ἀν τῶν δη- μοσίαις πιπρῶσκειν ὀπιτρέψω- μυρ, ἐ τὴν πάλαι ἀγραφον ἀδικίαν ἐκείνων, νόμος τῶν ἔχειν

ἔχειν μεθήσειμυρ ἐκ τῶν γῆς τε ἀπάσης ἐξελάνεσθαι ἐ θα- λάσσης, ὡς ἔσται θηρωδεσέ- τῶν ἐ ἀπλωεσέτῶν. οἱ μὲν γὰρ ὡς οἱ ταύτῶν εἰσπραγόντες τὴν αὐτῶν τῶν ἀρκίαις φύσιν τῆ πο- λιτείας προσένεμον. λόγος γὰρ ἔχει, μόνος θηρῶν τῶν ἀρκί- τες λιμῶν πιζομῶνας τῶν δα- κήλως πελιχμῶνας εἰ πε καλῶς τῶν εἰδῶς, χεῖρας ὅλης τῶν πολιτείας, ἀλλ' ἐκ δακί- λως ὅν τῶν στρατιῶτῶν δοκίμῶ- τῶν μὲν ἐν τοῖς ἐμπεροσέν γρόνοις ἐντελῶς ἀμα ἐ λυ- σιτελῶς καὶ τὸ ἡμῶν διοκωῦ Δρατυπῆμυρ. ὀπι τῶν προ- λαβῆσι, πάλαι μὲν ὀπιπρο- τῆ ἀδικίτης ἐ παχυμερῆς σωθήσεια, ἀναργῶς τῶν ἀ- γορας τῶν ἐραλιῶν ἐξωθεῖσθαι. ἡ δὲ λεηλομερῆς τῶν κατὰ μέρους διοικήσεις ἀλλοτε ἄλλος, ἐν οἷς ἀν αὐτῶν μετῆγον οἱ τῶν ψήφω κύριοι μετὰ φερομένω, πᾶ- λῶν πᾶσι λῶσειν παρῆχε τοῖς προγίμασι, καὶ πᾶ- σαν ἀσάφειαν. ἡμεῖς ἐν ἀμα προσῶ ἐ ὀπίσω ὅν τῶν

obtinere vicem concedemus; quam ubiq; terrarum & maris expullam oportuit, ut quæ maxime bel- luina sit & immanissima. Nam equidē arbitror eos, qui hanc introduxerunt, eandem cum vris naturā reipublicæ tribuisse. quippe vulgo perhibetur, solas ex feris vrfas fame pressas digitos suos circumlam- bere. ac recte sane qui rem æstimauerit, manus totius reipublicæ, non digitos, esse milites putabit. Atque hæc sequunturis tēporibus plene pariter & vtiliter, de nostra quidem sententia, statuimus. Quod attinet præterita, iam olim quidē obtinet rudis & simplex consuetudo, ut citra pretij restitutionem prædijs mi- litaribus emtores eijcian- tur. At subtilior alias re- rum moderatio alias alia, prout eam mutabant il- li, qui iudiciis præerant, magnum quōddam rebus detrimentum, ac nullam non obscuritatem adtulit. Idcirco nos tā in anteriora,

quam posteriora cogitationes de iis, quæ expediunt, conuertentes; & confusas illas, atq; varias actiones ablegantēs; & administrationem in rebus omnibus ordine quodam ac ratione munientes, fancimus; vt si quidem heredes existent descriptis militibus, descendentes puta vel adscendentes, vel ex transfuero, ad sextum vsq; gradum; ij prorsus admittantur, iuxta graduum cognationem aliis alij prælati, ad euictionem eorum, quæ male à militibus alienata sunt, aut à potente per vim detenta & possessa. Quod si gradus propioris cognati nolint, aut non possint: etiam cognati remotiores admittentur. Nullis autem cognatis exstantibus, aut adfinibus, qui ex lege vocantur; accedentes eiusdem militiæ collationisq; participes audiantur; qui si nulli sint, milites inopes eadem sustinentes onera: vt ex his farciētes id, quod eorum inopiæ deest, eo

συμφερόντων τρέφοντες ἀναλογισμῶς, ὧς κεχυμῆας ἐκείνας ἔ ποιηλοτέρους ἀποδαπομπέμμοι πράξεις, ἐν ῥυθμῶ ἔ λόγῳ ἢ ἐν πάσῃ διοικήσῃ περὶ ἐλλόντες, θεασίζομεν, εἰ μὲν εἶεν κληρονόμοι αὐτοῖς τοῖς γεγραμμῶσι στρατιώτης, καπόντες τυχὸν ἢ ἀνιόντες, ἢ ἐκ παλαιῶς, μέγρε ἔτα βαθμῶς, αὐτοῖ πάντως περὶ δεχθήσονται καὶ τῶν τῶν βαθμῶν συγγῆριαν περὶ μῶμενοι, εἰς τὸ ἐκδικεῖν ἔ παρὰ τῆ στρατιωτῶν ἐκπονηθέντα κακῶς, ἢ πρὸς δυνατῶς βία καὶ ἄδικεθέντα. τῶν ἐγγυτέρων δὲ βαθμῶς συγγῆριαν μὴ βελομένων ἢ μὴ δυναμένων, καὶ οἱ πρὸ ῥώτερος εἰσυχθήσονται συγγῆρις. συγγῆριαν δὲ ἐκ ὑπὸντων, ἢ τῆ δὲ νόμος καλεμῶν ἀγγιστῶν, οἱ σιωδότη καὶ σιυαίχοι τῶν ἀκκαδιῶσι περὶ ἐρχόμενοι, ἰστῶν δὲ σὺκ ὄντων, οἱ σιωπλεσται δὲ πρὸ ῥώτεροι στρατιῶται. ἢ ἐξ ἐκείνων τὸ ἐνδεὸν τῆ δὲ πρὸ ῥίαις ἀνασώζοντες, ἐπικοδομηθεῖεν

περὶ

πρὸς ἰσχυρὴν ἰκανότητος. εἰ ἢ ἔτοι σὺκ εἶεν, ἀνάγκη ἔ σὺ πολιτικῶς σιωπλεστῶς εἰσικέσθαι, πρὸς τὸ μὴ ἀπαπίπην τὸν ἐκ ἔ κλύσας φόρον. εἰ δὲ γε στρατιώτης στρατιῶτα ἑτέρων κτήσιν ἠγόρεσεν, εἰ μὲν ὁ εὐπορώτερος ἐξ ἄπὸρος, τῶν αὐτῶν ὑφῆξῃ πονίῳ τοῖς δυνατοῖς, ἀναργύρωσ ἐκπίπῶν τῆ ἠγορασμένων. εἰ ἢ ἄπὸρος ἐξ ἄπὸρος, τὸ ἀγοραδέν ἐξ ἄ πάντως, ἢ τὸ τίμημα λήψεται. εἰ δὲ ἀμφοῖν ἀπὸ ῥίαι εὐρίσκεται, τῶ ζήμιε μῶ μέρει περὶ ἐσηθεῖσθαι κελεύομεν, τῶ ἀγαθῶ πῆσιν ἐν ταῦτα τηρῆντες, ἢ τις σὺκ ἐῶ τινὰ κερδαίνειν ἐκ τῆς ἔ ἄλλης ζήμιας. ταῦτα περὶ στρατιωτικῶν κτήσεων ἀ μὲν εὐρηκότες, ἀ δὲ ἐξ ἄρηκότες, δὲ ἐν ὠθήμεν μετὰ ἐλῶαι καὶ ἐπ' αὐτῶν τῶν στρατιωτικῶν περὶ σῶπων, ἔ πὰ συμπεσόντα τῶ τῶις μικρὸν ἀνωθεν ἀναγορεύσει. ἢ ὅτε ἢ ὄλοχερῆς τῶν περὶ γμάτων ἀνατροπῆ, καὶ φορὰ ὄλεθρα δυσκάθεκτος,

vsque proficiant, vt satis habeant. Quod si ne illi quidem existent, ciuiles quoque collatores audiri necesse est, vt ne vestigal census intercadat. Si vero miles possessionem militis alterius emit, si quidem opulentior ab inope, potnam cum potentibus eandem sustinebit, citra restitutionem pretij res emtas amittens. Sin inops à locuplete, omnino rem emtam habebit, aut pretium recipiet. Quod si ambo reperiantur inopes, partim damno adfecta subueniri iubemus, bonæ fidei rationem in hoc habentes, quæ neminem cum alterius detrimento lucrum facere sinit. His de possessionibus militaribus partim ita re-
pertis, partim à nobis excogitatis; ad ipsas quoque personas militares transfundendum existimauimus, & quæ his contingere, paulo altius repetenda. Erat aliquando id tempus, quū integra rerum euerfio vi-
geret, ac infrenis impetus exitij;

exitij; quum quivis eorū, qui gloria præstabant, passim fundos citra modū abscindens, loco mancipiorum miseros possessores haberet, iniqui se nihil existimans facere, sed perpeti potius, si alius ipso superior avaritia foret. adeoq; malorum integrum quoddam certamen erat. quod in potentibus sane non infistebat, sed inde exorsum, in minus valentes desinebat. Nam superiorum adfectiones in vulgus plerumque propagantur. Indie factum, ut qui exercitui cum imperio præerant, quasi lex esset, horum facultates ducum esse, omnium omnia rapientes, rei militaris imperitos homines eis vicissim præberent, venales, negligentes, nihil minus quam bellicosos, magis degeneres formicis, & lupis rapaciores. quorum opera quum hostibus extorquere tributa non possent, argento subditos emungebant. Itaque non

καὶ πῖς πῖς τῶν ἐν δόξῃ κερταμῶν πανδουδῆς χώρας ἀπειργάπιες διαποτεμνόμενος, ἐν ἀνδραπόδων λόγῳ ἰσθὺ ἀθλίους ἐνέπιπε κτήτορας, χέτλια ποιῆν ἐχ ἡγάμεν ὦ, πῖσχαν δὲ μάλλον, εἰ ἔπερ ὦ ὑπερπερ ὦ τέτρα ἐν πλεονεξία ὀφθαίη. καὶ λῶ ὀλοχαρῆς ἀμιλλα κακῶν, ἐδὲ γὰρ ἐδὲ μέχει τῶν διωασῶν λῶ, ἀλλ' ἐκεῖθεν δὲ ζαμδύη, καὶ εἰς ὄλιγοθενεῖς ἐτελοῦτησεν. αἱ γὰρ τῶν ὑπερερχόντων ἔξεις, διαδόσμοι ὡς ὀπίπαν τῶ πηλήθῃ γίνονται. ἐκεῖθεν τε οἱ ἀρχεῖν ἔτρατῆ λαχόντες, ὡσπερ ὄντες νόμος, τὰ τέτων εἶναι τῶν στρατηγῶν, ἀ πάντες εἶχον λαμβάνοντες ἀντεδιδων ἀντίς ἀστρατότας ἀνθρώπους, ἀνίς, ἀμελεῖς, διαπολέμεις, μυρμηκῶν ἀγνεσέρεις, καὶ λύκων ἀρπακτικώτερες. διῖ ὧν ὄν ἔχθρες διασμολογεῖν ὄν ἔχοντες, ἡγευρολόγεν ὄν ὑπηκόεις. ὄθεν ὄν ἐδεήθησαν χρόνος πρὸς

πρὸς τὸ πᾶν ἀνατρέψαι, ἀλλ' ἐκ τῆς σφῶν κατὰφορῆς εἰς ἕλατον κίνδυνον τῶ τῶν Ῥωμαίων ἡλασων δὲ χλῶ. ὄστω μὲν ἐν τῶ ασθδῶ πρὸ τῶ τέτων ἀνασθδῶ κατὰβαλλόμεθα, πολλοὶ τῶν χρησῶν καὶ μετρίων ἀναφωνήσασιν. ἡ μάλλον ἡ πηλήθῃς τῶν εἰς τὸ πᾶτριον ἔδαφ ὀππινος ἐντων βοήσεται, ἀρτι τῆς διαλείας ἀπηλαγμένον. ἀναγγελεῖσι δὲ οἶμα καὶ αἱ τῶν ἄλλων πραγμάτων πρὸς τὸ κρείττω μετὰβολῆ, αἱς πρὸς αὐαπωρῆμεθα πῖς φραντίσιν ὑπονομαχῆνίς, ἵνα μὴ κωφή τις ἡ καὶ διαπεφορημένη, ἡ ὀππινθηεῖσαι τῶν πηλημελῶς φερομένων διόρθωσις, λῶ ἐν τῶ παρόντι ἐδὲ κῶ ὡς οἶον τέεσιν, ἀκρῶς ἀνεσοικῆσώσιν, καὶ τῶ ἔμπροσθεν χρόνω εἰς διαμονὴν αἰδίου παραδιδόντες, θεασίζομεν, εἰ πῖς στρατιώτῶν ἐν παρούς λόγῳ ὀρεθείη κατέχων, εἰ μὲν ἀπὸς ἐκεῖν ὦ καὶ τὰ, ἐξ ὧν ἡ

longo ad evertendam rempublicam spatio temporis egebant, sed imperu solo Romanum imperium ad extremum periculum impulerunt. In horum ergo repressione quantum studij posuerimus, multi boni moderatique viri prædicaturi sunt. vel multitudo potius eorum, qui ad patrium solum reuerfi sunt, recens seruitute liberata, clamabit. Celebrabunt etiam, opinor, aliæ res in melius commutatæ, quarum curis assidue cruciamur, ipso cum somno bellum gerentes; ne futillis & euanida sit à nobis excogitata rerum, quæ vitiose feruntur, emendatio; quam in edicto præsentī, quantum eius fieri potuit, accurate instituimus, & xuo sequuturo ad durationem æternam tradentes sancimus, ut si quis militem coloni loco detinere deprehensus fuerit, si quidem is ipse fundos etiam, de quibus fun-

ctiones

actiones militares exhibentur, raptos habeat; sex solidos aureos multa loco soluat, quorum dimidiam quidem partem miles accipiet ad recuperationem restitutionis in integrum suam; dimidiam uero fiscus, eius seruitutis nomine, qua spoliatus est. Quod si eum praedia militaria non rapuisse, sed emisse compertum fuerit; fisco quidem solidos tres soluet, aduersus militem uero actionem de pretio nullam habebit. si uero suis rebus ab aliis expulso, uel per semet ipsos cessione usus, alij miseriti receperunt, uel ut colonorum obeant munera, uel ut pro mercede seruiant; extra culpam sunt. Si qui uero milites idoneos ad exhibenda ministeria sua retinere fuerint ausi, fossatis eos adimnetes; pro eorum quolibet ab illo, qui eos excusauit, solidi sex singulis vicibus exigentur, quos fiscus sibi vindicabit. nisi forte ab

στρατεία ὑπαηρεῖται, κλήματα ἀρπάσας ἔχη, ἕξ χρυσῶν NN ποιῆς ἐνεκεν δόποσις, ἕξ ὧν ὁ στρατιώτης μὲν τὸ ἥμισυ λήψεται πρὸς ἐπανάληψιν τῆς δόποκαταστάσεως αὐτοῦ, τὸ ἥμισυ δὲ ὁ δημόσιος, ἢς χάριν ἐσερήθη δαλείας. εἰ δὲ ἐχῆ ἀρπάσας, ἀλλ' ἀγοράσας εὐρεθῆται στρατιωτικά, πρὸς μὲν τὸ δημόσιον γ' χρυσῶν NN καταθήσει, πρὸς δὲ τὸν στρατιώτην, ἀγωγὴν ὑπὲρ τῆς τιμῆς αὐτῶν ἔχῃ. εἰ δὲ ἐτέρων ἐξελασάντων αὐτὸς ἐκ τῶν οικείων, ἢ αὐτῶν ἐκείνων ἐκασίῳ χρησόμενων, ἄλλοι τῆς κατακλιείρας εἰς εὐδὲξάντο, εἴτε παροικεῖν, εἴτε θηπεύειν, ἀνεύθωιοι ἔσωσαν. ὅσοι δὲ στρατιώτης ἰκανὸς εἰς ἰδίας ὑπαηρεσίας καπέλλησιν ἔχεν, τῶν φροσάτων τῆς δόποσερήσαντες, εἰς ἐκασον ἐν ἐκάστῳ χρῶναι 5 NN ὁ ἐξ κωσθεύσεως εἰσπραχθήσεται, καὶ ταῦτα ὁ δημόσιος οἰκείωσεται. εἰ μὴ πω δὸπὸ στρατιωτῶν ἢ τῶν ἄλλων ἀρχόντων τῆς

στῆς ἐτυχον δεδεγμένοι, καὶ ἔτοι ἐκ τῶν δόποταγμένων εἰς ὑπαηρεσίαν τῆς στρατηγῆς ἢ τῶν ἀρχόντων καθήκεισαν. εἰ γὰρ ἐκ τῶν ἐξωθεν καὶ τῆς κοινότητος εἰσιν, οὐκ ἀθωωθήσεται ὁ τῆς ἐχων, εἰ καὶ δεικνύειν ἐπίμως ἔχει, ὡς τῆς στρατηγῆς ἢ ἀρχόντου ὀπίτραπύῳα κεχρησῆσθαι αὐτῶν.

NEAPA Δ'.

ΠΕΡΙ ΑΝΑΔΟΣΕΩΣ
ΤΙΜΗΜΑΤΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΩΝ.

Θεασίζομεν, εἰ ἐὼς ἀρμεθαι Διὰ τῆς προτέρας νομοθεσίας, τὸς δόπορωτέρας τῆς στρατιωτῶν τὸ ἀθηντίαν τὴν ἀναργυρίας ἔχοντες: τὸς μέχρι νῦν NN εὐπορίαν ἔχοντας δόποδιδόνα τῆς ἡμας, δηλονότι κατὰ τὴν πρῶτην καταβλήθεν τὸ τιμήμα, ἐὼς ἀνδρὸς βίας. καὶ Διὰ τῆς τοῦ μὲν τῆς τῶν πρῶτων περὶ τῆς αὐτῶν.

Κελεύομεν τὸς πωλήσαντες στρατιώτας ἐὼς πολίτικῶς

stratibus eos acceperint, ipsique milites ex eorum sint numero, qui ministerio ducis aut magistratum destinantur. Nam si sint extra hos, & ipsius ad eo communitatis; non liberabitur qui eos detinet, licet probare non difficulter possit, à duce vel magistratu potestatem sibi factam, ut eis utatur.

NOVELLA IV.

DE RESTITVTIONE
PRETIJ MILITARIUM PRÆDIORUM.

SAncimus, ut tamen definitum sit per constitutionem superiorem debere milites inopes habere ius pretij non refundendi: tamen ij, qui ad 12 solidos in bonis habent, pretia restituunt; id est, bona fide citraque vim numeratum pretium. ideoque cum loco & illud ipsum repetendum erit.

Iubemus, ut milites & municipes, qui distraxerunt,

runt, sua recipiant; si quidem in vniuersitate vici accidit. Pretium vero non ampliustriennio, sed etiam intra quinquēniū spatium illis restituent, qui eos definito quinquennio conuenire poterunt.

Quotquot itaque sua receperunt ante hanc definitionem pretio non refuso, si sententiam iudicis habent, inquietari non debent; sed ea retineāt inadēmta. Nam ex eo, quod tunc obtinebat, sententia prolata fuit.

Sin ea receperunt cum determinatione de refundendo ad diem pretio, etiamque dies cessit; si quidem vel paulum persoluerunt ex prædijs, aut diem alium accipientes constituunt, atque promittunt se soluturos; eo nomine scriptæ cautiones exigendæ sunt, quas emtoribus exponere debent, se videlicet ad alium diem, de quo conuenierit, ea, quæ defunt, vel omnia soluturos.

ἐπαναλαμβάνειν τὰ ἴδια, εἴτε εἰς ὁμάδα χωρὶς συγχάνει. τὸ ἥ ἴμμημα ἐκ ἐπι δια τρεῖς, ἀλλὰ καὶ διὰ πενταετίας, δωδεκάσσι πρὸς αὐτὸς, ἐναπόθησας διὰ τὸ ἀρτισμένης πενταετίας.

Ὅσοι πίνων ἀπέλαβον τὰ ἴδια ἀναρρήτως πρὸς τέτταρ' ἔδουσαν, εἰάν κερσίαν ἔχωσι δικαίους, εἴτε σὺν ὀφείλῃσιν ὀχλεῖσθαι, ἀλλ' ἵνα πῦστα ἀναφαιρέτως ἔχωσι. Διὰ γὰρ τὸ τότε κρατήσων ἢ δωδεκάσσις ἐξελύχθη.

Εἰ δὲ ἀπέλαβον πῦστα ὀχλεῖσθαι δωδεκάσσις τὰ ἴμμημα διὰ προθεσμίας, ἔπαρῃθεν ἢ προθεσμίας, εἰ μὲν κἂν πρὸς μικρὸν δωδεκάσσις ἀποδεδάκασιν δωδεκάσσις κτημάτων, ἢ συντίθενται καὶ ἐπαγγέλλων) λαμβάνοντες προθεσμίας πῦστα ἀποδέναι, ἵνα διὰ τῶν ἐγγράφους ἀσφαλείας ἀπατητήσας ἴστους, ὡς ὀφείλῃσιν ἐκτίθεσθαι πρὸς τέτταρ' ἀγοραστῶς, ὡς δὲ ἐπὶ τρεῖς προθεσμίας, ἢ ἀν' δοκιμασίῃ, δωδεκάσσις τὰ λειπόμενα ἢ ἔπιντα.

Εἰ δὲ

Εἰ δὲ σὺν ἴσῃσιν ἀποδένωναι πὶ δωδεκάσσις ἡμερησίων, ἵνα ἢ τὸν πρὸς τῆς ὁμάδος τῶν χωρὶς δωδεκάσσις, εἰάν τῶν λυσιτελέστερον τῶν πενήτων κατανουθεῖν, ἢ πῶς εἰς αὐτὰ τὰ διαπεπραμένα δημοσία εισέλθῃ ὁ ἀγοραστής, ἢ πρὸς πῦστα κατὰ βληθέντα παρ' αὐτῶν πῦστα ἀναλογία, καὶ τὸν τῆς ἀπολαύσεως τῶν τόπων ἔσομένης αὐτῶν εἰσφορῆς χρόνον ὀφείλῃ.

Ὅς ἵνα τὸν νεμηθῆ τελεσθῆν ἢ πέντε χρόνοις, μὴ περαιτέρω ἢ τῶν ἰ, ἔιδίοντα ἀμοιβαῖα ἀσφαλιζόμενα ἑκατέρω. ὡς μὴ πλείονα πρὸς ἕνα χρόνον: ὡς ἀν' ἴσῃσιν ὀχλεῖσθαι χρόνος τελείως πρὸς τὸν χωρὶς πάλινδρομῆ ἢ τῶν δεσποτεία, ἔμῃ ἔχωσιν ἀδειαν οἱ τέτταρ' ἀναλαμβάνοντες κατὰ τὴν.

Εἰ δὲ πίνων) ἔπαρῃθεν οἱ πίνοντες, μέρος μὲν ἐκ τῶν ἴμμημα) τῶν ἀγορῶν, καθὼς ἴσῃσιν ἔχωσι, μέρος ἢ τῶν χωρὶς πῶς ἀγοραστῶς πῦστα

Quod si nihil solute de pretio potuerunt, vel ipsum locum ab vniuersitate vici abscindes, si conducibilius hoc esse pauperibus animaduersum fuerit; vel interim emtor in ea, quæ distracta sunt, publice immittatur; vel pro summæ ab eo soluta portione, tempus etiam defines, quo locis ijs uti frui, reditusque percipere debeat.

Si ab vtraque parte datis vltro citroque manus propriae scripturis caueatur, vt locum possideat aliquis ad annos tres, vel quinque, non tamen ultra, neve longius tempus abeat: intra tempus hoc definitum plene loci proprietas ad vicinum redeat, nec potestam habeant, qui hæc loca suscipiunt, ea diutius retinendi.

Si poterunt aut optauerint pauperes, pretij quidem aliquam partem præstare pro viribus; partem vero [fundi] certos ad annos emtoribus cedere, cuius

cuius illi fructus scilicet percipiant : vbi partem aliquam pretij præstiterint, quantam sane præstare possunt, diem statutum fundunt, & quod reliquum temporis est, habita proportionis ratione, vel ex triente, vel semisse, vel besse permittuntur emtores vsumfructum locorum percipere. Nam verbi causa c solidorum pretium pauper, qui vendidit, accepit. Heic emtori ad vtendum fructum anni x definiuntur. Atenim l solidos pauper vel statim, vel postea soluere potest. Ergo v duntaxat annis emtorum fructus emtori percipere permittitur. id est, in annos singulos solidi decem præstantur. Atque hac à tempore primæ constitutionis imperialis, vsque ad felicissimi imperatoris renuntiationem, quo spatium anni xviii continentur. Ceterum à tempore imperij nostri citra vllam distinctionem milites om-

χρόνος ὠρισμένους, κατὰ πολυτάσσην ὄντων ἡγορευόμενους : καθ' ὃ ἀνδρῶν ἀμείνων ἔχουσι, μέρῳ ἕκαστῷ ἡμῶν παρὰ τὸν ἀριστοκράτην χρόνον, καὶ τὸν λαμπρότατον κατὰ ἀναλογίαν, εἴτε ἐξ τῶν τριῶν, εἴτε κατὰ τὸ δῆμοιον συγχωρεῖται κατὰ πολυτάσσην οἱ ἀγορευόμενοι τῆς τῶν τόπων χρησεως. τυχὸν γὰρ ἐ' NN πῆμμα εἴληφεν ὁ Διογενῆσος πέντης. ἰ χρόνοι ὀρίζονται τῆς χρησεως τῶ ἀγορευομένων. ἢ δὲ NN ἰσχύος ἔχῃ κατὰ βαλεῖν ὁ πέντης παραυλικά ἢ εἰς ὑπερον. Ἰππὶ ἐ' μόνοις χρόνοις συγχωρεῖται ὁ ἀγορευομένων καρπῶν τῶ ἀγορευομένων. τριῶν, καθ' ἕνα ἕκαστον χρόνον NN ἰ εἶναι πῶν δόδοσιν. ταῦτα δὲ ἐ' χρόνος τῆς πρώτης βασιλικῆς νομοθεσίας μέχρι τῆς ἀναρρήσεως τοῦ τρισμακαριστοῦ βασιλέως, ἐν οἷς εἰσὶν ἑπτὰ ἰ. δὲ δὲ ἐ' χρόνος τῆς βασιλείας ἡμῶν ἀδιακρίτως πάντας στρατιώτας καὶ

καὶ πολιτικῶν ἀναρρήσεως ἀποκαθίστασθαι εἰς ὄντων ἰδίους τόπους κελύομεν.

nes & municipes in loca sua nullo refuso pretio restitui iubemus.

ΝΕΑΡΑ Ε΄.

Ἡ δὲ ἀποκαταστάσις ἐν τῇ σικελίᾳ.

ΠΕΡΙ ΦΥΓΩΝ ΨΥΧΑΡΜΩΝ, καὶ ἀπολωλῶτων κτηνῶν.

NOVELLA V.

QUÆ IN SACELLO reposita est.

DE FUGIS MANCIPIORUM, & de iumentis perditis.

Υπὲρ ἀπολωλῶτων ψυχάρμων, καὶ ἐν τῷ αὐτῷ θεματι δρεθέντος, παρέχῃ ὁ δεσπότης N ἐν, μίλια δ'. εἰ δὲ ὑπερθεματίου δρεθῆ, NN β', μίλια δ'. εἰ δὲ β' ἢ γ' θεματα διελθὸν κερταθῆ, NN γ', μίλια δ'. καὶ περὶ μὲν ἐ' παρελθῆν τὸν δωδεκαμηνιαῖον χρόνον, μὴ ἐξείναι διαπιπρόσκειν αὐτὸ ἀλλαχῆ, ἀλλὰ σιωτηρεῖν ἐ' φυλάττειν ἐν ἀσφαλείᾳ. εἰ δὲ ἐ' ἢ β' μιλῶν παρελθόντων ἐκ ἀναζητηθῆ τὸ ἀπολωλὸς ψυχάρμων περὶ ἐ' κυρίως αὐτῶν, τότε ἐξείναι τῶ δρεθῆ δια-

Pro mancipio perduto, & in eadem prouincia reperto, solidum vnum, milia iiii dominus præstat. Si vero in vltiori prouincia reperiatur, solidos iiii. milia iiii. quod si iiii. aut iiii. prouincias peragragrauerit, & captum fuerit; solidos iiii. milia iiii. ac prius quidem, quam menses xiiii. præterierint, alibi mancipium distrahi non fas est, sed conseruari atque custodiri caute debet. Si verò duodecim mensibus elapsis, mancipium deperditum à domino suo requisitum non fuerit; liceat ei, qui reperit,

rit, certæ notæque personæ vendere, pro solidis vi, milijs i v. Propterea vero tam vili distrahendum erit, quod eius possessor non sit perpetuus; sed quod rursus in potestate domini sit, re comperta, totidem solidos præstare, cum iv milijs, ac seruum suum recipere.

Pro iumentis autem perditis, si quidem maiora sint & grandiuscula, puta pro bobus, & equis, & mulis; i v milia dominus præstet, eaque recipiat. In minoribus vero, id est, ouibus & porcis, in dominorum duntaxat arbitrio sit, vt, quod volunt, præstent. At nomine vulnerum in capite, vel iniuriarum atrocium, vel scortationis, vel adulterij, vel furti; nihil omnino exigatur. Furtiua tamen inuenta dominis salua sunt. Quod si nulli existent domini, fisco inferantur. Consimiliter si qui moriantur intestati, & ne sexti quidem gradus cognatos habeant;

πῆρ ἄλλοι ἀντὶ τοῦ εἰς ἐμφανῆς πρόσωπον, ἐπὶ κατὰ βολῆν ΝΝ ἐξ, ἔμισθίων δ'. Διὰ τὸ ἵδ' ἑταῖρος δ' ὡς διαπιπράσκειν, διὰ τὸ μὴ εἶναι τὸ δεαστότην δι. λεκῆ, ἀλλὰ πάλιν ἐπ' ἐξασίας ἔχον τὸ κύριον αὐτῶν, ὅταν διαγνῶ, παρέχον ἑταῖρον ΝΝ, μὲν τ' ἑταῖρον, καὶ τὸν ἴδιον ἀπολαμβάνον οἰκέτιον.

Ἰπὲρ δὲ κτηνῶν ἀπολαλώτων, ἵπτι μὲν τοῖς μείζοσι ἔαδροτέροις, οἰονεῖ βεσι, καὶ ἵπποις, ἔημιόνοις, παρέχον τὸν ἴδιον αὐθέντιον μίλια δ', καὶ λαμβάνον αὐτὰ ἐπὶ τῶν μικροτέροις, τετέσι παρβάρτις ἔχοίροις, μόνοις κείτω τοῖς κυρίοις αὐτῶν ὁ βέλον) παρέχον. χάρην ἵπτι κεφαλῆ τραυματίων, εἴτ' ἐν ἐκτραχωμάτων, ἢ πορνείας, ἢ μοιχείας, ἢ κλοπῆς, μηδ' ὀνοῦ ἀπειλεῖν. Ἐὰν δὲ κλοπιμαῖα ἀρροσκόμια ἀνασώζονται τοῖς ἴδιοις δεαστόταις. δεαστοτῶν δὲ μὴ ὄντων, τῶ δημοσίῳ εἰσκομίζονται. ἀσπύτως ἵδ' τελευτῶν ἰνῶν ἀδιαθέτως, ἔ μὴδὲ

ἢ μὴδὲ συγγενεῖς ἔχόντων ἕτερος βαθμῶν, τὰ διαφέροντα αὐτοῖς τῶ δημοσίῳ εἰσκομίζονται. διαθεμένους ἵδ' καὶ συγγενεῖς μὴ ὄντων) ἔἴδοι, μέχρι τῶ εἰρημένους βαθμῶν, φυλάττειται ἑταῖρος διαθήκης. ἀσπύτως ἵδ' ἀδιαθέτως τελευτῶν, ἔ συγγενῶν ὄρισκομένων, πρὸς ἑκείνους τὰ τὴ κτήσεως μετέπειτα. εἴ ἵ μὴτε διαθέσιμα, μὴτε συγγενεῖς ἔχοι ὁ τελευτηκῶς, τότε τὸ μὲν τρίτον μέρος τῶ αὐτῶ κτήσεως διδοῦται ὑπὲρ λύτης τῶν ἀμαρτιῶν αὐτῶ τοῖς ἐν Χριστῶ ἀδελφοῖς. τὸ ἵδ' περιπέσει τῶ δημοσίῳ εἰσκομίζονται.

ΤΗΣ ΑΥΤΗΣ ΝΕΡΑΣ
ὑπόθεσις μερική, ἐκ τῶ Θεοδώρας ἑταῖρου Βαλαμῶν, ἑταῖρου
Αἰμοχείας.

Ἡ νεαρά διαθέσεται, ἐκ τῶ ἀδιαθέτως τελευτῶν τῶ πύδων χωρὶς, μὴ κλη-

eorum facultates atque bona fisco inferantur. Sin testamentum quis fecerit, licet nulli cognati & necessarii reperiantur ad indicarum vsque gradum; testamenti tamen tabula custodiuntor. Itidem si defunctus sit intestatus, & cognati reperiantur: ad illos ipsos bona transmittantur. Quod si neque testatus sit, neque cognatos habeat, qui defunctus est; tunc pars bonorum eius tertia pro redimendis eius peccatis fratribus in Christo datur: & quod praterea superat, fisco inferitur.

EIVSDEM NOVELLÆ
argumentum particulare, de scriptis Theodori cognomento Balsamonis, patriarchæ Antiocheni.

Hæc nouella tradit, etsi qui ab intestato sine liberis moriantur, cognatos ex transfuso non succedere;
P 2 sed

sed tertiam partem patri-
monij eorum, qui sic de-
functi sunt, ad elargitiones
animæ salutares ex-
pendi: ad eandem causam
feruorum quoque de-
functi pretijs, ut qui ex eo
tempore liberentur. At-
que hæc nouella de laicis
dumtaxat est lata, quo-
rum in personis rata de-
bet esse: quum de mo-
rientibus ab intestato epi-
scopis & clericis, nouella
Iustinianeâ locum habet.

NOVELLA VI.

DE NON DESERENDO
iudicio ab iis, qui actio-
nem instituunt, & de
his, qui ad tres menses
vel annum ab-
sunt.

REUS in iudiciû aliter
ne trahatur, quam si
promiserit actor, se perse-
quuturum litem institu-
tam per se, vel legitimum
procuratorem. Quod si
paruerit, iniuste litem ab
eo motam; impensarum

ρονομείαδ' ὡς εἴ τ' ἐκ πλα-
γίς συγγενῶν αὐτῶν, ἀλλὰ τὸ
τρίτον τ' ἑστίας τ' ἕτω τελευ-
τώντων περὶ χωρεῖν εἰς ψυχι-
κὰς ἀφάσεις: σωφρονομέ-
νων τ' ἕτω ἢ ἡμερημάτων τῶν
οἰκετῶν ἢ τελευτήσαντος, ὡς
ἀπεντεθῆεν ἐλευθερομύμων, καὶ
ἐξεφωνήθη αὐτῇ ἢ νεαροῖς εἰς
σὺν λαϊκοῖς καὶ μόνος, καὶ ὀφεί-
λη κρατεῖν εἰς τέττας: ἐνεργ-
γῆσης εἰς τὰς ἀδιαθέτας ἐ-
πισκοπίας καὶ κληρικῶς τῆς
Ιουστινιανείας νεαροῖς.

NEAPA EKTH.

Περὶ τῶν προσεδράσειεν ἐν τῷ
δικαστηρίῳ τὰς κινήσεις ἀ-
γωγῶν, ἢ περὶ τῶν ἀπολιμ-
πανομένων ἢ περὶ τρισὶ
μήσιν, ἢ χρόνος.

MH ἄλλως τ' ἐναγόμενον
εἰς δικαστήριον ἔλκεσθ',
εἰ μὴ ὁμολογήσῃ ὁ ἐνάγων
προσεδράσειν ἢ περὶ τῆς κινουμένης
δίκης δι' ἑαυτῆς ἢ διὰ νομίμου ἐν-
πολέως. ἢ εἰ μεταῦται δευχθῆ
ἀδίκως πρὸς δίκην κινήσας,
ὀνόματι

ὀνόματι ἀναλωμάτων καὶ δα-
πανημάτων δέκατον μέρος τῶν
ἐν τῇ δίκῃ ποσότητος παρέχειν
τῷ δικασμένῳ. εἰ δ' ἄπορ-
τῶν ὁ ἐνάγων ἀρῆσκει, καὶ κατ'
συνεφάνειαν ἀδίκην δίκην
ἀγωνιζόμενος, μηδὲν αὐτὸν
ζημιᾶσθαι λόγῳ σωηθειῶν, ἢ
ἀναλωμάτων, μείζονι ἢ ἡμι-
εἰα αὐτῷ εἰς σῶμα καθυπο-
βάλλεσθαι. καὶ γὰρ αἱ πληροὶ
μείζους εἰσι τῶν χρηματικῆς κα-
τ' ὀδύνης. εἰ ἀπαῖξ κινήσας ὁ
ἐνάγων, ὑπερον ὑπερτίθεται
ὑπεξελεθῆναι τῶν πράγματων,
καὶ μηδὲ ἐν τῶν μηνῶν
ὡς εἴ γ' ἔμεναι, διδόντω αὐτῷ ἐπέ-
ρα ἐνιαυτοῦ προσθεσίαν. ἐὰν δ'
μηδὲ ἕτως ἑαυτῷ ἐμφάνισθαι,
μηδὲ ἕτερον ἀντὶ αὐτῶν πέμψῃ,
τὸ ὀφείλοντα τῶν πραγμάτων ὑ-
πεξελεθῆναι, ἀδεια ἔστω τῷ δι-
καστῇ ἢ ἀπόντος αὐτῶν, ὡς τῶν
ἐναγόντων μέρος δικηλογίας
καὶ τὰς νόμους ἐξετάζειν, καὶ
νόμιμον ἐπάγειν τῷ ψήφῳ. πρὸς
αὐτὰ ἢ κρατεῖται καὶ ἢ περὶ τῶν
ἐναγομένων, εἴπερ καὶ προσά-
ταρξιν ἀπολειφθῆναι, καὶ αἱ δε-

sumtumque nomine de-
cimam partem quantita-
tis in lite comprehensæ vi-
ctori præstabit. Si autem
deprehendatur actor in-
ops iniustam litem per ca-
lumniam exercuisse, nul-
lum quidem sportularum
vel impensarum ratione
damnum sentiet; sed ma-
iori pœnæ, nimirum cor-
porali, subijcietur. nam
verbera grauiora sunt,
quam condemnatio pec-
cuniaria. Si semel actor
mota lite, postea moram
in persequenda causâ fa-
ciat, & ne quidem intra
tres menses comparuerit:
iudex alterius anni diem
ei præstituat. At si ne ita
quidem semet exhibue-
rit, nec alium suo loco mi-
serit, qui rem persequi de-
beat: facultatem iudex
habeat, etiam ipso absen-
te, partis eius, quæ conue-
nitur, allegationes secun-
dum leges examinandi,
legitimamque sententiam
ferendi. Eadem & in reo
valeant, si post litis con-
testationem abfuerit, &

concessã dilationes exspirauerint, ac ne sic quidem comparere vel per se, vel alium velit. Interim tamen parti iudicium ad tres menses non deserenti res possidenda tradatur. Post annum verò probationes etiam una tantum parte præsente ab eo productæ, qui se iudicio stitit, admittantur; & legitima iustaque sententia liti finis imponatur.

NOVELLA VII.

DE EO, QUOD IUDICES civiles nihil accipere debeant.

Sancimus, ne quis iudicum ciuiliū quidquam, quocumque titulo vel occasione capiat: sed vt manus puras habètes, autum omne contemnant.

NOVELLA VIII.

DE SPORTVLIS.

Iubemus, ut cognitores in qualibet auri libra non vltra tres solidos acci-

δομένα προθεσμίαι παρέλθωσι, ή εδὲ ἕτως ἀπαντῆ ή δι' αὐτῶ ή δι' ἑτέρω βέλοιο. τίως μὲν τῶ προσεδρόνῃ μέρει ὅτι τρισίμησι, διδόντω ὅτι νομῆ τὸ πρῶγμα. μὲ δὲ τὸν ἐνιαυτὸν. Ἐὰς λοιποδείξῃς προβαίνειν μονομερῶς τῶ πῶ ὅτι τῆ δικῆ προσκαρτερῶν, καὶ διὰ νομίμω δικῆς ψήφω τῶ δικῆν διελυγῶται.

NEAPA Z.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΗΔΕΝ ἔσν' πολιτικῆς δικαστῆς λαμβάνειν.

Ἐπιζομεν, μηδὲνα τῶν πολιτικῶν δικαστῶν μὴ ὑπὲρ οἰασθη τοῦν ἀφορμῆς πὶ λαμβάνειν, ἀλλὰ καθαρῶς ἔχῃν Ἐς χεῖρας, παντὸς χρυσῆς ὑπερφρονεῖν.

NEAPA H.

Περὶ ἐπιταγματικῶν.

Κελδόμεν τῆς μαθηματικῆς κελδῆς ἐφ' ἐκαστῆ πῶ χρυσῆς λίτρα μὴ περὶ τῶ

τέρω τριῶν ΝΝ λαμβάνειν, δηλονότι ὅτι τῶν ὑπερῶντων, ὑπὲρ τε νομιστῶν, καὶ τ' ὑπερηρετῶν αὐτοῖς, καὶ μηδὲν ἔτροον.

Μὴ ὑπερβαίνειτω ή ἀπαιτησις ἔπιταγματικῆ πὶ ῥ' ΝΝ, ὅση ἀν' ή ἀπαιτηθεῖσαι περιχρῆσῆς τυγχάνει, εἰ ἔ' ῥ' λιτρῶν ἔσται, Ἐ περαιτέρω, εἰ μὴ καθ' ὅσον ὑπὲρ τροφῆς καὶ ὀδοιπορίας ὅτι ξενεῖ μὲν ὅ ἐκβίβασις ἐδαπάνησε.

Τὸ ἀραιοικτὸν πλῆθος, ή οἱ λοιποὶ πένητες, εἴτε καὶ ἀλλήλων ἐνάγκασιν ὑπὲρ τῶν κτηνῶν διαφερόντων αὐτοῖς, ή καὶ ἰδιὰ ἑκάστου καθ' ἑτέρω, ή καὶ τ' διωατωτέρων Ἐ εὐπερωτέρων ἀνθρώπων, καθ' ἐκαστῶν λίτραν ἀντὶ τριῶν ἐν μόνον παρεχέτωσαν Ν.

Εἰ δὲ μηδεμίαν εἴχε νομικῶν ἀμφιβολίαν ή δικῆ, μηδὲ πρῶγμα δικῆς ἄξιον λῦ, ἀλλὰ ἰσχυρὸν ἀνάγκυς ἀναρχία, ή περὶ αὐτῶ, ή ἀρπαγῆ, ή ἡ τ' τριῶν ἐπείαχθη, αὐτοῖ οἱ λαῶ Ἐ διαπραξάμενοι, εἴπερ εἰσὶ

pian, nimirum ab ijs, qui locupletes sunt, tam pro notarijs, quam pro subseruientibus ipsis præterea quidquam aliud.

Exactio sportularum solidos centum non excedat, quantumcumq; fuerit patrimonium, quod petitur; etiam si centum librarum sit, & amplius; eo excepto, quod cibarium & itineris nomine, dum peregre abest, exsequitor impendit.

Rustica plebs, alijq; pauperes, siue aduersus seipfos agat propter ea, quæ communiter ad ipsos spectant, siue priuatim singuli contra singulos aut aduersus potentiores & locupletiores homines, de libra qualibet pro tribus vnum modo solidum præstent,

Quod si causa nullam iuris ambiguitatē & controuersiam habuit, neque res digna lite fuit, sed forte contemptus improbus ius dicentis, vel præda, vel rapina, vel quid eiusmodi commissum est;

auctores horum facinororum, si quidem illustres sunt, pro ijs, quæ in iudicium deducta sunt, de qualibet libra definitos III. solidos præsent: humiliores vero, singuli solidum vnum; præterquam quam quod & statutam legibus pecuniariam pœnam exfoluent. Itidem ab eis & vsuræ, vel fructus, in quibus licet, exigentur.

Quum restitutio fit in possessionem, si quidem in causa pauperum, nihil; sin illustrium, de libra dimidius solidus præstetur.

Si aduersario contumaciter iudicium deserente, pars alia fuerit in possessionem missa: nullo modo causæ restitutio prius fiat, nec res hinc inferantur, & per ipsam negotiationum mutationem corumpantur; sed eadem consuetudines sunt.

Iis, qui iudicibus extraneis, aut tribunalibus vrbanis in scripturis seruiant, si definitiua sententia

τῶν ἐμφανεστέρων, ὑπὲρ τῶν διικνωθέντων παρεχέτωσαν τὰ ἐφ' ἐκάστη λίτρα ἀρισμύρια NN γ'. Ὀπελέστεροι δὲ ὄντες, ἀνά N α', πρὸς τῷ καὶ πλὴν ἀπὸ τῶν νόμων χρηματικῶν πινλὴ ἐκπινύουσι. ἐπὶ δὲ Ἐ στυ' τόκως ἢ στυ' καρπὸς, ἐν οἷς ἔξοστι, ἀπαγορεύεται.

Επινομή γνησιότης τῆς ἀποδώσεως, εἰ μὴ πρὸς πένητας, εἰδὲν· εἰ δὲ πρὸς ἐμφανεστέρους, ὅτι τῇ λίτρᾳ τὸ ἡμισυ ἔνομισματῶ.

Εάν ἔαντιδικὸς περοπετῶς ἀπολειφθέντος, ὅτι νομῆ πεμφθῆ τὸ ἕτερον μέρος, εἰδὲ ὅλως γρη' ποτερον τῆς δικῆς ἀποκατάστασις γίνεσθαι, μηδὲ ὡδὲ κακείσε τὰ πράγματᾳ. Φέρεσθαι, καὶ ἀπὸ τῆς τῶν πραγμάτων ἐναλλαγῆς διαφθείρεσθαι: ἀλλὰ αἱ αὐτὰ σωθήσονται ἔσωσαν.

Τῶν δὲ ὑπουργόντων ἐν ταῖς γραφαῖς τοῖς ἔξω διατηταῖς, ἢ τοῖς ἐν ταῦθα δικαστηρίοις, αὐτοτελεῖς ἀπολυσιμύνης,

μύνης, καθὼς ὅτι τῶν ὀπελεστέρων ὑποθέσεων ἀρχὴ λίτρας α' ἢ ἐπέκεινα, μέχρη ἑνὸς N διδόνται. ἐλάττωτος δὲ ἔσσης, ὑφαιρεῖν πρὸς ἀναλογίαν τοῦ N, ὡσπερ αὐξάνειν πάλιν ὅτι τῶν ὑπερβαίνουσῶν τὰς τρεῖς λίτρας δικῶν, ἀρχὴ β' ἢ καὶ γ' NN.

Μηδέποτε ἀπὸ πενήτων πολιτικῶν μηδὲ μεγίστης ἔσσης τῆς ὑποθέσεως, γραφῆς χάριν πλεόν παρεχέσθαι τοῦ N.

Επὶ ταῖς ἀπολυομέναις ψήφοις, ἢτοι καὶ κέλδωσιν, πρὸς στυ' ἔξω δικάζοντα, τὸ δὲ κελόν, πολλάκις δὲ καὶ ἐκλον διδόναι τὰς ἀπορωτέρους. τὰς δὲ ἀπορωτέρους πρὸς τὸ ἀναλογουῦ τῆς ἀναγραφῆς καὶ ἔπραγματῶ, περὶ ἧ ψήφος περβαίνει. εἰδ' ὅτε καὶ πλεόν ἔ N, καὶ ἀναγνώσεως ἔδικάζοντῶ.

Εἰ παρόντων ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ἀποκρίσεως ἐγραφοῦς ἀπόφασις ἀπολυθῆ

publicetur, ad vnum vsq; solidum sportulæ dentur, sicut in causis tenuioribus, ad vnain vsque libram, & paulo amplius, fieri consuevit. sin minor summa sit, pro solidi ratione detractio fiat; sicuti rursus augmentum, in causis tres libras excedentibus, ad II vel III vsque solidos.

Numquam à municipibus, qui pauperes sunt, ne quidem si maxima causa sit, scripturæ nomine plus vno solido præstetur.

In sententijs, quæ iussu principis ad extraneos iudices remittuntur, locupletiores quidem decumam, sæpenumero sextam quoque partem præstant: inops autem, pro ratione descriptionis & ipsius rei, qua de sententia profertur. Nonnunquam & plus vno solido, cum cognitione ius dicentis.

Si ambabus partibus præsentibus ex deliberatione iudicialia decretum scrip-

libris IV. vel V. vel VI. solidos duos. In VII. vel VIII. vel IX libris, solidos III. In libris X, vel XI, vel XII, solidos IV. In maiore summa, quantacumque fit, vsque ad centenarium, solidos V, non amplius. atque hæc in iudicijs, vbi partitiones sæpenumero, vel restitutiones sequuntur. In quibus autem particularis diuisio, vel mandata, vel notationes quarundam forte depositio- num, aut cognitionis alicuius versantur, quæ tamen ad impuberes spectant: in talibus non amplius vno solido præstetur, licet ipsa summa XXI libras & centenarium excedat. quin potius minus etiam solido, pro ratione summæ propositæ, vt in libra qualibet milia computentur, & quod ex ijs colligitur, notarijs ac ministris iudicis sufficiat.

Ministri iudicum, qui ab eis aliquo mittuntur, præter alia, quibus fruuntur, à fossatis scilicet excu-

διε δὲ ἢ ἑ, ἢ ε', ἢ ε', NN β'.
 ὅτι δὲ ζ', ἢ η', ἢ θ', NN γ'.
 ὅτι δὲ ι', ἢ ιά, ἢ ιβ', NN δ'.
 ὅτι δὲ πλείον ὅσον δὲ ἂν ἐστὶ, μέχρι κεντη-
 ναρίων, NN ε', καὶ μὴ περαι-
 τέρω. ταῦτα ἐν κρίσεσιν, ὅ-
 περ μερισία πολλάκις, ἢ ἀ-
 πόδοσος ἐπακολουθεῖσιν. ἐν
 οἷς δὲ μερικὸς μερισμὸς,
 ἢ ἐντάλματα, ἢ σημειώσεις
 καταθέσεων ἰνῶν εἰκότως,
 ἢ διαγνώσεως, ἀπλῶν μέν-
 ταιγε· ἐν τοῖς τοῖς μὴ
 πλείον τοῦ N παρέχεσθαι,
 καὶ ἰβ' λιτρῶν ἢ ποσότης,
 καὶ ἰσὲρ κεντηναρίου ἐ-
 στί. ἢ ἴσον δὲ τοῦ νομισμα-
 τῶ μαλλον, καὶ ἀνα-
 λογίαν τῆς ἰσωνειμῆς
 ποσότητος, ὡς εἶναι μί-
 λια ἐφ' ἑκάστη λίτρα, καὶ
 τὸ ἐκ τούτων ὀπισσωαγό-
 μιδρον ἰκανὸν ἔστω τοῖς νοτα-
 ρίοις καὶ τοῖς ἑκ κλητῶ ὑ-
 περγοῖς.

Οἱ παρελθόντες κα-
 θυπεργουῶτες τοῖς κλητῶς,
 μὴ τ' ἄλλων, ἂν ἀπολαύσῃ,
 Φοσά-

Φοσάτων τε ἐξουσίας, ἔ-
 πολέμων ἀπηλλαγμένοι, ἐ-
 χέτωσαν καὶ τὰ τῶν ἐκπα-
 γαλικῶν, ἵνα ἐκ τῶν τὰ
 Δαρκῆ περιζήμιοι, μὴ βα-
 ρυώσιν ἐν τοῖς πλῆκτοις τῶς
 διαγῆς οἴκους, ἔ τῶ μονα-
 στήρια, καὶ τῶς μητροπόλεις,
 μηδὲ περιστήνται καὶ αὐτοί,
 εἰς μέζονα κηνοτομίαν τῶν
 τῶν ἰσοδοχῶν ποιημάτων.
 ἀλλὰ αὐτοὶ μὲν ἐξ ὧν κερ-
 δαίνεσιν, ἀνοούται τ' χρεῖαν,
 οἱ δὲ κλητῶ ἀφθονον ἔχοιεν
 τῶν τῶν ἀναγκῆως παρο-
 χῶ. συμμετεῖδται δὲ τῶ
 τοῖς τῶν τῶν ἐκπαγαλικῶν
 λήψιν, οὐ πρὸς τῶν ποσότη-
 τα τῶν ἀποδομῶν κτη-
 μάτων, ἢ πραγμάτων. ἀλ-
 λά πρὸς τὸν κόπον καὶ τῶ
 τερβῶ τ' τε χρεῶν καὶ τῆς
 ὀδοιπρίας. εἰ γὰρ λόγου
 χάριν ἀπαξ πεμφθεῖς, ἰ λι-
 τρῶν ἀποδίδωσιν ἐπιήσει το
 κτημάτων ἢ πραγμάτων, ἐν
 N λήψεται τῶν ἰκανὸν
 ἔστω. εἰ δὲ δεκάκις παρελ-
 θῶν, πολλὰ συμμετεῖβη, τῆς

fati, & immunes à militia; sportularum quoq; com-
 moda percipiant, vt ex ijs
 quantum fatis est acqui-
 rentes, hospitii religiofas
 domos, & monasteria, &
 metropoles non grauent,
 nec ipsi quoque ceteris ac-
 cedant, ad magis oneran-
 dum eos nouo quorun-
 dam more, quorum est
 hospitia præbere: sed ipsi
 quidem suis ex lucris, quæ
 faciunt, emant victum;
 iudices autem vbere ne-
 cessariarum rerum suppe-
 ditatione fruuntur. Cete-
 rum modus perceptionis
 sportularum statuatur his
 non pro quantitate præ-
 diorum vel rerum, quæ
 redduntur: sed pro ratio-
 ne laboris, & mora tum
 temporis, tum ipsius iti-
 neris. Quippe si, verbi
 causa, semel missus x. li-
 bras alicui reddat, vel in
 prædijs, vel alijs rebus:
 sufficiat ei, si solidum
 vnum accipiat. Sin decies
 profectus, multas molestias
 pertulit, itinere
 longo confecto: nequa-

quam

quam onerosum est, hunc non solidum vnum duntaxat consequi, (quando iudicibus hinc lucrum venire prohibitum est) sed pro ratione laboris eorum, qui mittuntur, etiam sportularum aestimationes fieri. Nam si causa quaedam grauis & multi laboris esse comperta fuerit, non amplius tribus solidis in vna libra nomine sportularum exigi debere sancimus. ita tamen, vt sportularum praestatio x x i v solidos non excedat, licet exactio maxime laboriosa fit, & quae reddantur, summam centum librarum superent. In minori vero quantitate permittimus iudicibus, vt mercedem cum labore trutinent, & apparitoribus itinera facientibus vel vnum, vel duos, vel tres solidos, pro difficultate causae concedant: atque haec in ijs, in quibus integra restitutio de iudicis decreto sequitur. At

ὁδοιπορίας μακρῆς ἔσης, οὐκ ἔστι φορτικόν τούτον ἔχ' ἐν Ν λαμβάνειν, (ἐπεὶ εἰς κέρ- δ' τῶν κερτῶν αὐτὰ ἔρ- χεσθαι ἀπηγορεύθη) τυπῆ- δαμ δὲ πρὸς ἀναλογίαν ἔ- κόπη τῶν παρελθουσίων, τὰς τῶν ἐκταγματικῶν ἐπι- τμήσεις. εἰ γὰρ μοχθηρὰ τις ὑπόθεσις καὶ πολύκοπ' ἐπιφθείη, θεασίζομεν μὴ πλεον τῶν γ' NN ἐπὶ τῷ λίτρῳ ἐκταγματικὸν ἀπαμ- τεῖσθαι. μὴ ὑπερβαίνεσθαι ἢ τοι τῶν κδ' NN τῆς τοῦ ἐκταγματικῆς παραχῆς, καὶ εἰ τὰ μάλιστα ἢ εἰσπραξίς πολύμοχθ' εἴη, καὶ τὰ δόπο- διδόμενα ὑπερ β' λίτρῶν τυγχάνωσιν. ἐν ἡτίονι δὲ πο- σότητι τοῖς τὰς κρίσεως λαχῶ- σιν ἐφίεμεν σταθμάσθαι τῶν κό- πῳ τῷ ληΨιν. ὥστε ἢ α', ἢ β', ἢ γ' NN, πρὸς τῷ τῆς ὑποθέσεως δυνατέριαν προσεφίεμαι τοῖς παρελθουσίοις. Ἐ πάντα ἐν οἷς δόποσις πλεία ἐξ ἀποφάσεως ἐξα- κελθεῖ. ἐπὶ δὲ τῆς ἐπι- νομῆ